

Cha Nuôi Có Lý

Contents

Cha Nuôi Có Lý	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	22
5. Chương 5	28
6. Chương 6	36
7. Chương 7	42
8. Chương 8	48
9. Chương 9	56
10. Chương 10: O ^o o ^o vĩ Thanh ^o o ^o	63

Cha Nuôi Có Lý

Giới thiệu

Nam chính : Đoàn Mộc Húc Nữ chính : Đoàn Mộc Ngải Nhân vật khác: Đoàn Mộc Bách Nhân, Hoắc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cha-nuoi-co-ly>

1. Chương 1

Người người đi trên đường nhìn thấy một tiểu cô nương quần áo bẩn thỉu quỳ ở ven đường, trên mặt dơ bẩn, mắt to đen nhánh linh động là điểm nổi bật nhất khi nhìn thấy cô bé này.

Tiểu cô nương trước ngực treo 1 tấm ván gỗ mỏng viết có “bán mình chôn cha”, còn nhỏ tuổi cô bé cũng không hiểu được ý của mấy chữ này, cũng không hiểu chính mình quỳ ở chỗ này có tác dụng gì, tinh thần của cô bé này đều bị cái quán bánh bao kia hấp dẫn.

Nàng thật đói ... thật đói, thật đói... Nhìn xem nguyên một đám bánh bao nóng hổi bốc lên ngào ngạt nước miếng liên tục, có thể chỉ như vậy mới có thể xem như đem những bánh bao kia nuốt vào bụng.

Phụ thân vì cái gì liên tục ngủ? Nàng lay mãi đều không tỉnh, đại thẩm muốn mình đừng cãi phụ thân, còn muốn mình quỳ ở chỗ này, nhưng mà nàng thật đói, chân cũng đau nhức, nàng không muốn quỳ, muốn gọi phụ thân đứng lên nữa.

Bất quá lại nghĩ tới vị đại thẩm hàng xóm hung dữ kia, mặt mũi nàng phút chốc méo mó.

Nàng không thích đại thẩm kia, rất hay đuổi nàng, mắng nàng, giờ còn bắt nàng quỳ không cho phép nhúc nhích, lại còn trộm nhéo bắp đùi của nàng bắt nàng phải khóc nhưng nàng tuyệt không muốn khóc ...nàng chỉ muốn tìm phụ thân, muốn ăn no bụng.

Tiểu cô nương len lén mọi nơi nhìn quanh, phát hiện cũng không thấy đại thẩm quanh đó, trong lòng nàng vui mừng đang chuẩn bị chuẩn đi ai ngờ quỳ do quá lâu đôi chân sớm đã tê dại đến mức không làm được gì, mới hơi cử động 1 chút cảm giác như ngàn châm đâm vào tê dại khiến cho nàng bị ngã ngửa trên mặt đất, khó chịu khóc rất to....Không! Nàng mới không cần khóc, đại thẩm càng kêu nàng làm cái gì, nàng lại càng không làm!

Tiểu cô nương quật cường mím môi, cố gắng chống cự, trong lúc đó một cái bánh bao nhảy vào tầm mắt, nàng sững sờ đã quên chân đau tê dại, đã quên luôn vị đại thẩm đáng ghét kia cứ nhìn cái bánh bao từ trên trời giáng xuống, nước miếng dâng lên.

“Muốn ăn không?” Giọng nói mang theo 1 cái cười khê nói truyền vào tai.

Tâm hồn đều bị bánh bao chiếm hết rồi nàng đâu có tâm trí xem là ai đang nói chuyện chứ? Nàng theo bản năng gật đầu, tầm mắt nhìn chằm chằm bánh bao này chỉ sợ là một cái nháy mắt nó đã không thấy tăm hơi.

“Có!”

Chỉ thấy bánh bao này hướng về phía mình chút ít, nàng không chút nghĩ ngợi đón lấy lập tức há mồm cuống cuồng, 3 phút liền đem bánh bao không còn 1 mẫu quả là như 1 giấc mơ, trong bụng đói như vậy có đồ ăn ăn như hổ đói. Cứ thế 1 hơi ăn hết bốn cái bánh bao, nàng mới vừa lòng thỏa mãn nắc, lộ ra nụ cười mừng rỡ cuối cùng mới bắt đầu ý thức người đứng trước mặt.

Tiểu cô nương hiếu kỳ ngẩng đầu, là một người con trai đập vào mắt.

Vị thiếu niên này ước chừng mười mấy tuổi, ngũ quan tuấn mỹ làm cho người vừa thấy liền hồn phiêu phách tán, khí thế lạnh lùng, ngạo mạn càng sẽ cho người ta không tự chủ được sinh lòng kính sợ, không dám bởi vì hắn ít tuổi mà khinh thường hắn.

Thấy nàng ngẩng đầu, vị thiếu niên kia dùng cặp kia con ngươi đen thâm trầm già trước tuổi lần nữa nhìn nắn từ đầu đến chân, thấy nàng đôi mắt kia vừa sáng, vừa tròn con mắt của phúc khố miệng hắn hài lòng giương lên, hơi thoáng cười nụ cười này tuyệt không phải gây thẹn, ngược lại tăng thêm một cổ tà mị khó có thể đoán.

Hắn... Hắn so với trong Bồ Tát trong miếu còn xinh đẹp hơn! (L: @@ Bồ Tát : ta có bao giờ nói mình xinh đẹp....)

Tiểu cô nương thấy hắn trợn mắt há hốc mồm, từ nhỏ đến bây giờ nàng không hiểu cái gì là sống an nhàn sung sướng, càng không hiểu được thiếu niên kia có khí thế xuất chúng chói mắt thế nào, nàng chỉ biết là vị thần trong miếu là cao cao tại thượng mà vị thiếu niên trước mắt đủ tôn quý để sánh ngang với các thần tiên...Đương nhiên trên tay của hắn bánh bao lại càng giống như thần tiên hiển linh làm cho nàng sùng bái không thôi. (L: có bánh bao mà được thăng cấp lên thần tiên rồi... ko lẽ mình chuyển nghề sang bán bánh bao biết đâu phát tài a....)

Tầm mắt của tiểu cô nương nhìn đến trên tay hắn có 1 túi giấy liền không dời đi, mặc kệ hắn bộ dạng khi gió gì đều không quan trọng, càng hoàn toàn không có chú ý tới sau lưng hắn còn có tùy tùng cao lớn.

“Những cái kia... có thể uội được không? Phụ thân muội cũng rất đói.” Nàng đánh bạo năn nỉ.

Có những bánh bao ngon thế này, phụ thân nhất định sẽ không lại không ngủ nữa, cha sẽ dậy....

“Phụ thân cháu không phải là...” Sợ chủ tử bị lừa gạt, tùy tùng lập tức bác bỏ mới vừa mở miệng, đã bị chủ nhân giữ tay ngăn cản.

Hắn hiểu rõ ràng cô bé này là vì tuổi quá nhỏ, không hiểu được cái gì gọi là sinh ly tử biệt nhưng hắn cũng không vội lúc này chỉ dạy cho nha đầu này, hắn chỉ muốn xác định 1 chuyện khác quan trọng hơn.

“Mẫu thân của muội đâu?”

“Muội không có nương.” Tiểu cô nương lắc đầu.

“Muội mấy tuổi?” Không để ý tới tùy tùng bên cạnh lông mày càng nhíu chặt, hắn tiếp tục hỏi.

“Sáu tuổi.” Duỗi ra ngón tay ngắn nhỏ, tiểu cô nương toét miệng cười. Mỗi lần có người hỏi như vậy thấy nàng báo ra tuổi bản thân mọi người sẽ khen nàng thật thông minh, vì vậy chỉ cần có ai hỏi tuổi nàng liền thật vui vẻ.

Nghe vậy, vị thiếu niên kia khuôn mặt đang lạnh thoáng vì câu nói này, lại nhìn về mặt tung tăng như chim sẽ kia chỉ cười... Hắn tìm đã hơn một năm, rốt cuộc tìm được người thích hợp, không chỉ có cặp mắt tròn to như nhìn thấu giống người ấy, mà ngay cả điều kiện khác cũng hoàn toàn phù hợp.... sáu tuổi, không cha không mẹ thậm chí cùng với người bị nhốt năm đó cũng giống nhau đều mặt mũi lợt lém, đều đói...Chỉ khác là lúc này đây người nhốt về là hắn, có được cô bé này cũng là hắn.

“Thiếu gia, cái này không được!” Tùy tùng thấy tình huống không đúng, vội vàng khuyên can.

“Đứa bé này lai lịch không rõ, ít nhất ngài cũng phải tra rõ thân thế bối cảnh của cô bé mới quyết định.”

“Nếu đã biết rõ còn đứng ở chỗ này sao?” Nụ cười trên mặt của vị thiếu niên kia chưa giảm nhưng mà mắt đẹp dài híp lại trong nháy mắt hắn vốn là thanh thần ung dung chuyển thành khí phách không để cho ta phản bác.

“Tìm người viết cho cô bé 1 cái linh bài, đem hậu sự lo cho chu toàn, làm xong rồi trở về.”

“Vâng.” Bị khí thế của chủ nhân làm kinh sợ, tùy tùng không dám hai lời, nháy mắt liền rời đi, một gã khác trong đám hộ vệ nhanh chóng đi vào bên cạnh thiếu niên kia, tiếp nhận nhiệm vụ bảo vệ chủ tử.

Tiểu cô nương không hiểu bọn họ đang nói cái gì, cũng không biết bên cạnh tùy tùng kia đã thay đổi người, ánh mắt của nàng vẫn nhìn chăm chăm vào bánh bao, sợ hắn liền đi.

“Bánh bao uội được không?” Nàng nhịn không được mở miệng lần nữa.

“Muội phải mang về cho phụ thân.”

Hắn nhìn về phía nàng, con mắt lạnh lùng hòa hoãn xuống.

Nha đầu này đã không có cha, sắp bị hắn mang về nhà, về sau sẽ cơm no, áo ấm rốt cuộc không cần phải cái cuộc sống đối với bánh bao nước miếng chảy ròng nhưng những chuyện này nha đầu này bây giờ có thể hiểu được, hắn cũng không muốn trên đường hao tâm tổn trí cùng nha đầu này giải thích. Không vội còn nhiều thời gian, sau này dốc lòng dạy bảo cô bé sẽ hiểu.

“Cầm lấy.” Hắn đem cả túi bánh bao đưa vào trên tay cô bé, còn cô bé này quá vui mừng ôm chặt lấy túi bánh bao kia, khuôn mặt nhỏ nhắn lần nữa tươi cười, mừng rỡ cái gì đều quên luôn.

Hắn lấy xuống tấm ván gỗ kia, đang muốn cầm tay của cô bé nhưng thấy trên tay giờ đầy dầu mỡ dơ bẩn, hắn nhếch lên mi nói cái gì cũng không chấp xuống.

Nghe nói phụ thân năm đó cũng là như thế này, đối với sự dơ bẩn của cô bé kia ghét đến mức chỉ xách cổ áo, hay thật.. hắn bây giờ có lẽ cũng chỉ giống như vậy. Nghĩ đến đây trong lòng hắn lại càng tràn đầy vui sướng cùng chắc chắn, dừng lại tay lại lần nữa duỗi ra chuyển thành nắm lấy ống tay áo của cô bé.

Hắn tìm tìm kiếm kiếm, thật vất vả mới tìm được người phù hợp như thế, cũng không thể dùng phương thức xách cổ áo thô lỗ dọa cô bé chạy mất hướng chi, hắn khí lực cũng còn không có lớn đủ để nhắc lên 1 cô bé.

Không muốn đối mặt với mình sự thật còn chưa trưởng thành khiến hấn sa sút tinh thần, hấn sẽ dùng tự tin ngạo nghễ đền bù số tuổi không đủ, kiên định mang theo cô bé rồi bước chân.

“Chúng ta đi thôi.”

“Ca ca muốn cùng muội về nhà sao?” Tiểu cô nương khờ dại hỏi.

“Ta dẫn muội về nhà.” Hấn không để lại dấu vết uốn nắn nàng. Hấn không có nói dối...từ nay về sau Doan Mộc phủ chính là nhà của nàng mà hấn là phụ thân nắm trong tay sống chết của cô bé này. (L: @!@ tên nhóc này lớn sớm vậy, mới mười mấy tuổi đòi làm cha là sao.... Là ca ca phải tốt hơn ko... thật chẳng hiểu...)

Không nghi ngờ gì tiểu cô nương dùng sức gật đầu, đối với nàng mà nói cho nàng bánh bao nhiều như vậy hấn đã thành người tốt nhất trên đời. (L: trẻ con quả dễ bị lừa...)

“Vâng!” Nàng một tay cầm lấy bánh bao, một tay bị hấn xách theo cười hì cùng nhau rời đi, đối với cuộc sống kia sẽ thay đổi như thế nào hoàn toàn hoàn toàn không biết gì cả.

Một năm đó hấn mười hai tuổi, nàng sáu tuổi, kiếp sống nghĩa phụ và nghĩa nữ cứ vậy mà thành.

Một khu đất trống bên ngoài nơi tụ tập của mấy đứa trẻ con, bọn chúng đang chia làm hai phái, 2 bên đang kịch liệt nổi lên tranh chấp.

Không công bằng chính là 1 phái kia chỉ có một tiểu cô nương một mình chiến đấu hăng hái.

“Không cho phép mi nói xấu cha của ta!” Tiểu cô nương hai tay chống nạnh, ngẩng đầu ưỡn ngực, thở phì phì nhìn chằm chằm đối thủ, dù đang mình ít địch nhiều một lòng muốn bảo vệ phụ thân nàng cũng không lùi bước tẹo nào.

“Ta thích thì nói đó có làm sao ~” Mấy đứa bé trai kẻ cầm đầu kia hoàn toàn không có coi cô bé kia ra gì cùng bắt chước không ngừng khiêu khích.

“Không được nói!” Tiểu cô nương đỏ bừng lên mặt, nhe răng dữ tợn vẻ mặt giống như muốn ngay tại chỗ nhào lên cắn xé tên nhóc kia.

Còn thằng bé kia chẳng những không sợ lại còn làm giả cái mặt quỷ.

“Ta cứ nói... A a a a” Lời nói còn chưa nói xong, đã bị tiểu cô nương đột nhiên xuất công kích cắt đứt, trong nháy mắt thành kêu la thảm thiết.

“Mi cắn ta? Buông ra... mau buông ra... Doan - Mộc – Ngải! Mi có nghe thấy không!”

Nàng cứ nhe răng, lại nhe răng cắn tạo thành thương tổn quá lớn, bé nam kia đau đến kêu to, rất sợ mình bị cắn xuống vào thịt.

Doan Mộc Ngải mới mặc kệ nhóc này hô những thứ gì, cứ ra sức ở cánh tay của tên kia hung ác cắn mặc xác đối phương giãy giụa như thế nào không rời miệng.

“Hừm hừm hừ!” Ai kêu mi muốn cắn cha ta chứ! Vội vàng cắn người dám phản bác mình, hung ác trừng mắt với đối phương đầy lửa giận.

“Tay của tôi...” Không bỏ ra được bé trai kia khóc lớn, vội vàng cầu cứu đám bạn kia.

“Nhanh lên kéo nó ra!”

Mấy đứa trẻ khác rồi rít hoàn hồn, tiến lên muốn giúp đỡ nhưng Doan Mộc Ngải vừa thấy có người đến gần, lại dùng mồm há loạn cắn mạnh hơn khiến bọn kia sợ mà lui, dù phân tâm vẫn không cắn tay nhóc kia, làm cho thằng nhóc này hoàn toàn không có cơ hội thoát.

Con nhóc có răng đáng sợ này phản kích làm ấy đứa kia sợ hãi, có đứa né tránh, có đứa kêu gào, còn có kẻ khóc lên... hiện trường lập tức náo loạn.

” Kêu la gì thế?” Đột nhiên một tiếng nói xuyên vào trận hỗn loạn này.

Nghe được thanh âm kia tiếng khóc dừng lại, kẻ la hét vội vàng ngậm miệng lại đợi khi nhìn thấy người kia... mỗi đứa bé lại căng như nhìn thấy quỷ, vốn là âm ỹ trong nháy mắt trở nên lặng ngắt như tờ.

Chỉ có Đoan Mộc Ngải là khác, cô bé ngược lại bắt lấy cánh tay trước mắt càng dùng sức rơi, khuôn mặt trắng nõn tràn đầy quật cường cùng ủy khuất không chịu nhìn xem ai đng tới. Nàng không cần người giúp, chính nàng có thể giải quyết!

Bé trai bị cắn đau nhức đến mặt nhăn nhó lại không dám lên tiếng nữa bởi vì người tới chính là Đoan Mộc Húc, là đối tượng vừa rồi bọn họ lôi ra giễu cợt.

Cái thôn trang này tất cả đều thuộc Đoan Mộc phủ, ở đây trong nhà những đứa trẻ kia tất cả đều là làm thuê cho Đoan Mộc phủ sống qua ngày, người kia là con trai duy nhất của chủ nhân và bố mẹ bọn chúng cũng phải cung kính gọi 1 tiếng thiếu gia.

Nhưng mà làm cho bọn tiểu quý này không dám lỗ mãng không phải là bởi vì quyền thế của Đoan Mộc gia mà là Đoan Mộc Húc hắn có sự tự nhiên phát ra khí thế hiên ngang cao ngạo, bất kể hắn bao nhiêu tuổi, hắn ăn mặc thể nào mà lại khiến cho người ta tự đáy lòng vui lòng phục tùng mà ngay cả người trưởng thành vô hình đều bị khí thế của hắn áp chế đến nói không thành câu là chuyện thường xảy ra.

Đoan Mộc Húc sớm thành thói quen nơi nào chỉ cần hắn xuất hiện không khí liền đông cứng, hắn cũng không muốn vô công miễn cưỡng cười cố làm ra vẻ hòa ái bởi vì tất cả mọi người đều biết rõ 4 từ “ bình dị gần gũi” vĩnh viễn không thể xuất hiện trên nam nhân nhà Đoan Mộc gia.

Chỉ là hôm nay hắn thấy trận chiến này không khỏi tức giận. Đoan Mộc Húc ngó qua cô bé vẫn hướng đối thủ cắn, vẻ mặt vẫn lạnh tanh như thế.

“Mộc Ngải” Hắn tiếng gọi khẽ, bình thản ung dung phản ứng giống như là cảnh tượng con bé này cắn người mỗi ngày đều thấy được.

Nghe được tiếng gọi kia, tiểu Ngải lâm vào giây giũa, cuối cùng muốn tìm kiếm an ủi ủy khuất chiến thắng quật cường, nàng buông lỏng miệng bước đi thông thả đến bên cạnh cha nuôi, cầm tay của hắn cúi đầu không nói lời nào.

Đoan Mộc Húc nắm chặt tay, đem con bé bảo hộ ra sau người, tầm mắt lạnh lùng chậm rãi xẹt qua bọn con nít.

“Trở về đem chuyện xảy ra ngày hôm nay nói cho cha mẹ các người biết, nếu có kẻ nào dối trắng thay đen hoặc là giấu giếm chi tiết nào, đừng trách ta, hiểu rồi không?”

Hắn không mở miệng đe dọa, càng không cần phải cao giọng mắng chửi chỉ là cặp mắt đen sâu kia không lường được cũng đủ để làm cho bọn nhỏ này hai chân run lên, hù dọa nói không ra lời, chỉ có thể gật đầu không ngừng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng bệch kia xác định bọn họ tuyệt không có khả năng bằng mặt không bằng lòng, Đoan Mộc Húc hài lòng thu hồi ánh mắt.

“Đi về nhà đi.”

Lời này vừa nói ra bọn con nít lập tức làm giải tán, chỉ chớp mắt bỏ chạy không một bóng người còn dư lại.

Kế tiếp đến phiên nha đầu này. Đoan Mộc Húc đứng lặng im tại chỗ, coi như không có thấy, cũng không nói lời nói, chỉ là buông lỏng ra.

Cử động này như là một loại ăn ý, đại biểu cho hắn không phải là tức giận không để ý tới con bé mà là tiện làm cho con bé làm những chuyện khác.

“Oa, oa ~” quả nhiên kẻ vốn là còn cứng rắn đứng ở kia thỉnh linh phía sau nhào tới, ôm lấy cha bắt đầu lên tiếng gào khóc lớn.

Tiểu Ngải vui mặt tại trên lưng của cha, cánh tay gầy ôm chặt, vừa rồi bị mọi người vây vẫn chưa lộ vẻ sợ hãi mà đứng cảm kỳ thật toàn bộ chống đỡ, nhưng ngay tại người thân nhất trước mặt phòng bị hoàn toàn tan rã, mềm yếu cùng ỷ lại không tiếp tục ẩn núp mà tiết ra.

Mặc dù sớm đã có chuẩn bị, nhưng lực đạo đụng vào Đoan Mộc Húc hơi khiến hắn lão đảo, nghĩ đến sau lưng bây giờ đã bị nước mắt nước mũi của con bé ướt thành một mảnh, hắn nhú mi muốn kêu nó đừng khóc nhưng đôi môi giật giật cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ than nhẹ.

Hắn nên thoả mãn ít nhất hắn không có lại giống như lần đầu tiên, người đến người đi trên đường không hề đề phòng bị nó nhào vào , giấy giụa bò dậy hắn rất giống con rùa đen lật người không được mà đầu sỏ gây nên nó vẫn còn chỉ lo đề ở trên người hắn liên tục khóc, về sau tùy từng ôm nha đầu này đi hắn mới dậy được. Hắn đã thật lâu... thật lâu không có bị chạt vật như vậy.

Vừa nghĩ tới nha đầu này giờ nằm trong sinh mệnh của hắn , cùng với những hình ảnh mắt mắt Đoan Mộc Húc không khỏi âm thầm cắn răng hết lần này tới lần khác hắn có dự cảm chỉ cần cạnh nó thì cái kinh nghiệm thâm trầm tuyệt đối không phải là lần cuối cùng.

Không đợi hắn hỏi tiểu Ngải đã thút tha thút thít chủ động mở miệng.

“Bọn họ nói cha rất kỳ quái, không có râu ria, bộ dạng cũng không cao, căn bản cũng không như “cha”, nhưng..nhưng mà... oa oa oa ~” Nói đến khổ sở rồi lại là lên tiếng khóc lớn.

Nàng bị mang về Đoan Mộc gia đã hơn ba tháng, ở chỗ này cuộc sống quả thực như đến tiên cảnh có rất nhiều đồ ăn ngon nàng chưa từng ăn, có rất nhiều đồ chơi lạ nàng chưa có xem qua, nàng có thể ăn no mặc ấm, còn có một thiếu niên xinh đẹp đối với nàng rất tốt, tâm tư của nàng đều bị những chuyện hạnh phúc lấp tràn đầy làm cho nàng không có cảm giác ly hương bất an cùng sợ hãi.

Nàng không hiểu vì cái gì cha của mình sẽ từ một người nam nhân cùng khổ vất vả đổi thành vị thiếu niên trước mắt này, mà Đoan Mộc Húc lời lẽ chính nghĩa giải thích cho nàng cũng nghe được những kiến thức nửa vời nhưng bởi vì tuổi còn nhỏ, kiếm hoạt bát sáng sủa hơn nữa Đoan Mộc Húc cẩn thận cưng chiều nàng, cùng làm bạn ngoại trừ lúc mới bắt đầu âm ỉ muốn tìm cha chân chính của nàng nhưng mà những ngày này nhớ đoạn khốn khổ sống kia đã từ từ tự trong trí nhớ của nàng mà phai đi.

Chỉ là còn nhỏ mặc dù đã tiếp nhận thay đổi rồi nhưng mấy đứa bạn giữu cột lại thành bóng ma của nàng, nhất là đứa bé kia rất thích đem nàng ra để phiến toái, lại còn ghen ghét, cũng mang theo bé trai đối với tiểu cô nương đáng yêu trên cột, tâm tính đều là kẻ bướng bỉnh bất kể nàng có phải hay không là đường nữ thì thằng bé kia vẫn bắt nạt

“Tiểu Thuận nói ca ca của hắn so với cha lớn hơn, cha mới không thể nào làm cha của con, nói con đều kêu loạn, khắp nơi đâu cũng là phụ thân, con gọi cha là ca ca được không? Con không cần phải gọi là cha nữa...”

Vì cái gì cha của bọn họ đều cao hơn lại trắng hơn? Vì cái gì bọn họ đều có nương? Nàng cùng cha trong nhà cũng có như mẹ người, nhưng đó là mẫu thân của cha nàng chỉ có thể gọi là bà nội vì cái gì... Vì cái gì nàng và những người khác đều không giống ?

Tự khi có trí nhớ tới nay nàng cùng với phụ thân sống nương tựa lẫn nhau, vội vàng kiếm lấy áo cơm phụ thân chỉ nuôi không giáo, cũng không có người cùng nàng giải thích ý nghĩa của cha mẹ giờ nghe được có người nhắc, nàng còn tưởng rằng kia chỉ là một xưng hô đơn thuần cho đến khi bị mang vào quần thể thì chỗ khác biệt lập tức hiện lên, làm cho nàng bắt đầu hiểu được chính mình mới vừa có người nhà và những người khác không giống mình.

Mặc dù biết cha mẹ đám tiểu quý kia tuyệt đối sẽ hảo hảo mà dạy dỗ bọn chúng nhưng Đoan Mộc Húc vẫn cảm thấy rất giận.

Đám tiểu quý kia làm chi không có việc gì liền châm ngòi ly gián rồi ? Làm cho con bé khóc còn chưa tính, giờ nó lại còn bắt đầu nói không cần phải làm nữ nhi của hắn, mỗi lần nó nháo hắn phải gắng sức lắm mới trấn an được. Phát hiện mình đang nổi giận, Đoan Mộc Húc hít sâu một cái.

Hĩ lộ hiện ra trên mặt là tật xấu của tiểu hài tử hắn làm cha đã bước vào giai đoạn người lớn phải trầm ổn, siu nghĩ trong tâm cho nên hắn vừa rồi chọn lựa phương thức của người lớn xử lý, cho bọn chúng về nhà tự quản giáo mà không phải trực tiếp nhảy ra làm trọng tài.

“Bọn chúng không hiểu chuyện, con đừng để ý đến bọn chúng.” Nén xuống cảm xúc, hắn tỉnh táo mở miệng.

“Nhưng thật là không giống sao...” Tiểu Ngải nghẹn ngào phản bác. Nàng không muốn nghi vấn phụ thân nàng thích nhất nhưng sự thật bày ra trước mắt không để cho nàng dễ dàng bị thuyết phục như vậy.

“Con muốn có cha, cũng muốn có nương, còn muốn ca ca...”

Nghe được nó đem người trong nhà một lần nữa phân phối nhân vật, Đoan Mộc Húc cố tự trấn định vẻ mặt bắt đầu rạn nứt.

Hắn chính là vì cha mới mang con bé này về, nếu là chờ tới khi có râu ria thì sẽ biết bao nhiêu phiền toái?

”Mộc Ngải, đến.” Đoan Mộc Húc lôi con bé ra, ép mình giường cao nụ cười, khom lưng cùng nó nhìn thẳng.

“Cha không phải đã nói với con rồi sao? Cha cho con ở đây chẳng khác gì là ân công của con, ân công nói như thế nào thì liền như vậy, huống chi cha có thể làm được nhiều chuyện hơn so với cha của tất cả bọn chúng, con còn muốn gì nữa.”

Tiểu Ngải dừng lại tiếng khóc thút thít, cắn môi nhìn một chút cặp mắt vừa đen lại ôn nhu kia...rồi lời bạn bè nói... bàn tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo, trong lòng do dự.

Bọn họ đều nói cha rất đáng sợ nhưng nàng tuyệt không cảm thấy, bởi vì cha đối với nàng rất tốt, còn có nụ cười chỉ đối với nàng mới có cho nên nàng rất thích phụ thân, cũng rất muốn nghe lời của cha, nhưng là... cha thật sự cùng với những người cha khác không giống...

“Kia con có thể gọi cha là ân công được không?” Linh động, nàng hưng phấn đề nghị. Bọn họ chưa nói qua cha không giống ân công, cha cũng nói mình là ân công, như vậy gọi thế có thể chứ?

Tiểu Ngải còn cho là mình nghĩ phương pháo vẹn toàn đôi bên trong lòng đang đắc ý nhưng đã thấy Đoan Mộc Húc sắc mặt chợt thay đổi, bỗng nhiên đứng lên.

“Con liền như vậy không muốn gọi ta là cha?” Cái gì trầm ổn, cái gì nội tâm toàn bộ ném lên chín tầng mây đi, tính nhẫn nại bị chà sảng hắn chỉ muốn hô lên đầy phần nộ.

“Tốt thôi, tùy con thích gọi gì thì gọi, ta không quản!”

Hắn tức đến xoa người rồi đi biến cố đột nhiên này đem tiểu Ngải sợ hãi, vội vàng nắm lấy ống tay áo của cha.

“Cha không nên tức giận, cha đừng bỏ con mà...”

Đoan Mộc Húc cũng không để ý tới bé, cũng không quay đầu lại thẳng tắp đi phía trước, cô bé kia người bé chẳng những ngăn không được hắn, ngược lại bị lôi đi không biết nên làm thế nào cho phải, nàng sợ đến khóc lớn.

“Con không muốn hại cha, con không muốn bọn họ nói xấu cha... cha... oa oa...” Nước mắt cuộn cuộn chảy xuống làm cho nàng cái gì đều không nhìn thấy, hai tay cứ cầm chặt ống tay áo của cha không chịu buông, sợ chỉ vừa buông tay cha liền đi mất.

Nghe ra ý tứ chân chính của con bé Đoan Mộc Húc dừng bước, quay đầu lại chứng kiến con bé khóc đến nước mắt thấm đầy khuôn mặt nhỏ nhắn, lửa giận lập tức bị dập tắt hơn phân nửa.

Hắn rất giận con bé, cũng tức giận chính mình.

Tự sau sự kiện kia, cá tính của hắn đã sửa lại rất nhiều, không hề như khi còn bé lộ vẻ ương ngạnh ra ngoài mà là cố gắng hướng cha làm chuẩn, học đem ý niệm trong đầu cùng tâm tình giấu vào đáy lòng, thành 1 kẻ sâu xa khó hiểu 1 nam nhân trưởng thành.

Hắn tiến bộ rất nhiều, mà ngay cả nương đều nói không thể nhận ra nổi, chỉ có con bé này... cũng chỉ có con bé này! Sẽ làm hắn thất thố, kích động, đem hắn trở lại thành 1 đứa trẻ.

Như vừa rồi hắn còn tưởng rằng con bé là bị châm ngòi đến không cần cha này, kết quả nó hoá ra bảo vệ hắn, không để cho hắn bởi vì sự tồn tại của nó mà bị người ta chỉ trích...

Cảm động, áy náy cùng phần nộ đan xen thành tâm tình phức tạp, xị mặt không kiêu ngạo, hắn không biết được nên dùng thái độ gì đối mặt, đành phải kiên nhẫn che dấu hết thảy.

“Đừng khóc.” Hắn nói nhỏ.

Tiểu Ngải lập tức nghe lời im lặng, nước mắt đã ngừng lại tuy vẫn có vài tiếng ứ sụt sùi thút thít toát ra từ cổ họng, một đôi mắt to đáng thương nhìn cha.

Cho dù là còn sót lại buồn bực ở trong lòng cũng bị bộ dạng này của con bé hoàn toàn dập tắt.

Đoan Mộc Húc nhìn qua cùng với khuôn mặt kia trong trí nhớ cực kỳ tương tự, hẳn ít ỏi ở trước mặt mọi người biểu hiện ra hỉ nộ chỉ có cùng cô bé này một chỗ mới có thể bỏ mặc chính mình toát ra ảo não lại vừa buồn cười, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Kỳ thật hẳn đã từng muốn buông tha cho nha đầu này.

Con bé này rõ ràng cùng người ấy bộ dạng giống như vậy, cá tính nhưng lại khác hoàn toàn. Người ấy ít nói đến cả ngày đều không lên tiếng, còn con bé này lại như con chim sẻ nhỏ ríu rít cái gì đều muốn hỏi, cái gì đều giấu không được, khóc liền khóc, đùa liền cười, làm hẳn cũng bị ảnh hưởng.

Hắn tin tưởng theo địa vị nhà Đoan Mộc gia cộng thêm cá tính cô bé này dễ dàng cùng người ta gần gũi, muốn tìm nhà nào tốt hộ thu dưỡng tuyệt đối dễ như trở bàn tay, hẳn cũng có thể tìm người khác cho thích hợp, không cần lại bị cô bé này khiến cho tâm phiền ý loạn.

Nhưng khi nhìn con bé ngoan ngoãn ngồi ở đằng kia mở to mắt tròn vo nhìn hẳn bộ dáng kia lại cực kỳ giống người ấy lúc nhỏ, làm cho hẳn đã quên bị nha đầu này hành hạ cực khổ thế nào, không ngừng an ủi mình chỉ cần hẳn dụng tâm hơn, càng cố gắng hơn, nhất định có thể đem nha đầu này thành một “nàng” khác.

Nhưng vì cái gì hẳn sẽ cảm thấy ngày nào đó tựa hồ xa không thể chạm vào đây?

2. Chương 2

Tức rất tức Đoan Mộc Húc hay không có biện pháp đối với gương mặt kia hung ác quyết tâm, vẻ mặt ginh ra 1 chút khom người ôm nha đầu này lên.

“Về nhà.” Thôi! Hôm nay đủ rồi, tha con bé một mạng.

Tiểu Ngải nín khóc mỉm cười, làm nũng tựa ở đầu vai của cha, cánh tay ôm chặt cổ hẳn.

“Cha, cha ~” có thể ỷ lại tràn đầy cảm giác an toàn làm cho nàng đã quên tất cả những gì không vui, tiểu Ngải sẽ đem người tâm tình hòa tan ngọt gọi tại bên tai cha một tiếng lại một tiếng.

Sung sướng hưởng thụ có người che chở nàng mà cũng không biết đây đối với 1 thiếu niên mới mười hai tuổi hẳn là bao nhiêu gánh nặng.

Cánh tay còn chưa đủ mạnh Đoan Mộc Húc cơ hồ là ngược lên trên người thừa nhận trọng lượng của cô bé này gắng lắm mới có thể làm cho nó an ổn ngồi mà không bị trượt xuống hẳn cố hết sức gắng gượng chống, khuôn mặt tuần tú vì vậy mà đỏ bừng cả mặt.

“Làm gì?” Sớm như vậy ngoan ngoãn thì không tốt sao? Đoan Mộc Húc trong lòng nghĩ, khóe miệng lại bị lời kêu ngọt kia dụ dỗ.

Khi đó lần thứ nhất cô bé nước mắt rùng rùng kể ra hẳn cũng không như những người cha khác, cha bọn họ sẽ để cho con mình ngồi trên cánh tay ôm về nhà, rồi từ khi nào hẳn hàng ngày đến trường đưa đón khiến con bé vui vẻ đồng thời cũng là thời khắc hẳn thống khổ nhất.

Nhưng hẳn cho tới bây giờ không có chút oán hận nào, mặc kệ mệt mỏi cũng muốn gắng mạnh lên ôm con bé đi hết quãng đường, bởi vì vấn đề này không chỉ là mặt mũi, mà vì muốn chứng minh cho nó thấy mình là một phụ thân tốt, đáng giá an tâm tin cậy.

Hắn cũng đã làm được những thứ này mà nó còn không muốn nhận thức hẳn là cha sao? Đoan Mộc Húc nghĩ đến cô bé vừa rồi rõ ràng thà rằng lựa chọn gọi hẳn ân công hẳn phải thật vất vả mới dẹp loạn lửa giận những nghĩ đến lại bắt đầu rục rịch.

“Không có việc gì.” Mặc dù kia trải qua khẩu khí có chút hung, nhưng tiểu Ngải vẫn mặt mày hớn hờ, vừa mới nói không có việc gì lập tức vừa nóng kêu lên:

“Cha, cha ~”

Tâm tư đơn thuần của nàng cũng không phải là nịnh nọt, cũng không phải là đền bù cái gì nàng chỉ là muốn kêu cha, quan hệ chặt chẽ cùng thân mật làm cho nàng cảm giác thật hạnh phúc.

“Àm ỉ.” Đoan Mộc Húc nhẹ nhàng khiển trách, không muốn thừa nhận mình bị nó làm cho lằng lằng.

Biết rõ gọi hần là cha có nhiều ca tụng đi! Cha người khác là tâm huyết dâng trào mới có thể ôm con về nhà, hần nhưng lại thương nàng đau đến tận xương ngay cả trên đường đều không bỏ được để cho nàng tự đi.

Mặc dù đối với cái cử chỉ này mình đủ để cùng người lớn sánh ngang cảm thấy rất kiêu ngạo, nhưng Đoan Mộc Húc vẫn cảm thấy may mắn, hoàn hảo nó đến nay vẫn chưa từng cãi nhau rồi muốn ngồi đầu vai của hần, rất hiểu biết làm theo khả năng có thể của hần, chứ không thì cùng nhau ngã lăn ở trên đường rồi.

“Vì sao chỉ có cha gọi con là cây Ngải cứu ?” Lẩm bẩm gọi một hồi, tiểu Ngải đột nhiên nghi vấn.

Trước kia nàng không có có tên đều bị người ra kêu “Muội muội... muội muội” tới đây cha giúp nàng lấy tên sau tất cả mọi người gọi nàng tiểu Ngải, nếu không thì chính là “Đoan Mộc Ngải” cả tên cả họ để gọi, cũng chỉ có cha sẽ gọi nàng cây ngải cứu.

Không tốt, nó thói xấu lại nữa rồi.... Đoan Mộc Húc nụ cười thu lại, sẵn sàng mở trận địa đón quân địch.

“Như vậy con mới biết được là cha đang gọi con.” Hần lời ít mà ý nhiều, không để cho con bé có tiếp tục truy vấn chỉ là vậy đối với suy nghĩ xoay chuyển thật nhanh của con bé này một chút tác dụng cũng không có.

“Ồ.” Nàng lơ đãng nói rồi lập tức cải biến đề tài.

“Con có thể không cần phải đi học trường tư không? Bọn họ thật xấu, đều khi dễ con...con không thích.”

“Không được.” Lần này trả lời ngắn hơn, chỉ có đơn giản 2 chữ.

“Nhưng cha cũng không có đi mà.” Nàng lập tức chỉ ra điểm đáng ngờ.

“Cha có lão sư riêng.” Vừa thừa nhận trọng lượng của con bé, lại trả lời vấn đề của nó Đoan Mộc Húc đã có điểm lực bất tòng tâm, sắc mặt càng ngày khó coi.

Do nương tự mở trường tư ở trong thôn xóm đã nhiều năm, khi còn bé hần từng tại đó học qua 1 khóa, nhưng không đến mười ngày bức ba lão sư rời đi. (L: @@)

Chỉ trách hần thiên tư quá thông minh, những lão sư kia đều bị hần hỏi á khẩu không trả lời được hổ thẹn mà rời đi, ngược lại làm hại tất cả mọi người không có lớp học, làm cho những đứa trẻ trong thôn không được học, mẫu thân rất cực hết hy vọng đành phải tới từ kinh thành mời đến lão sư kiến thức uyên bác dạy hần, lúc này mới có thể làm cho trường tư tiếp tục vận hành.

“Vậy con cũng muốn lão sư riêng dạy như cha vậy.” Tiểu Ngải mới không dễ dàng bị đánh bại như vậy.

“Con nghe không hiểu sao.” Chê cười, con bé này ngay cả chữ đều viết thiếu nét , nó sao có thể cùng hần ngồi cùng bàn đây? Cái nguyên nhân này hần đã cùng cô bé này giải thích qua trăm ngàn lần rồi.

“Nhưng đúng là con không biết chữ, nhưng cha không phải nói chỉ cần chăm chỉ học sẽ được sao? Vậy nếu như con nghe không hiểu có phải chịu học liền hiểu ư?” Vì muốn tranh thủ thêm một chút thời gian cạnh cha, tiểu Ngải liều mình dùng đến lý do muốn thuyết phục cha.

Chính là lại vấn đề này lải nhải hỏi sẽ làm hần muốn dứt khoát thay mục tiêu. Đoan Mộc Húc cắn răng, không có dư sức lực, rống to hàm răng hét ra hai chữ:

” im miệng.”

Nghe ra cha mất hứng tiểu Ngải bĩu môi. Phụ thân cái gì cũng tốt, cũng chỉ có thường khi nói nàng không được nói chuyện điểm này nàng không thích.

Nhưng bà nội nói có vấn đề liền hỏi là rất tốt như vậy mới có thể học được nhiều. Nghĩ đến có người ủng hộ, cá tính lặc quan lại vui vẻ khó được yên tĩnh mà chỉ duy trì một lát.

“Vì cái gì gia gia cùng cha giống như vậy?” Nàng lại khai quật đến một vấn đề khác. Mặc dù gia gia thoát nhìn mới giống “cha”, nhưng nàng cũng chỉ biết tình nguyện phải gọi tiểu phụ thân này là cha của mình.

“Bởi vì.. bởi vì... đó là cha của cha.” Con bé cứ chốc lại hỏi làm Đao Mộc Húc vừa tức lại mệt mỏi. Nó có thể không nói được ư?

“Vậy chúng ta bộ dạng không giống nhưng cha lại là cha con, có phải rất kỳ quái không?”

Khẩn trương bởi vì đề xuống lửa giận mà khế co rúm, Đao Mộc Húc bắt đầu nghiêm túc cân nhắc có nên đem đứa con này trực tiếp ném vào thùng 1 bên ruộng không miễn cho bị nó bức đến hồng mắt phòng tuyến, khiến ục tiêu trở thành nam nhân thành thực ngày càng xa.

“Hay là... Con gọi cha là ca ca thì tốt rồi?”

Cái tiểu ngu ngốc này còn rất không biết sống chết nhắc lại chuyện cũ. Hơn nữa còn là chuyện không bao lâu trước vừa mới khiến cho hấn sóng to gió lớn!

Tức giận cả bộc phát Đao Mộc Húc buông tay, mắt đi chống đỡ cô bé kia lập tức dọc theo thân thể hấn trượt xuống, hấn còn muốn lấy tay đẩy nó ra, nổi giận dùng tay mình đi lên phía trước.

Tiểu Ngải lúc này mới ý thức tới mình lại gây họa, sợ vội vàng đuổi theo.

“Cha, thực xin lỗi, không nên tức giận...” Bắp chân ngắn ngủi phải chạy mới có thể miễn cưỡng đuổi kịp cha, cha đi nhanh khiến nàng đuổi đến thở hồng hộc.

” Cái gì cũng không làm, ta mặc kệ!” Đao Mộc Húc rống giận, hạ quyết tâm lần này tuyệt không tha thứ cho nha đầu này.

“Cha...”

Nếu là Đao Mộc Húc biết rõ quanh mình có người đánh chết hấn cũng khó có khả năng làm ra loại hành vi ngây thơ này, hết lần này tới lần khác bọn họ đi qua chính là ruộng bắp chờ thu hoạch, người ở bên trong căn bản là không nhìn thấy nhất thời không bắt bẻ hấn, cứ như vậy một trước một sau trên đường truy đuổi, hướng vào biệt viện chạy đi.

Người trong thôn len lén thăm dò, chứng kiến tiểu thiếu gia tâm cao khí ngạo khó có được khi ở trước mặt mọi người trình diễn loại hình ảnh vô tư đáng yêu này mà lộ ra nụ cười vui mừng.

Kể từ khi bọn họ ở thôn tới nay lâu rồi bọn họ mới trông thấy tiểu thiếu gia có sức sống như vậy.

Này mới đúng, đứa trẻ nên có nét của đứa trẻ tiểu cô nương này được lắm!

Xa xa nhìn qua thấy bọn họ ngay cả bước vào trước cửa nhà cũng còn giận dỗi, người trong thôn cười đến càng vui vẻ hơn, đối với cái “cha và con gái” này có thể mang đến bao nhiêu niềm vui là đề tài nói chuyện không hết

Tiểu thiếu gia khí thế mười phần, tiểu Ngải cô nương hoạt bát cũng không phải là đèn đã cạn dầu, ai thắng ai thua liền mỗi mắt mong chờ đây!

Khi tiểu Ngải đã hoàn toàn quen thuộc với hoàn cảnh mới cùng cuộc sống mới này nàng mới biết được thì ra là tiểu phụ thân của nàng cũng sẽ không vĩnh viễn ở cùng với nàng.

Đương gia Đao Mộc phủ cũng chính là gia gia của nàng – Đao Mộc Bách Nhân, mặc dù mang theo thê tử cư ở thôn nhỏ này, nhưng thân là con trai của tể tướng tiền nhiệm kỳ thật vốn có sản nghiệp cùng quyền thế giao thiệp hoàn toàn vượt quá khả năng tưởng tượng của người dân trong thôn này.

Mà người thừa kế duy nhất là Đao Mộc Húc lại càng tư nhỏ liền đem kinh thành trở thành nhà thứ hai, một mặt do quản lý gia nghiệp, học tập từ sách không đủ kinh nghiệm, một mặt cũng là vì gần bó với các vương công quý tộc quen biết với họ Đao Mộc, hấn một năm ít nhất sẽ đi lên kinh thành hai chuyến mà mỗi lần đi cơ hồ đều một tháng mới có thể trở lại.

Khi nghĩa tử của Đao Mộc lập gia đình rồi đi sau, nơi hấn nhất định phải tới đã thêm một cái vì giám thị xem người đó có đối xử tốt với người ấy không, hấn lại tới đó ở nửa tháng hoặc 10 ngày, kể từ đó hấn ở nhà thời gian càng ít.

Người trong thôn đối với việc lần này sớm đã tập mãi thành thói quen, còn đối với hần còn trẻ như thế đã sớm ra giang hồ độc lập sống cùng cảm thấy tán thưởng không thôi, nhưng lần đầu tiên cùng hần tách ra tiểu Ngải lại không có thói quen.

Nàng không hiểu cha gánh vác lấy trách nhiệm gì, cũng không hiểu được Đoan Mộc gia thu làm đường nữ là việc may mắn cỡ nào, nàng chỉ biết là thiếu phụ thân làm bạn nàng rất tịch mịch... rất tịch mịch.

Buổi chiều này tiểu Ngải từ trường trở lại, chán đến chết ở trong phòng lẫn tới lẫn lui, lắc lắc lại đi tới chéch viện nàng dừng bước lại, do dự nửa mở cánh cửa thăm dò nhìn lên

Một cô gái diện mạo xinh đẹp đứng ở bên ngoài, đang bề bộn đem dược thảo trong ngực từng thứ để vào tủ thuốc, cửa sổ ánh nắng xuyên qua người mặc bạch y đó tạo ra một vòng sáng, cùng bốn phía có tủ thuốc cao ngất tới tới có sự yên tĩnh an bình, phảng phất chỉ cần vào gian phòng này, tâm trạng táo bạo tâm cũng sẽ an ủi.

Phát giác có người đến Hàn Lạc quay đầu lại trông thấy là cô bé, thản nhiên cười, hướng nha đầu vẫy tay.

“Tiểu Ngải, mau vào đi.”

Mặc dù đây chỉ là lời mời bình thường thế nhưng hoàn toàn về mặt bao dung cùng về mặt ấm áp khiến cho tiểu Ngải tâm tình lập tức tốt lên rất nhiều, sung sướng mở cửa đi vào.

“Bà nội.” (hàn Lạc: @@ tổn thọ quá... ta trẻ thế này)

Hàn Lạc nụ cười cứng đờ trong lúc nhất thời không biết nên khóc hay nên cười.

Nghĩ nàng bắt quá cũng mới ba mươi, trong cuộc sống đang khi rực rỡ lại bởi vì con trai không giống với người thường kiên trì, hại nàng bị lên cấp trở thành cấp tổ mẫu.

Sợ làm bị thương tâm tư còn nhỏ của tiểu Ngải, nàng kháng nghị cùng oán hận chỉ nhằm vào con trai, hết lần này tới lần khác cá tính của con trai tùy tâm sở dục cùng trượng phu giống nhau như đúc, một khi quyết định chuyện gì cho dù hoàng đế ra mặt cũng không thể cứu vãn, chống lại không có hiệu quả nàng chỉ có thể an ủi mình, quen rồi...quen rồi...

Vấn đề là cho dù nghe nhiều hơn nhưng nàng cũng chỉ biết rất khó thản nhiên mà tiếp nhận! Không được nếu là cứ tiếp tục như vậy nữa nàng bị gọi già là chuyện nhỏ, mà quan niệm của tiểu Ngải sẽ sinh ra thác loạn mới là mấu chốt lớn nhất.

Hạ quyết tâm Hàn Lạc mặc kệ con trai tức giận tất cả đều xóa đi, xuống thang đi vào trước mặt tiểu Ngải mỉm cười nói:

“Tiểu Ngải, chúng ta thương lượng 1 chút, chỉ cần Húc nhi không ở bên cạnh, con liền kêu ta là nương, để cho ta làm nương của con, con có chịu không?”

Tiểu Ngải ngạc nhiên mừng rỡ mở to mắt, không thể tin được mình nghe được.

Nàng có mẹ? Nàng có thể không cần lại gọi là bà nội ? Nhưng mà vui sướng vừa mới hiện ra, đầu nhỏ liền lập tức nổi lên khuôn mặt cha nhỏ tức giận, con mắt phát ra ánh sáng hạnh lập tức lại ảm đạm xuống.

“Không được, cha nói phải kêu bà nội .” Nàng cắn môi, giây giụa quyết định thế nào.

“Không sao, không cần phải cho nó biết là được rồi, con không muốn có nương thương con sao?” Hàn Lạc lại càng ôn nhu cười nói hấp dẫn, cố ý nói mà cho dù con bé vẫn kiên trì gọi nàng là bà nội, nàng cũng chỉ biết sẽ rất thương cô bé.

“Nương sẽ giúp con chải đầu, sẽ dẫn con đi làm quen với thảo dược, con còn có thể ngồi ở trên đùi nghe ta kể chuyện nữa.”

Khát vọng có được tình thương của mẹ khiến tiểu Ngải vừa nghe được thôn thức không thôi, đứa nhỏ yếu ớt liền không chịu nổi kháng cự bị lời nói rất hay của Hàn Lạc đánh tan hình ảnh kia...nhưng con mắt lại nhớ ra rồi lại ảm đạm tiếp.

“Thật vậy chăng? Người sẽ không nói cho cha?” Dù cho tim đã rất muốn nhảy nhót, nhưng rất sợ phụ thân sẽ tức giận không để ý tới nàng, nàng cũng không dám dễ dàng đáp ứng.

“Thật sự sẽ không đây là bí mật của chúng ta.” Hàn Lạc đối với cô bé nháy mắt mấy cái, kiên định hứa hẹn phát nhẹ đi sự bất an của con bé.

“Nương ~~” mừng rỡ trong nháy mắt trên kia gương mặt khả ái kia, tiểu Ngải không thể chờ đợi được phi tới về phía nàng đem Hàn Lạc ôm chặt lấy.

“Ngoan.” Đã thật lâu không có tiểu cô nương gọi làm nũng như vậy, Hàn Lạc cảm động, tay trên lưng của con bé vỗ nhẹ.

Hỗn hợp có vị được thảo hương thơm nhàn nhạt cùng xúc cảm mềm mại chen chúc đây là cái mà phụ thân không thể cho được, tiểu Ngải biết mình thích nhất là phụ thân, nhưng hoài bão muốn có mẹ cũng làm cho nàng sung sướng.

“Kia... Vậy gia gia làm sao bây giờ?” Nhớ lại còn có 1 người không biết nên cho địa vị như nào tiểu Ngải trên mặt cười thành buồn rầu thay thế.

Hàn Lạc còn chưa mở miệng thì có 1 thân ảnh mang giọng mỉa mai lạnh nhạt trả lời vấn đề này.

“Ta không ngại, con không cần gọi ta vậy cũng không quan hệ.”

Tiểu Ngải vừa quay đầu lại, thấy người trong miệng bị gọi là gia gia Đoan Mộc Bách Nhân bước vào phòng thuốc, phát giác tầm mắt của gia gia yên lặng dừng ở vòng tay ôm của Hàn Lạc, nàng vội vàng buông ra lui về phía sau một bước dài.

Mặc dù gia gia cùng cha bộ dạng rất giống rất giống, trên mặt luôn mang theo cười, cho tới bây giờ không có mắng qua nàng nhưng không biết vì cái gì nàng chính là sẽ sợ, hơn nữa kỳ quái hơn chính là có đôi khi người này không cần lên tiếng, nàng cũng biết gia gia đang suy nghĩ gì ... giống như bây giờ gia gia chính là mất hứng khi nàng chiếm đoạt nương, hi vọng nàng cách xa một chút.

Tiểu quỷ này thật cơ trí. Đoan Mộc Bách Nhân mỉm cười, hài lòng thu tầm mắt trở về.

Cùng con trai rất giống, ngoại hình tuy có tuấn mỹ, nhưng khí thế lại thâm trầm, khéo môi luôn tự nhếch lên làm cho người ta nhìn không thấu suy nghĩ chân thật cùng hỉ nộ của hắn, dù cho không cần ngôn ngữ cũng có thể dùng ánh mắt đạt tới mục đích hắn muốn.

“Chàng làm chi dọa con bé?” Hàn Lạc sáng giọng, đưa tay đem tiểu Ngải kéo về bên cạnh, nhu cười trấn an.

“Chỉ cần Húc nhi không có ở đây, con liền kêu là cha, cha cùng nương cũng thương yêu con.”

Tiểu Ngải trộm dò xét Đoan Mộc Bách Nhân một cái, vừa vặn chống lại ánh mắt khiêu mi ngạo nghệ muốn gọi trong cổ họng lại nuốt trở vào.

“... Dạ.” Nàng mặc dù gật đầu nhưng không có lập tức gọi cha phản ứng xem tâm tư người khác của con bé biểu lộ không sót. Hàn Lạc đương nhiên biết rõ nàng lui bước là nguyên nhân chính, xoay người nhìn về phía trưởng phu.

“Nó chỉ là hài tử, chàng không thể đối với nó về mặt ôn hoà một chút sao?”

“Ta về mặt rất ôn hoà.” Đoan Mộc Bách Nhân khẽ hừ một tiếng, do thê tử có ý trấn an, không để lại dấu vết đem cái tiểu vương tử kia đẩy ra, chiếm hữu ôm lấy Hàn Lạc. (L: @@ cha con giống nhau, sở hữu cao...)

“Chàng căn bản chính là nụ cười quỷ quyết gian tà?” Hàn Lạc không biết nên khóc hay cười, sợ tiểu Ngải nghe được sẽ cho là chồng nàng không thích n, nàng tận lực nói nhỏ.

“Chàng nghĩ rằng tiếp không biết sao? Chàng không muốn tiếp nhận con bé, vẫn đối với con bé phát ra tín hiệu lãnh đạm người sống chờ lại gần, nó làm sao có thể sẽ chủ động gần chàng chứ?”

“Nàng cùng ta vốn là không liên quan.” Đoan Mộc Bách Nhân thẳng thừng bộc trực, vẫn ung dung cười hân tụy không cảm giác mình có lỗi gì.

“Tiểu tử kia cứ thích nhặt mấy cô bé đều kệ nó đi, ta sẽ không phản đối nhưng đừng hy vọng ta sẽ tổn tâm tư cùng bọn chúng chơi trò chơi này.”

Hàn Lạc nổi cáu đẩy chồng ra.

“Có nhớ không? Nếu không phải là một câu nói của chàng, Húc nhi làm sao sẽ có ý niệm kỳ quái này? Từ nhỏ chàng liền cố động nó có ý độc chiếm, lợi dụng nó cho cùng với Tiểu Thảo nhìn lom lom, khi nó hi vọng tan biến, chàng lại ám hiệu nói chàng thân là người làm phụ có thể khống chế cuộc sống của con gái, chàng làm sao có thể nói sự xuất hiện của nha đầu này không liên quan đến chàng?”

Nàng thật không hiểu nên tức con trai hay là tức trượng phu đây.

Tiểu Thảo là nàng hơn mười năm trước lúc vừa đến thôn này nhặt được cô nhi này, khi Húc nhi chưa sinh ra đã được bọn họ thu làm dưỡng nữ, đổi tên là Đoan Mộc Thủ Du nhưng người nhà thì vẫn dùng nhũ danh.

Húc nhi rất thích nghĩa tử này, sau khi lớn lên muốn cùng tử kết hôn lấy nàng làm lời nói treo trên bờ môi, kết quả hai năm trước bị 1 Trình Giảo Kim đột nhiên xuất hiện đoạt đi.

Nàng còn tưởng rằng trượng phu thông minh tài trí tuyệt đối có thể đem phần nợ cùng không cam lòng của con trai trấn an xuống, không nghĩ tới trải qua trượng phu “chỉ điểm sai lầm”, con trai lại theo hình thức họ thu Tiểu Thảo tìm tới tiểu cô nương này, một lòng muốn đào tạo một Đoan Mộc Thủ Du thuộc về nó, để đền bù cho nghĩa tử bị người khác đoạt đi. (L: làm thế thân)

Rõ ràng là mỗi người luôn khác nhau, lại cứ vậy cứng rắn đem hình ảnh của một người khác có gắng ép trên người 1 cô bé đây không phải là quá tàn nhẫn sao? Nghĩ đến đứa trẻ đáng yêu bị thành thế thân, Hàn Lạc đã cảm thấy tim rất đau, hạ quyết tâm phải bảo vệ cái tiểu cô nương vô tội này.

Biết rõ cái tên “cây ngải cứu” ẩn trong đó là huyền cơ, nàng kiên trì gọi con bé là tiểu Ngải, và nàng tận lực dặn dò cho hạ nhân trong nhà nô bộc đều tránh cho đối với tiểu Ngải nhắc tới chuyện cũ kia, tiểu Ngải chỉ biết là có một nghĩa tử được gả đi chưa từng gặp mặt, cũng không hiểu được mình tới đây để làm 1 Tiểu Thảo thứ 2.

Kia âm lượng tuy hơi lớn dẫn tới người đang tò mò nhìn quanh bốn phía là tiểu Ngải bị kéo trở lại tâm thần, nhìn một chút Hàn Lạc, lại nhìn một chút Đoan Mộc Bách Nhân, con mắt vòng tới vòng lui cuối cùng rơi vào mặt tuần mị không có dời đi.

Nàng thật là nhớ cha đó, phụ thân nói chỉ cần nàng càng ngoan ngoãn thì cha sẽ càng mau trở lại, cho nên nàng cũng không có cùng bạn học gây gổ, cũng rất nghiêm túc nghe lão sư học nhưng vì cái gì cha còn không mau trở lại đây?

Rõ ràng đối với người nam nhân trước mắt này tránh không kịp, tiểu Ngải lại bởi vì quá mức tưởng niệm chỉ có thể tham luyến không ngừng trộm nhìn người này một cái lại một cái để hình dung 1 khuôn mặt tương tự kia coi như đỡ đi sự cô đơn trong lòng.

Phát giác được hành vi của cô bé này Đoan Mộc Bách Nhân không đem bức lui mà là tùy ý cho con bé xem đủ, bởi vì trấn an thê tử là quan trọng hơn.

“Nàng nên hiểu ta không quan tâm bất luận kẻ nào.” Hấn đem tức giận một lần nữa ôm vợ vào trong lòng, dùng giọng nói ôn thuận thì thầm tại bên tai nàng khẽ cười nói.

Ở trên đời này duy nhất 1 cái có thể làm hấn cần đó là thê tử, vì nàng mà kẻ với vạn vật luôn cao ngạo hấn cam nguyện vì nàng bỏ qua kiêu ngạo duy ngã độc tôn, tới nơi này ẩn cư, cùng nàng trải qua cuộc sống không tranh quyền thế.

Hấn cũng quý Tiểu Thảo là bởi vì vợ đem con bé coi như chính mình sinh nên hấn mới có thể yêu ai yêu cả đường đi, về phần cái con trai lại ỉnh sớm là trưởng thành kia...xin tha thứ cho hấn máu lạnh, đối với tiểu tử kia hấn thực không có biện pháp nào tuôn ra tình yêu phụ tử.

Thay vì nói hai cha con bọn họ tình cảm ít, chẳng nói bọn họ giống như là bị lão thiên gia không cẩn thận bày 2 mảnh thú ở cùng 1 nơi, giằng co khiêu chiến là cách thức chung đụng của 2 người này, mà đem con trai tâm cao khí ngạo treu chọc đến giờ chân nổi giận là niềm vui lớn lao trong cuộc sống của hấn.

Hàn Lạc mặt đỏ bừng hấn, bị hấn nói nhỏ khiến cho vừa ngọt lại vừa giận. Hấn ngay cả cái này cũng có bản lãnh, ngay cả lời làm người ta tức cũng chỉ là nói thẳng “ta chỉ để ý đến nàng” cái này là hạnh phúc của 1 thê tử

Hết lần này tới lần khác nàng chính là hiểu hần, biết rõ hần muốn thừa nhận nàng là nhược điểm của hần, đối với người cao ngạo tự phụ như hần là bao nhiêu khó khăn.

“Cây ngay không sợ chết đứng sao?” Hàn Lạc rất muốn tiếp tục nghiêm mặt nhưng tim sớm đã bị mềm hoá làm cho nàng thành liếc mắt đưa tình.

“Thật là cây ngay không sợ chết đứng.” Đoan Mộc Bách Nhân cười nhẹ, dùng môi như có như không nhẹ phớt qua vành tai của nàng.

“Đừng như vậy...” Sợ bị tiểu Ngải thấy cái không nên thấy, bị trêu chọc toàn thân mềm yếu Hàn Lạc vội vàng đẩy chồng ra, kéo về chủ đề bị hần kéo xa.

“Đối với con bé tốt một chút, cho dù không có biện pháp như đối với Tiểu Thảo thương nó nhưng ít nhất bớt phóng ra khí thế của chàng, đáp ứng thiếp.”

Không phải là van xin mà là yêu cầu trong thiên hạ cũng chỉ có nàng dám đối với hần nói chuyện như vậy. Đoan Mộc Bách Nhân nhủ mi, nhìn như hần không vui, kỳ thật con người đen ở chỗ sâu trong chỉ có tràn đầy sung ái.

Ai kêu hần yêu là nàng vô bờ đây? Không muốn làm phu nhân nhà giàu, lại chỉ ở nhà mở ra tiệm thuốc chữa bệnh miễn phí ọi người, đem người trong thôn toàn bộ trở thành người nhà của mình, hiện tại lại thêm vào 1 tiểu nữ oa không quen không biết này làm hại hần vĩnh viễn đều không thể độc chiếm lòng của nàng.

“Giống như nàng nói, không hơn.”

Hần cũng không phải là chán ghét tiểu cô nương không tạo thành uy hiếp này, mà là khi tranh đoạt Tiểu Thảo hần ý vào địa vị của phụ thân thắng con trai một lần, nếu là lần này hần lại tham gia quá nhiều sợ nói không được.

Đoan Mộc Bách Nhân ngó qua hướng tiểu Ngải, mặc dù không cười nhưng trong mắt ý nói “Đến đây, gần thêm chút nữa cho ta nhìn một chút”.

Một bên tiểu Ngải hoàn toàn nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, nàng cũng không nghe. Nhưng ánh mắt kia lại làm cho nàng chú ý. Cách tình yêu còn rất xa nàng chỉ cảm thấy hình ảnh đó làm cho nàng không chớp mắt, ai ngờ lại đột nhiên chống lại ánh mắt Đoan Mộc Bách Nhân làm cho nàng sợ hết hồn.

Trực giác của nàng nói muốn cúi đầu xuống lại phát hiện gia gia có điểm không giống, động tác của nàng dừng lại nhìn qua con mắt tràn đầy hoang mang.

“Tiểu Ngải, gọi cha đi.” Hàn Lạc cười khích lệ, trượng phu nguyện ý nhượng bộ làm cho nàng thật là cao hứng.

Tiểu Ngải trừ trừ căn môi, trước nàng nghĩ tới thiệt nhiều lần giấc mộng hoàn mỹ an bài hôm nay trở thành sự thật, nàng có cha cũng có nương, hơn nữa còn là các đồng bạn thích hợp nàng rất vui vẻ nhưng thoáng chút lại lại ...cảm thấy không có vui vẻ như vậy.

Bởi vì tiểu phụ thân nàng thích nhất không có ở đây, mặc dù cha sẽ hung nàng sẽ nói không để ý tới nàng, nàng vẫn tương đối thích hần là cha, thích được cha ôm vào trong ngực, cho dù hai người bọn họ bộ dạng dù thế nào cũng không giống nhau...

“Chỉ có khi cha không có ở đây thôi.” Tiểu Ngải vẻ mặt nghiêm túc thanh minh, tim đã hoàn toàn hướng Đoan Mộc Húc nàng mới không dễ dàng phản bội như vậy.

Nói giống như hần cầu xin con bé. Đoan Mộc Bách Nhân nhíu mày... cái gì cũng còn chưa kịp nói, ánh mắt khẩn cầu của thê tử đã tới đây, làm cho hần vừa bực mình vừa buồn cười.

Nhớ hần – Đoan Mộc Bách Nhân là người ra sao ? Hần mới khinh thường cùng tiểu nữ oa này so đo, chỉ là con mắt thâm thúy xẹt qua một cái nhận ra ánh quý mị - dưỡng nữ không ngoan là tội lỗi của kẻ làm cha, đứa nhóc nhà mình còn nhỏ tuổi đã muốn làm cha nên vì thế phải trả giá thật lớn.

Món nợ này hần nhớ kỹ.

” Không thành vấn đề.” Đuan Mộc Bách Nhân hào phóng đáp ứng, không làm cho thê tử phát hiện đáy mắt hần mơ hồ chớp động quỹ quyết vui vẻ.

“Cha ~” tiểu Ngải lúc này mới lộ ra nét mặt tươi cười tuy ít ôn nhiệt tình, tặng kèm cái cười ngọt ngào cùng tiếng làm nũng kéo dài đều thể hiện nàng tràn đầy thành ý.

Tiểu Ngải cũng không hiểu được, lúc này mình trẻ người non dạ lại bởi vì một câu nói kia của nàng sẽ gây ra mầm tai hoạ cho tiểu phụ thân.

Đuan Mộc Bách Nhân người nào chọc không được!

3. Chương 3

Rời nhà hơn nửa tháng Đuan Mộc Húc trở lại nhà, đang muốn xuống ngựa, thì vừa mới xuống đất một cái chân khác đạp tại chân, tiểu Ngải kích động đã hướng hần vọt tới.

Phản ứng không kịp hần cứ như vậy trước mắt bao người bị con mình bổ nhào nằm ngửa trên mặt đất.

Toàn bộ người của Đuan Mộc Bách Nhân xuất thủ tương trợ bọn họ mới không có bị con ngựa kinh hoảng giẫm lên hần cái gì cũng không nói, nhưng chỉ nhủu mi cười liếc xéo đủ làm cho Đuan Mộc Húc tức giận đến nghiêng răng.

Đã bị chào đón “Nhiệt tình” như thế, Đuan Mộc Húc căn bản không sẽ hoài nghi thân phận cha của mình đã bị dao động, đối với kiểu lén lút khuyên bảo kia hần cũng không biết chút nào.

Kể tiếp vài ngày, tiểu Ngải càng là thể hiện nó hoàn toàn trung trinh, ngoại trừ khi đi học từ sáng đến tối liên tục nhắm mắt theo đuôi hần, trình độ quần dĩnh chỉ kém không có trực tiếp dĩnh tại trên lưng hần mà ngay cả buổi tối líc đi ngủ hần phải mang đoạn tiếp quan hệ ra uy hiếp mới làm cho con bé bất đắc dĩ trở về phòng của nó.

Sáng sớm hôm sau chỉ cần hần mở ra cửa liền gặp được gương mặt xem ra không thể chờ đợi được hướng về phía hần cười, nếu không phải là hần xác định nó sẽ không lừa gạt hần, hần cơ hồ muốn nghĩ chắc nó là cả đêm canh giữ ở cửa phòng của hần.

Kia một hồi kia bất kể là Đuan Mộc phủ hay là trong thôn đều thường xuyên có thể nghe được tiếng hần gầm thét rống to, đem hình tượng trầm ổn vất vả thành lập hoàn toàn bị phá huỷ. Nhưng mặc dù hần nhìn như bị quần đến bực bội hồng mắt kỳ thật trong lòng tràn đầy mừng thầm.

Có thể làm lại tự ình cao hần cho tới bây giờ cũng không bởi vì ly hương mà nhớ nhà, cái hần muốn học còn quá nhiều, thứ làm hần mới lạ còn quá nhiều, hần căn bản không có thời gian lãng phí yêu thương vô vị kia.

Nhưng mà chuyện này hành trình lại thiếu đi sự vương vít mọi khi, hần luôn thỉnh thoảng nhớ tới nữ nhi khiến hần phiền lòng, ngoại trừ sợ nó không có ai làm bạn sẽ tịch mịch mà khóc thút thít, lại có nhiều bất an khiến hần xao động.

Lúc trước hần chỉ dùng một túi bánh bao liền dụ được nó khăng khăng một mực theo sát hần, cứ vậy tiếp nhận hần 1 người không quen biết, điều này càng làm cho hần lo lắng sẽ mình sẽ bị kẻ nào thừa cơ, chỉ cần có người đối với nó tốt nó cũng sẽ dễ dàng đem phần thân thiết này cùng tín nhiệm cho người khác. (L: địa vị của cậu chính xác là đã bị uy hiếp rồi...)

Chỉ sợ đến lúc đó nó nói không muốn hần là cha, cái lo sợ không yên này làm hần lo không thôi như châm ở trong lòng hần, làm cho hần thói quen du ngoại của hần thành ra 1 kiểu hành hạ.

Đáng giận! Hần là con bé trông mòn con mắt chờ hần trở lại, làm sao sẽ biến thành hần sợ nó theo người ta chạy đây? Giận chính mình bị cái phiền toái nhỏ này chi phối tâm tình, ảo não đến cực điểm, đem có mắc mớ toàn bộ gạt bỏ ra bên ngoài.

Nếu là nó muốn người khác, hần mới cầu cũng không được đây, sẽ mừng rỡ đem củ khoai lang phồng tay này chấp tay nhường cho người ta, hần có thể đi tìm 1 tiểu cô nương nhu thuận nghe lời làm nữ nhi, miễn cho luôn bị nó làm cho tức giận!

Mặc dù giận dỗi nghi như vậy, không bị tâm tư khổng chế vẩn tại tâm khảm mọc rễ cứ vậy thúc giục hẳn đem chuyện nên làm mau chóng xử lý hoàn tất, trong thời gian ngắn nhất có thể trở lại. Cho đến khi nhìn thấy con bé cười chân thành tha thiết vui sướng kia, mọi lo sợ nghi hoặc mới thật sự biến mất.

“Mặc dù bà nội đối với con rất tốt, nhưng con là thích phụ thân nhất đó!” (L: @@ dẻo mềm)

Cho dù hẳn phát hiện nàng cùng cha mẹ cảm giác đã không giống lúc hẳn rời đi lạnh nhạt nhưng có câu này của con bé bám vào bên tai chân thành thổ lộ hết, mấy tháng sau hẳn nhất định phải lại lần nữa rời xa nhà nên đối với con bé tín nhiệm không qua dao động.

Bởi vì hẳn biết rõ mặc kệ người ngoài cho nhiều yêu thương hơn nữa, cũng không thay thế được vị trí của hẳn trong lòng con bé.

Cuộc sống thôn trang an bình sẽ cho người ta đã quên thời gian, nhưng mỗi một lần rời đi cùng trở về cũng có thể nhìn thấy bước đi của năm tháng ẩn vào trong đó.

Số tuổi tăng lên, ngoại hình của bọn họ cũng cải biến, cùng với cá tính mà mọi người cứ nghĩ bọn họ cũng không thể duy trì trò chơi cha và con gái, nhưng 2 người này lại vẫn liên tục kéo dài, theo thời gian tích lũy giữa bọn họ ràng buộc càng ngày càng sâu.

Mặc kệ Đoan Mộc Húc đi xa nhiều, rời đi bao lâu, thì vẫn sẽ có 1 khuôn mặt hé ra sáng lạn, khuôn mặt tươi cười chờ hẳn, nghênh đón hẳn, đem tất cả mệt mỏi của hẳn biến đi, làm cho hẳn cảm giác mình đã về nhà.

Kia đã thành một loại nghi thức cần thiết, bởi vậy lần này Đoan Mộc Húc trở về lại không thấy được người nên nhào ra xuất hiện trước mặt, làm cho hẳn tâm trạng vốn là không được tốt lại càng sương tuyết băng lạnh.

Nhưng mà giờ hẳn đã mười tám tuổi, đã trưởng thành không chỉ là bề ngoài mà càng lộ vẻ tuấn tú cao ngạo, còn có tính tình thâm trầm cho dù hẳn có bất mãn trong lòng thì khuôn mặt vẫn là lạnh lùng bình tĩnh làm cho người ta không phát giác ra hẳn vui hay buồn.

“Tiểu thư đâu?” Khi tỳ nữ đưa lên khăn mặt, Đoan Mộc Húc vừa thay đổi sắc mặt, vừa lơ đãng theo miệng hỏi.

“Tiểu thư lên núi hái thuốc.” Tỳ nữ vừa mới vào phủ hơn một năm không hiểu cá tính chủ tử, trực tiếp trả lời tình hình thức tế, 1 nô tỳ khác nghe được muốn làm ám hiệu đã không kịp, nguyên một đám bị dọa sắc mặt trắng bệch.

Nghe vậy, Đoan Mộc Húc trên mặt vẻ mặt chưa thay đổi vẫn là bộ dáng lạnh nhạt ung dung nhưng cặp mắt lại chuyển thành thâm u, làm cho con mắt hẳn biến sắc càng thêm làm cho không người nào có thể nhìn thấu, chỉ có lạnh...một cổ khí lạnh bay lên, đem 4 phía đông lạnh lại.

Tỳ nữ kia còn không có phát hiện cái gì không đúng, cho đến khi ngẩng đầu thấy mắt chủ tử lập tức bị chấn động tại chỗ.

“Có người đi cùng tiểu thư không?” Đoan Mộc Húc khước môi khẽ nhếch, đem khăn thả lại chậu nước.

Không cười thì may, cười một tiếng kia càng lộ vẻ tuấn đạt ngược lại làm cho tỳ nữ ngay cả thở mạnh cũng không dám. Tuy núi trong thôn cũng không có hiểm trở, cũng không xuất hiện qua dã thú, thường thường tiểu thư một mình hái thuốc là rất quen thuộc, căn bản cũng không cần lo lắng... Nhưng những lời này, nàng một chữ cũng không dám nói ra khỏi miệng.

“... Không có.” Mơ hồ cảm thấy đáp án này cũng không phải là ý chủ tử muốn, tỳ nữ vẫn phải là kiên trì trả lời bởi vì tình huống này nàng căn bản cũng không dám nói dối.

“Thôi.” Rõ ràng là giọng điệu nhẹ nhàng, nhưng xuất từ từ miệng Đoan Mộc Húc lại làm cho bọn nô bộc ở đây bọn mô hôi lạnh.

“Đều đi xuống đi.”

Nghe được câu này bọn họ như trút được gánh nặng vội vàng lui ra, ai cũng không có can đảm húng lấy cổ khí cường đại kia.

Đoan Mộc Húc đi ra hành lang, không nhanh không chậm bước chân đi vào nội viện, rồi thi triển khinh công lướt lên mái hiên liền biến mất bóng dáng.

Ấu là hắn không có theo trong thư viết sớm nói ngày trở lại, hắn sao có thể phát hiện ra thì ra là con bé cũng rất bận rộn, cũng không phải là mỗi ngày đều ngoan ngoãn đợi hắn tại nhà?

Nhanh chóng đi vào sơn đạo Đoan Mộc Húc vẻ mặt lạnh lùng, tầm mắt ở giữa rừng xuyên qua lửa giận cháy lan đến ánh mắt ngay cả trong bụi cây cũng không buông tha.

Sợ nữ nhi nhàn rồi nhàm chán, cộng thêm trước Tiểu Thảo tỷ lúc nhỏ cũng hay cùng ở bên cạnh mẫu thân học y, cho nên hắn cũng không phản đối mẫu thân đem y thuật truyền thừa cho con bé, nhưng để cho nó tự mình vào núi hái thuốc là hắn không cho phép.

Không có xảy ra chuyện không có nghĩa là sẽ không ra xảy chuyện, cho dù đối với ngọn núi này lại quen thuộc, ai có thể bảo đảm tuyệt đối sẽ không có gì ngoài ý muốn phát sinh? Nhưng nương lại một chút cảnh giác cũng không có còn cảm thấy hắn chuyện bé xé ra to.

Huống chi lúc trước Tiểu Thảo chính là tại trong ngọn núi này bị tên Hoắc Nhung kia bắt cóc, hắn hận không thể nói nữ nhi vĩnh viễn đều ở gần nơi này, ngay cả nô bộc đều biết được đây là cấm kỵ mà nó dám phản lại, cứ thế mà đi! (L: ồ, hoá ra trên núi bị bắt thăm nào ko thích cho cô này lên núi, sợ bị tên nào bắt mất đây mà...)

Rất may hay có lẽ đối với con bé mà nói là bất hạnh, hắn phát hiện ra nó, khuôn mặt hoạt bát đáng yêu nhỏ nhắn cười, khuỷu tay ôm lấy cổ thuốc, bàn tay cầm lấy đồ, cước bộ nhẹ nhàng nhảy xuống.

Còn tâm tình tốt đến thế cơ à? Đoan Mộc Húc đứng ở phía trước đợi nữ nhi, tức giận không tiếp tục che giấu con mắt hàn băng, lẳng lặng nhìn xem nó từng bước từng bước đến gần.

Tiểu Ngải đang đắm chìm trong suy nghĩ cho đến khi tới rất gần mới phát hiện ra sự hiện hữu của cha, nàng dừng bước lại, con mắt nháy lại nháy thật lâu nói không ra lời.

Mặc kệ phụ thân rời đi nhiều lần nhưng nàng cũng chỉ biết làm thói quen đành tịch mịch, mà hôm nay là ngày đợi nữa, mai cha mới về. Chỉ cần nghĩ đến ngày mai sẽ có thể thấy phụ thân, tâm tình của nàng rất tốt cả ngày đều cười hì hì, không nghĩ tới người nàng mong nhớ ngày đêm lại trực tiếp xuất hiện trước mắt của nàng, mừng như điên khiến nàng chỉ có thể giật mình đứng tại chỗ, hoàn toàn không pháp phản ứng.

“Làm chuyện xấu bị bắt, không dám gọi ta sao?” Rõ ràng đã nhìn ra đáy mắt nó lóng lánh tâm tình chân thật nhưng Đoan Mộc Húc vẫn cố ý nói mỉa mai.

Nghe được thanh âm của cha, Đoan Mộc Ngải lúc này mới xác định mình không phải là gặp ảo giác, lập tức mừng rỡ hướng cha chạy tới.

“Cha ~ con rất nhớ cha đó, cha đã trở lại, rất vui, rất vui ~ “

Dù cho nàng giờ đã mười hai tuổi độ cao cùng tới đầu vai cha, thành 1 thiếu nữ thướt tha chỉ thấy bề ngoài nàng thông minh động lòng người như tiểu thư khuê các, nhưng chỉ cần một khi vui vẻ lên sẽ đem mọi điều những năm gần đây hắn dạy bảo toàn bộ ném đi, cứ liều lĩnh sung sướng động tác kịch liệt biểu hiện ra.

Đoan Mộc Húc chờ, thấy thái độ nó khác thường, chỉ có vòng quanh hắn vừa cười, vừa gọi mà không phải nhiệt tình trực tiếp nhào vào trong ngực của hắn. Phát giác được thay đổi này, khuôn mặt kia nheo lại con ngươi đen giống như bịt kín một tầng băng sương.

Đúng vậy, hắn là rất không thích nàng tùy tiện liên xúc động làm thói quen nhưng nó lần đầu tiên nghe lọt sao? Lúc trước cho dù thế nào nó cũng liều mình làm nũng hắn, nhưng hôm nay thì ngược lại. Trong núi này trừ bọn họ ra không có có người khác, cho dù nó đem hắn đụng ngã thậm chí đem hắn đụng rơi xuống núi cũng không có người trông thấy, hắn giờ có thể chịu được sức nặng của nàng, kết quả nó chỉ dùng mấy câu nói liên qua loa bỏ qua hắn?

Tâm tình cực kém của hắn không có chiếm được an ủi mà hắn chờ mong ngược lại đã sự lãnh đạm bị bao giờ có đối đãi, hắn sôi trào tức giận không thể nén, nhưng hắn kiêu ngạo không muốn thừa nhận bị nó chọc làm nguyên nhân chính, mà là dùng cái lí do danh ngôn chính thuận để giải thích phản ứng của mình.

“Trong mắt con còn người cha này? Cha đã nói rất nhiều lần không cho con lên ngọn núi này kết quả sao?”
Đoan Mộc Húc Thầm giọng lạnh lùng vô hình có thể giết người.

Đúng vậy, hấn không phải là tức giận thái độ của nữ nhi thay đổi, mà những năm gần đây hấn liên tục nhắc nó phải đoan trang, phải ưu nhã, nó có thể thụ giáo được đương nhiên tốt hơn, nhưng nó lại sẽ làm hấn tức giận như vậy nó là bằng mặt không bằng lòng, nếu không phải là hấn ngoài ý muốn bắt được, hấn không hiểu được có thể bị nữ nhi lừa gạt bao lâu!

Nhưng mà người khác sẽ bị hấn dọa đến hai chân nhũn ra, nhưng con bé này xem ra khuôn mặt vẫn khéo léo tươi cười, tiểu Ngải lại cứ thế không thấy lại như con chó nhỏ làm nũng dùng mặt tại hấn lồng ngực của cha cọ cọ.

“Cha, đừng tức giận!” Cho dù hấn lạnh lùng lẩn tránh, nụ cười tràn đầy, nàng vẫn kiên nhẫn lại gần.

“Những quả dâu dại này hôm nay mới chín đỏ hồng, nếu như chờ cha trở lại cũng sẽ bị bọn tiểu Thuận hái hết, như vậy cha sẽ không được ăn, cho nên con mới chính mình chạy tới, cha không nên tức giận ~”

Thấy con bé đến giờ vẫn dè dặt nâng niu dâu dại trong tay, Đoan Mộc Húc lập tức hiểu nó cũng không phải là đối với hấn lãnh đạm mà là sợ làm hư những quả dâu kia, mới miễn cưỡng xúc động không có trực tiếp bỏ nhào vào trong lòng hấn.

Phần tâm ý săn sóc này với vô bé bọc trực là khó được? Nhưng mà cảm động đầy ngập còn còn chưa kịp thành hình lập tức lại bị sơ hở trong lời nói của con bé đánh tan, hóa thành lửa giận lớn hơn.

“Con nếu là không có mỗi ngày đến làm sao sẽ biết rõ dâu hôm nay sẽ chín? Con căn bản là không có đem lời ta đã ở trong lòng!” Hấn chững chạc lại muốn dùng thái độ lạnh ghê người như băng làm cho con bé mình tỉnh lại, nhưng kinh nghiệm nhiều năm qua làm cho hấn biết rõ làm như vậy chỉ tức chết chính mình, nuốt không trôi cơn tức này hấn trực tiếp mắng lên.

“Có, con có để ở trong lòng.” Kết quả nó chẳng những không biết xấu hổ cúi đầu, còn cây ngay không sợ chết đứng ngửa lên cằm.

“Đó là bởi vì Xa Tiền Thảo hết, Ngô bá bá ngã bệnh không có biện pháp đợi đến khi cha trở lại, con chỉ có thể nhanh lên núi hái, cho nên mới biết rõ dâu sẽ chín, chứ không con sẽ không lên núi dâu cha...”

Nói đi nói lại nó cũng không có nhận sai? Trùng mắt nhìn vẻ mặt vô tội, Đoan Mộc Húc không biết nên trực tiếp bóp chết nó hay là đem nó kéo về nhà khóa nhốt lại cả đời này đây.

Nếu nó dối trá lừa gạt hấn tuyệt đối không tha, hết lần này tới lần khác trong lòng bởi vì nó không có làm sai, gương mặt kia thẳng thắn vô tư ngược lại nổi bật lên, hấn người lớn sao lại cùng nàng so đo chứ, có trời mới biết hấn căn bản chính là so đo!

“Cha, cha đừng tức giận mà, con rất nhớ cha còn hái nhiều dâu như vậy đều là để cha ăn, không nên tức giận... không nên tức giận ~” Không đếm xỉa đến cái sắc mặt “đừng đến chọc ta” kia, Đoan Mộc Ngải lại bắt đầu tại ngực cha cọ cọ.

Giọng ngọt ngào mềm mại như nước, tính làm nũng cùng ý lại làm ọi giận dữ trong lòng hấn thành tro bụi, chỉ có 1 chút giận sót lại thôi.

“Ai nói con cha sẽ vì chuyện này mà tức giận?” Mặc dù vẻ mặt vẫn rất lạnh cứng rắn nhưng không có thái độ không có tránh đi bày tỏ miễn cưỡng sự xin lỗi cầu xin tha thứ của con gái.

Nếu không thì có thể làm gì? Từ khi đem nó về lúc sáu tuổi hấn có mọi phương pháp tất cả đều dùng qua mắng cũng mắng, nên đe dọa cũng không còn thiếu nhưng cá tính của nó vẫn không thay đổi.

“Con về sau sẽ không.” Mộc Ngải nhăn mũi xinh đẹp, hai tay cầm mắt dâu rồi chỉ có thể dùng thân thể đẩy ra cha, buộc cha tới gần tảng đá ven đường.

“Cha chắc mệt chết rồi ? Nghỉ ngơi một chút đi.”

Nhìn xe... này không phải lại đem chuyện vừa rồi quên mất không còn một mảnh sao? Đoan Mộc Húc vừa bực mình vừa buồn cười, thuận thể bị nữ nhi chen đến trên tảng đá lớn ngồi xuống, yên lặng nhận lấy ít sức thuyết phục và hấn cũng không có bảo đảm.

Thật không hiểu nên nói nó là thông minh hay là ngốc đây? Cho dù khóc đến lại thậm cũng muốn gắt gao túm lấy hần mãi đến thái độ hần mềm hoá mới bỏ qua, làm hại hần doạ nạt nào cũng không thành uy hiếp...

Nếu như nó lớn thêm một chút, cá tính sẽ bớt phóng túng sao? Sẽ trở nên yên lặng chút ít sao? Mọi cô gái lớn lên đều là như vậy... Doan Mộc Húc trong đầu hiện lên khuôn mặt ngày trước vừa mới gặp, cùng kẻ trước mắt này cười ngọt ngào sáng lạn, bởi vì tức giận mà hần đã ngăn ngủ quên lãng đi sự ngọt ngào trong ngực.

Hần lần này rời nhà đi tìm Tiểu Thảo tỷ, đây là hần hàng năm theo phép làm, không chỉ có là thay thế cha mẹ đi dò hỏi nghĩa tử xuất giá thể nào, mà nhân thể cảnh cáo cùng đe dọa tên Hoắc Nhung kia, hần cười người ấy rồi không có nghĩa là có thể thần nhiên sống, nếu là dám bạc đãi người ấy, Doan Mộc gia sẽ tùy thời cũng có thể dẫn người trở về bảo vệ.

Mỗi lần đi tới hần đều đối với Hoắc Nhung mọi cách khiêu khích, từ nhỏ trực tiếp lộ rõ địch ý đến bây giờ hần đã thành thói quen đến sẽ dùng cười nói lạnh nhạt đem đối phương kích động như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, chứng kiến Hoắc Nhung kia vẻ mặt tức điên sẽ làm hần thấy khoái cảm. (L: @@)

Hần không có ngày thơ đến nay vẫn ôm hi vọng xa vời người đó sẽ cải biến, chỉ là khi hần muốn mong đợi lại rơi vào khoảng không, điều này làm hần không cam lòng, hần không muốn thả cho Hoắc Nhung kia sung sướng...nháo loạn để hần không được độc chiếm Tiểu Thảo tỷ làm hần cũng cảm thấy thật cao hứng.

Nhưng lần này đành phải chịu thua, Hoắc Nhung lại cho hần một cái phản kích hung hăng...Tiểu Thảo sinh con , một tiểu tử mập mạp, bộ dạng cùng Hoắc Nhung rất giống.

Chuyện này, từ lúc tỷ ấy viết thư gửi tới hần đã biết, nhưng hần cũng không hiểu được muốn chính mình tận mắt nhìn thấy không ngờ đã kích lại sẽ lớn như vậy.

Chứng kiến hai vợ chồng kia vẻ mặt hạnh phúc trên chốc tiểu oa nhi, lời nói chuẩn bị chế nhạo Hoắc Nhung cứ như vậy ngậm tại cổ họng, chỉ có thể lặng yên nhìn một màn kia.

Bọn họ cũng không có vì nhiều hơn 1 con trai mà vắng vẻ hần, nhưng chính là không giống, giống như là có một bức tường vô hình đem hần loại khỏi hình ảnh mỹ mãn kia, làm cho hần rõ ràng hiểu Tiểu Thảo vẫn sẽ thương yêu hần, nhưng sẽ không đem hần ở vị trí quan trọng mà đó là thuộc về Hoắc Nhung cùng đứa nhỏ mập kia, mà không phải tên nghĩa đệ một năm chỉ gặp một lần như hần.

Rõ ràng lý trí hần rất rõ ràng lại vẫn có cỗ hư không ở trong lòng hần gặm nhấm, khát vọng có thể có một người sẽ đem hần đặt ở vị trí quan trọng không ai có thể dao động, 1 vị trí chỉ thuộc về hần... đã không có.

Mặc dù hần trở lại sớm đều không biết có thể làm cái gì. Nhưng tâm tư rời rạc bị quả dâu đột nhiên nhét đến trước mặt kéo về, Doan Mộc Húc ngẩng đầu thấy một đôi mắt tràn đầy vui vẻ cùng mong đợi thẳng tắp , chuyên chú nhìn xem hần, phảng phất hần là người duy nhất trên đời này khiến nó hao tâm tổn trí.

“Ăn 1 trái đi cha, con đặc biệt vì cha mà hái đó.”

Tiểu Ngải nhìn ra được cha tâm tình không tốt lắm, không hiểu được nàng phải làm như thế nào, chỉ có thể dùng loại phương thức này làm phần chần tỉnh thần của cha. Huống chi dâu không ăn đi, nàng sẽ không có tay để ôm cha Nghĩ đến tâm tình mình buồn chỉ cần được cha ôm vào trong ngực nàng sẽ rất vui vẻ.

“Ta không muốn ăn.” Doan Mộc Húc cố làm ra vẻ lãnh đạm tránh ánh mắt của nàng, bởi vì hần không biết nên dùng vẻ mặt gì đối với nàng.

Sự tồn tại của nàng như là một loại châm chọc, châm chọc hành vi vô ích của hần.

Tìm đến người bề ngoài như tỷ ấy thì có ý nghĩa gì? Lên làm phụ thân danh hiệu này có thể thay đổi được cái gì? Nhưng chính là tình thế bắt buộc làm cho hần nuốt không sự đại bại này, hần thua phải hứng lấy hậu quả chứng minh hần không phải là không có năng lực mà đã khác rồi.

Từ khi nhận đứa bé này, sâu xa đã làm ảnh hưởng tới cuộc sống của hần và con bé này.

Hần không phải là hối hận cũng không phải là chán ghét , mà là phảng phất có một tầng sương mù dày đặc trước mắt làm cho hần liên tục cố chấp đi về phía trước, rốt cục phát hiện mình tựa hồ là đi lầm đường.

“Ăn một quả đi.” Khuôn mặt toả sáng giờ ảm đạm xuống, nàng thất vọng cái miệng nhỏ nhắn đều vẫn cố kiên nhẫn dụ dỗ nói:

“Ăn tâm tình sẽ thay đổi thành tốt!”

Xem hắn như đứa trẻ ba tuổi hả? Đoan Mộc Húc không vui nhìn nữ nhi, hắn tâm tình phiền muộn thực tại rất không muốn đáp lại, nhưng cuối cùng bị nét mặt của nó chọc ầm lòng, miễn cưỡng chọn lấy trái ném vào trong miệng.

“Đủ rồi, không cho phép lại ầm ĩ.” Chưa nói hương vị như thế nào, hắn chỉ nghiêm khắc nói. Nếu không xác định vững chắc sẽ lại 1 viên rồi 1 viên... hắn sẽ phải ăn hết chỗ dâu này...

“Bị cha biết rồi...Hừ.” Ý đồ bị vạch trần nàng nào lả lẫm, chính mình tự ăn, nâng lên bàn tay để sát vào môi, dùng hàm răng nuốt dâu vào trong miệng.

Thấy nàng không có bức bách mà là mình ngoan ngoãn thu thập tàn cuộc, Đoan Mộc Húc cảm thấy rất vui mừng, muốn ăn nhiều hơn nữa miễn cho uống công nó vất vả, vừa mới đưa tay đã bị nó xoay người lại tránh ra, cúi đầu ăn nhanh giống như là sợ bị hắn cướp đi.

“Chớ ăn vội như vậy.” Cho rằng nàng là tham ăn, Đoan Mộc Húc cười nói nhưng nhìn nó hành vi liều mình đem dâu đại hướng miệng nhét điên cuồng làm cho hắn cảm thấy khác thường, hắn vận nổi lên mi.

“Cây ngải cứu, không cần phải giận dữ.”

Nàng cuối cùng dừng lại, đồng dâu kia toàn bộ vào trong miệng nàng, tay đầy màu màu đỏ tím cùng gò má, thoạt nhìn trông rất chật vật.

“Tượng gỗ mới giận.” Con bé mơ hồ không rõ nói, khuôn mặt nhăn mau khóc.

“Còn nói không có?” Đoan Mộc Húc Thầm hạ tiếng nói. Biết rõ hắn tâm tình không tốt, còn chọn lúc này cùng hắn giận dữ? Cho dù tham ăn cũng không có người ăn được như con bé , nó rõ ràng là dùng loại phương thức này kháng nghị vì hắn không ăn.

“Bởi vì... con thấy chua.” Tiểu Ngải mím môi muốn chính mình đừng khóc, lại vẫn nhìn không được đỏ mắt.

Nàng còn tưởng rằng sẽ rất ngọt, ai biết dâu trông ngon đẹp như vậy lại vừa chua vừa chát, nghĩ đến cha vừa rồi ăn mà mặt không đổi sắc nàng đã cảm thấy thật là khổ sở. Rõ ràng là muốn an ủi cha, lại ngược lại biến thành gánh nặng cha, làm cho hắn bởi vì không đành lòng từ chối hảo ý của nàng mà miễn cưỡng ăn dâu chua như vậy.

Đoan Mộc Húc sững sờ, lập tức hiểu ý của con bé, đột nhiên mở ra vòng tay ấm áp ôm trọn nó trong lòng.

“... Cha cũng không thấy vậy.” Cảm xúc lao quá mức nhanh làm cho hắn cơ hồ nói không ra lời, hắn thật vất vả mới thốt ra mấy chữ này.

Thì ra là từ lúc trước lý trí của hắn còn không có phát giác, kỳ thật trong lòng cũng đã rất rõ ràng, cho nên hắn mới có thể luôn về sớm hơn vì không chỉ khuôn mặt tươi cười kia sẽ cho người ta tâm tình thay đổi, mà còn có sự đối đãi kia luôn biểu thị công khai độc nhất vô nhị của hắn.

Trên đời này thật sự có người đem hắn để ở vị trí thứ nhất, ngay cả dâu chưa cũng không dám cho hắn ăn, thà rằng nó đem tất cả đều gánh... Bực bội trong lòng bị quét đi, chỉ có con bé mới đối với hắn là vô cùng quan tâm, an ủi đem trái tim trống vắng của hắn lấp đầy.

“Thật vậy ?” Nàng rất hoài nghi, cảm thấy cha chỉ là đang an ủi nàng.

“Thật sự.” Hắn vốn là không khổ, sợ người khổ là con bé. Nhớ lại mới vừa ăn ngũ quan nó thống khổ, Đoan Mộc Húc nhìn không được mỉm cười, tầm mắt chuyển ôn nhu.

Hắn về sau tuyệt đối sẽ không có bất kỳ cử động bỏ qua ý nghĩ của con bé nữa, bảo vật khó có như vậy hắn muốn giữ ở bên người hảo hảo thương yêu, làm cho nó cảm thấy bị hắn mang về là hạnh phúc mà không phải thường xuyên bị hắn dọa khiến cho gào khóc lớn.

Hắn lôi nữ nhi tới bên cạnh mình, dịu dàng dùng tay áo lau sạch mặt nó, tay cho dù áo trắng bị nhuộm bẩn cũng không chút phật lòng, dù sao so với tâm ý của nó đối với hắn thì áo có ý nghĩa gì đâu.

Đoan Mộc Ngải thần thái tự nhiên tiếp nhận hành động ôn nhu của cha, một ít cũng không có vẻ mặt sợ hãi lúng túng, phẳng phất như bọn họ vẫn luôn là như vậy.

Cũng không phải sao? Trong mắt người ngoài thiếu gia luôn kiêu ngạo nhưng lại với nàng là 1 tiểu phụ thân cực kỳ sẵn sàng vừa tử tử mĩ.

Nàng biết rõ cha chỉ là nói vậy thôi kỳ thật cũng rất thương nàng, sẽ cho nàng ngồi ở trên đùi cha học bài, sẽ dắt tay của nàng đi bốn phía tản bộ, trong nhà nô bộc nhiều như vậy nhưng rất nhiều chuyện hắc cũng không cầm tay người khác mà luôn đem nàng nâng ở lòng bàn tay thương yêu.

Cho nên nàng mới có thể thích cha như vậy, hi vọng cha có thể liên tục cùng ở bên mình.

” Trông con rất giống kẻ trộm đồ ăn?” Ngoài miệng mặc dù ảo não nói thầm, thế nhưng khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn đã cười rất tươi. Cha đã trở lại, thật tốt!

Bị nó cười sáng lạn má lúm đồng tiền xinh đẹp Đoan Mộc Húc không cách nào xoay tằm mắt, đột nhiên ý thức được nằm thẳng qua đi...con gái nuôi của hắn giờ đã thay đổi rồi

Nàng không chỉ càng lúc càng giống Tiểu Thảo tỷ mà cặp mắt kia khi còn bé luôn toát ra vẻ tinh nghịch hôm nay đã thành trong suốt mềm mại đáng yêu, xu thế ngũ quan giờ tử tử mĩ xinh đẹp chỉ sợ vài năm nữa nó ngày càng đẹp cho làm cho bao tên sai lang hồ báo muốn có đây!

Nghĩ đến đứa bé mình nuôi vài năm sau sẽ có 1 tên hỗn tiểu tử xuất hiện đoạt nó đi, hắn nghĩ mà xúc động rất muốn giết. Hừ, muốn cướp nữ nhi của hắn thử tới đây xem hắn sẽ cho hắn biết thế nào lễ độ, kẻ nào không có bản lĩnh cũng đừng nghĩ mang nó đi! (L: @@)

Đoan Mộc Húc thậm chí bắt đầu tính toán như thế nào xử lý những người kia, để cho bọn họ tốt nhất không dám si tâm vọng tưởng, nghĩ đến mà cao hứng bừng, khuôn mặt tuấn dung đặc ý lại quỷ quyệt cười, hoàn toàn không có phát hiện mình nghĩ đến hình như hơi quá xa, cũng không phát hiện hắn không có bất kỳ ý định đem nó lập gia đình. (L: @@ ác...)

“Người ta hái đã thật lâu hơn nữa sợ hỏng dâu còn không dám để ở trong giỏ, liên tục lấy tay cầm mà ngay một cũng không có buông ra.” Cho tới bây giờ Tiểu Ngải mới nhớ tới chuyện này, cúi đầu nhìn lại.

“Sẽ không phải bị thương đi?”

Nàng rộng rãi vung lên làn váy kiểm tra tuyệt không cảm thấy động tác này có vấn đề gì. Tình cảm bọn họ vô cùng tốt không có ý thức qua nam nữ khác biệt, ôm rồi dắt tay đều đã là chuyện thường ngày, xem cái bắp chân thì lại có gì xấu hổ chứ?

Ngã sao? Đoan Mộc Húc mặt liền biến sắc, lập tức ngồi chồm hổm quỳ trước mặt con gái, tầm mắt chuyên chú đối với cặp chân trắng nõn kia làm như không thấy, chỉ lo xem kỹ có hay không bị thương.

Khi hắn đem quần con bé vén cao hơn, phát hiện đến đầu gối trái nó có vết đỏ trầy da, mặc dù không có rách da chảy máu nhưng vẫn làm cho tin của hắn đau.

“Những quả dâu này quan trọng hay là mạng của con quan trọng hả? Con sao chỉ lo cho dâu là sao!” Hắn ảo não không thôi làm cho hắn đã quên vừa mới muốn nghiêm khắc đối với con bé, Đoan Mộc Húc tức giận găm thét.

Đó là nó may mắn chỉ bị thương thế này nếu là ngã nặng hơn thì nó có thể làm sao! Nghĩ đến nó rất có thể sẽ bị thương nặng hơn mà bất tỉnh hắn không cách nào kịp thời cứu thì Đoan Mộc Húc không khỏi toàn thân rét run, sợ hãi làm cho hắn giận quá. Chết tiệt! Hắn cũng là bởi vì như vậy mới không yên tâm làm cho nó 1 mình lên núi!

“Không đau...thật sự thật sự.” Sợ cha lo lắng, tiểu Ngải vội vàng cười dời đi tâm tư của cha.

“Chúng ta lại đi hái dâu được không? Cha vừa rồi chỉ có ăn được một trái mà thôi.”

Đoan Mộc Húc giận trừng mắt nhìn nó. Hái gì mà hái...dâu kia là đầu sỏ hại nó bị thương...giờ hắn chỉ muốn đem cây dâu kia nhổ sạch đi.!

“Về nhà bôi thuốc.” Hắn không nói hai lời trực tiếp ôm nữ nhi lên, thi triển khinh công lao đi.

Thân hình của hắc giờ đã cao ngất, hiện tại muốn ôm lấy nữ nhi đã không cần tốn nhiều sức nhưng hắc ngược lại rất ít khi ôm con bé nữa.

Bởi vì nương nói tiểu Ngải đã lớn lên, bọn họ không có quan hệ máu mủ, coi như là cha và con gái cũng nên phải đề phòng, mà ngay cả cha cũng ám hiệu hắc dừng...với tiểu Ngải có ý nghĩ không an phận...chê cười, năm đó cha ngồi cùng Tiểu Thảo chung 1 thư phòng mà có sao đâu mà lại không biết xấu hổ nói hắc chứ!

Nếu thật để ý những thứ thế tục kia, hắc lúc trước cũng sẽ không thu dưỡng con bé này, nhưng không muốn nhìn thấy nó lại bởi vì bị đồng bạn giễu cợt mà khóc đỏ mắt cho nên hắc đành thu liễm, trong trường hợp công khai nhiều nhất chỉ nắm tay của con bé, những thứ hành động thương yêu khác liền tạm gác lại một chỗ khi không có ai mới có thể lộ ra. (L: điểm này lại càng nghi....)

Mặc dù lửa điên cuồng giận giữ cháy lên khiến tiểu Ngải phát run, nhưng nàng vẫn ôm chặt lấy cha, hi vọng thời khắc hạnh phúc này có thể vĩnh viễn cũng không kết thúc.

Cha đã thật lâu đã không có ôm mình như vậy, nàng biết rõ sau khi lớn lên thì không thể lại giống như khi còn bé ỷ lại cha như vậy, mà những người khác cũng không còn bị phụ thân của bọn họ ôm như vậy nữa, nhưng nàng vẫn cảm thấy rất thất lạc.

Có thể vĩnh viễn không muốn lớn lên được không? Có thể vĩnh viễn đều được cha chiều như vậy được không? Nàng vui mừng tại trên vai của cha, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thỏa mãn cười. Nàng không muốn đáp án, chỉ muốn nắm chặt thời gian hạnh phúc này.

Nàng thích nhất, thích nhất tiểu phụ thân này!

4. Chương 4

Thực là bận rộn quá!

Đoan Mộc Ngải cước bộ nhẹ nhàng xuyên qua đường, dù cho trong lòng nhớ tới điều vui như vậy làm cho khuôn mặt xinh đẹp này nụ cười vẫn ngọt ngào, thân ảnh hoạt bát linh xảo nhanh nhẹn như bay, tay ôm giỏ thuốc lắc lư là hình ảnh mà bao người trong thôn cười chờ đợi...

“Triệu thúc tốt

~~Trương thẩm không cần phải quá mệt mỏi, phải nhớ phải nghỉ một chút đó

~~Thôi tiểu Tam ngươi còn không mau ngoan ngoãn trở về chẩn bệnh sao ? Buổi chiều nếu không đi tiệm thuốc nhà ngươi liền xong đời!”

Tiểu cô nương xinh đẹp này cũng không có vì trưởng thành mà mất bản tính dí dỏm nhiệt tình của nó thấy người liền cười, lên tiếng dễ nghe chào hỏi mặc dù có lúc cũng sẽ xen lẫn vẻ mặt cố ý cứng rắn đe dọa nhưng chỉ cần nàng một khi qua đều chọc ọi người vẻ mặt vui vẻ.

“Ta rất tốt, tiểu Ngải cô nương giúp phu nhân đưa thuốc sao?” 1 lão hán ở trên ruộng bỏ xuống gàu múc nước đáp lại.

Những năm gần đây, nàng đều đi theo Hàn Lạc học tập y thuật, hôm nay nàng đã mười tám tuổi đã biến thành trợ thủ đắc lực của mẹ Hàn Lạc, mọi căn bệnh, viết đơn thuốc, chẩn bệnh... tất cả đều không làm khó được nàng, tiểu Ngải tinh nghịch thành người trong thôn ai gặp cũng thích tiểu Ngải cô nương này. (L: cái này nguy cơ lớn cho tên tiểu phụ thân kia rồi, nguy cơ bị mất con gái cao cao...)

“Đạ đúng, còn có vài nhà nữa là xong rồi.” Tiểu Ngải vẫy tay tạm biệt, dù cho dưới bàn chân đi chưa ngừng, nhưng nụ cười có má lúm đồng tiền cũng không chút nào làm cho người ta không kiên nhẫn cảm giác ở lâu.

Còn chưa kịp nàng muốn đưa thuốc, hái vài lá Tử trấp còn phải đi thăm bệnh Lưu bà bà bị thổ khô khè đã đỡ chưa, vì vậy nàng phải đi thật mau xem bệnh giúp nương trước khi cha về, nếu không thì không xong rồi....

Nghĩ đến những rồi lại nhớ tới cha miệng lại mở nụ cười, dưới chân tốc độ lại càng tăng nhanh.

Sau khi tiểu Ngải đem hết chuyện làm xong là 1 lúc sau đó, đang khi chuẩn bị về nhà nàng đi qua 1 nông trại, chứng kiến mấy đứa bạn lúc nhỏ thấy A Bình cứ lén lút núp ở sau đồng cỏ khô không biết là trộm nhìn cái gì, nàng tò mò đến bên cạnh cô bạn, cũng nhìn lén, lại nhìn không ra cái nguyên do.

“Cậu đang ở đây làm chi?” Tiểu Ngải hỏi.

“Làm ta sợ muốn chết!” Phát hiện là nàng, a Bình xoa ngực oán giận nói nhưng lập tức lại mặt mũi tràn đầy hưng phấn, kéo nàng thấp xuống chỉ vào bức tường thấp phía trước.

“Chỗ kia, chỗ kia, có thấy không?”

“Thấy cái gì... Oa!” Con mắt hoang mang đang nhìn đến 2 thân ảnh ở xa xa khanh khanh ta ta trong nháy mắt phóng đại Tiểu Ngải kinh ngạc.

“Thì ra là tiểu Thuận và Linh nhi là một đôi!”

“Sắp xin cưới rồi...” A Bình đột nhiên phát hiện không đúng, quay đầu lại xem nàng.

“Ai, không phải là cậu nên kinh ngạc là bọn họ hơi quá thân mật đi?” Tiểu Thuận tự cho là chỗ đó kín đáo lớn mật đến đều nhanh đem Linh nhi ăn hết, ngay cả người đã lấy chồng thấy đều mặt đỏ tới mang tai, tiểu Ngải rõ ràng chỉ chú ý bọn họ có phải hay không là một đôi?

“Có khỏe không?” Tiểu Ngải nháy mắt mấy cái.

Dù ẹ Hàn Lạc tận lực tránh cho nàng bắt gặp cử chỉ thân mật giữa vợ chồng nhưng bọn họ tình cảm quá tốt, cộng thêm Đoan Mộc Bách Nhân căn bản không để ý có người đứng xem hay không, từ nhỏ liền có thói quen bọn họ tình nồng ý mật, tình cảm tốt chẳng khác nào động tác thân mật điều này khiến trong nội tâm Tiểu Ngải căn bản cho là đạo lý hiển nhiên, không thấy gì là lạ...

“Chuyện này tiểu Thuận thể nhưng cũng không nói với ta, lần tới nhìn thấy hấn, cần phải mắng hấn 1 trận!” Mặc dù sao giờ học tất cả mọi người ai bận việc nấy, nhưng tình cảm giữa lẫn nhau cũng giống người một nhà, huống chi thôn này cũng không lớn có người 1 nhà có khi gặp nhiều lần, mà tiểu Thuận lại không đề cập qua.

A Bình do dự, đột nhiên toát ra một câu:

“Cậu không biết được tiểu Thuận vốn là thích cậu?”

“Chớ có nói đùa!” Những lời này không có khiến cho nàng có bất kỳ gợn sóng nào, tiểu Ngải mỉm cười phát tay, hoàn toàn không cho là thật.

“Khi còn bé hấn đều khi dễ ta, cậu cũng biết còn gì.”

“Là thật... tiểu Thuận về sau là bởi vì mình điều kiện mọi thứ cũng không sánh bằng thiếu gia lúc này mới hết hy vọng.” Thật may là tiểu Thuận không có gốc đến mức dám hành động, nếu không kết cục chắc rất thê thảm.

“Cũng khó trách, thiếu gia tương mạo xuất chúng, ngay cả người có gia đình rồi đi qua cũng phải nhìn lại vài lần, tiểu Thuận nào có phần thắng đây?”

Nghe được tiểu phụ thân mình thích nhất được tán dương, tiểu Ngải là rất vui vẻ chỉ là nghe những lời kia cũng làm cho nàng hoang mang vạn mĩ.

“Điều này cùng cha mình có quan hệ gì?” Tiểu Thuận thích nàng và tiểu Thuận so với cha nàng đây căn bản là hai chuyện khác nhau.

“Cậu là con dâu nuôi từ bé của thiếu gia đây là chuyện mọi người đều biết làm sao sẽ không có vấn đề gì?” A Bình liếc mắt.

“Nếu không thiếu gia làm chi đem cậu bảo vệ kinh thế? Chính là vì sợ cậu bị người ta đoạt đi!”

Con dâu nuôi từ bé? Nàng? Tiểu Ngải mặt tròn xanh.

“Mới không phải, cha mình luôn bảo vệ tminh như vậy là bởi vì mình là nữ nhi của cha, căn bản cũng không phải là như mọi người nghĩ.”

“Chúng ta từ nhỏ quen biết, cậu ngay cả mình cũng muốn lừa gạt?” A Bình che miệng cười, cho rằng nàng chẳng qua là ngượng ngùng.

“Người có mắt cũng nhìn ra được cậu thích thiếu gia, nếu không như thế nào làm cho ôm lại dất tay thế kia?”

Mặc dù tất cả đều là chuyện khi còn bé chuyện, nhưng khi tiểu Ngải bắt đầu lớn Đoan Mộc Húc ở trước mặt mọi người cùng với nàng giữ một khoảng cách, ngay cả dất tay cũng chưa từng từng có, nhưng bởi vì ấn tượng quá khắc sâu nên chỉ cần vừa nhắc tới bọn họ, thì hình ảnh thiếu niên ôm 1 tiểu cô nương hiện lên đầu óc mọi người, khiến người ta như lại có chuyện để nói.

Hơn nữa chỉ cần vừa nhắc tới thiếu gia, tiểu Ngải con mắt liền lờ lờ tỏa sáng, nàng đối với thiếu gia đều rõ ràng như vậy, ý đồ của thiếu gia cũng lại quá rõ cả 2 đều có tình cảm thực không hiểu sao có cái gì không tốt để thừa nhận? Còn lẫn nhau xưng cha và con gái đến che dấu tai mắt mọi người, đều từng tuổi này nếu không nhanh thành thân mới là kỳ quái đây.

“Đừng nói với mình cậu ngay cả bị chiếm tiện nghi đều không hiểu được... Ác ác...” a Bình bưng tỉnh đại ngộ, hướng nàng nháy nháy mắt, cười trộm nói:

“Khó trách cậu vừa rồi vẻ mặt thấy nhưng không sẽ không phải là thiếu gia đã sớm...”

Tiểu Ngải bỗng chốc cứng đờ, một gương mặt đỏ bừng nhưng lại tức giận, cùng thẹn thùng một chút cũng không có.

“Mình là rất yêu thích cha, cũng rất thích cha ôm mình, nắm tay mình nhưng đó là bởi vì cha thương mình mới không phải là chiếm tiện nghi!” Nàng nắm chặt tay lớn kêu, nếu không phải là đối phương là cô nương, nàng đã sớm đánh người. (L: hung dữ...)

“Thực xin lỗi, cậu đừng nóng giận...” A Bình biết mình nói xong có chỗ hơi quá, vội vàng nói lời xin lỗi.

Do bọn họ tranh chấp âm lượng to nên với đôi tình nhân hôn kia thì tiểu Ngải chứng kiến bọn họ chạy trốn chết nếu là bình thường nàng nhất định sẽ giấu cột tiểu Thuận nhưng nàng bây giờ lại tức đến hoàn toàn cười không nổi.

Nghĩ đến tại trong mắt mọi người, đem việc phụ thân đối nàng sủng ái thành một loại tâm tính khác tiểu Ngải lửa giận cuồng nộ. Sợ chính mình sợ 1 lúc nữa sẽ nhịn không được mà động thủ, nàng chỉ lựa chọn tỉnh táo.

“Mình còn có việc, mình phải đi.”

Trở về nhà đầy ngập phiền muộn tiểu Ngải lập tức hướng phòng mẹ Hàn Lạc tới.

Gấp cửa phòng rộng mở, một lòng chỉ muốn tìm người thổ lộ nên nàng trực tiếp vào phòng, lại bị hình ảnh cha mẹ hai người ôm hôn làm cho dừng lại cước bộ.

Bình thường nàng sẽ an tĩnh lại, đợi ở một bên ngoan ngoãn xem, cho đến khi nương phát hiện sự tồn tại của nàng, đỏ bừng mặt đem cha đẩy ra... nàng không phải là hiếu kỳ, cũng không phải là nghĩ làm họ mất vui mà là bọn họ tình cảm phát tán làm cho kia hình ảnh trở nên rất đẹp, đẹp đến trong lòng nàng cũng thấy ngọt ngào, không bỏ được tầm mắt. (L: ôi zời ạ.....choáng)

Nhưng lần này nàng lại lặng lẽ ra khỏi bên ngoài, khoanh chân ngồi ở cạnh cửa.

Này rõ ràng là chuyện rất tốt, cha cùng nương là vì hai bên yêu nhau, tiểu Thuận và Linh nhi cũng là bởi vì thích lẫn nhau mới có thể thân mật kề cận nhau như vậy, nàng không hiểu vì cái gì a Bình muốn đem chuyện tốt đẹp như vậy nói thành như thế?

Có thể cảm giác được nhiệt độ của đối phương ôm chặt mình sẽ làm nàng biết mình là được quan tâm là không tịch mịch, này không phải là yêu thương sao? Vì cái gì phụ thân không được đối với nàng như vậy? Làm như vậy có lỗi gì?

Nàng ôm chặt hai đầu gối, càng nghĩ càng loạn không rõ.

Giây lát... chốc lát, có người từ trong phòng đi ra.

Thấy cô bé kia Đoan Mộc Bách Nhân như không ngoài ý muốn, bởi vì hắn vô công thâm hậu từ lúc nó mới vừa đầu hành lang đã nghe được tiếng bước chân của con bé, hắn chỉ là không muốn bởi vì nó mà gián đoạn niềm vui cùng cùng thê tử thôi.

“Tôi phiên con.” Đối với trên mặt cô bé vẻ mặt buồn rầu cũng không hỏi thăm, Đoan Mộc Bách Nhân nhàn nhạt nói rồi rời đi.

Nên đi tìm mẹ tổ khổ mà thôi? Tiểu Ngải hướng bóng lưng của Đoan Mộc cha giả làm cái cái mặt quỷ mặc dù tâm tình vẫn rất không tốt nhưng có người quan tâm cũng là phương thức an ủi.

Đại phụ thân tâm tư rất nhỏ mọn, dấu vết nào đều chạy không khỏi mắt của hắn nhưng hắn tựa như bỏ lơ vạn vật, lạnh lùng vô tình hiểu rõ biến hoá thế gian.

Có thể nói với mình ba chữ kia cũng đủ để nằng cảm động đến rơi nước mắt rồi, bất quá cái nằng cần hiện tại chính là lời mềm mại, dịu hiền.

Tiểu Ngải đứng dậy đi vào phòng, gặp người trên mặt vẫn nhuộm nhàn nhạt đỏ ửng Hàn Lạc, lập tức làm nũng tiến sát trong ngực mẹ.

“Nương ~”

Những năm gần đây, nằng đã đem Hàn Lạc trở thành mẫu thân chân chính, mà Hàn Lạc đối nằng yêu thương cũng hoàn toàn ngăn cách gì.

“Làm sao vậy?” Nhìn ra con bé tâm tình không tốt, Hàn Lạc cười kéo nó đến bên giường ngồi xuống.

Đầy 1 bụng ury khuất nằng đem chuyện vừa rồi phát sinh nói một lần.

“... A Bình tại sao có thể nói tiểu phụ thân như vậy? Tựa như nương hiện tại sẽ ôm con như vậy, tiểu phụ thân đương nhiên cũng có thể chứ!” Đầu óc hiện lên vẻ mặt mập mờ kia của a Bình, sau khi nói hết xong vẫn còn có chút cảm giận bất bình.

Từ nhỏ liền nghe thói quen con bé lén lút dùng đại, tiểu phụ thân để phân biệt, Hàn Lạc đương nhiên biết rõ nó chỉ là Đoan Mộc Húc, nằng vỗ nhẹ lưng của con trấn an, lại không bày tỏ bất kỳ ý kiến gì.

Phát hiện đến sự trầm mặc của mẹ tiểu Ngải ngẩng đầu, chứng kiến mẹ người hay ôn nhu xinh đẹp lại xuất hiện vẻ mặt khó xử, còn tưởng rằng mình tìm được đồng mình hoá ra nằng bị đả kích lớn.

“Chẳng lẽ nương cũng cảm thấy là sai sao?” Trong lòng nằng quýnh lên, vành mắt cũng đỏ lên.

Hàn Lạc trong khoảng thời gian ngắn không biết nên giải thích thế nào, không khỏi nhẹ nhàng thở dài.

Từ lúc Húc nhi đem tiểu Ngải mang về nhà ngày đó nằng liền hiểu ngày này nhất định sẽ đến.

Húc nhi cho là hắn yêu thương tiểu Ngải cũng giống như trượng phu thương yêu Tiểu Thảo nhưng khi nằng nhìn lại, hai người căn bản hoàn toàn bất đồng. Trượng phu đối với Tiểu Thảo là bảo vệ nó, cho dù cạnh nhau lâu như vậy cũng chỉ có tình cảm cha con kính yêu; còn Húc nhi đối với tiểu Ngải yêu nhưng lại mang tính sủng ái, nói sao tiểu Ngải một lòng bị nó dụ đi?

Nằng thừa nhận không có cường ngạnh muốn 2 đứa nó giữ một khoảng cách là lỗi của nằng, chẳng qua là khi chứng kiến bọn họ xứng đôi như thế tình cảm cũng đều liên tục tốt như vậy, nằng khó tránh khỏi sẽ ôm vui mừng thấy sự thành công của ý mình muốn.

Nếu như tiểu Ngải đối với Húc nhi không có tình yêu nam nữ, nằng nhất định sẽ nhúng tay, tựa như lúc trước giúp tiểu Thảo, nhưng tiểu Ngải đối với Húc nhi tình cảm tuyệt đối là không thể nghi ngờ, nếu không phải thật sự yêu một người, làm sao có thể sẽ vì nó mà nóng ruột nóng gan làm cho người kia chiếm hữu đến mức này?

Nằng cho rằng tiểu Ngải sẽ dần dần hiểu nhưng đứa nhỏ ngốc này lại bởi vì từ nhỏ liền yêu Húc nhi ngược lại đối với tình cảm mình bỏ ra vài chục năm hoàn toàn không biết gì cả, ngay cả có người đánh thức nó nó đều tưởng rằng người đó là đang nói bậy.

Nhìn qua khuôn mặt xinh đẹp kia đầy khổ sở cùng vẻ mặt không thể tin, Hàn Lạc không biết nên yêu thương, hay là mắng nó một câu ngu ngốc.

“Tiểu Ngải, con có nghĩ tới hay không chính mình lúc nào đó sẽ lập gia đình, sẽ gả cho người thế nào không?” Có a Bình làm tiên phong, Hàn Lạc không có gốc đến mức đi thẳng vào vấn đề mà là chọn lựa phương thức vu hồi.

Vì cái gì đột nhiên mẹ hỏi mình cái này? tiểu Ngải có chút sửng sốt nhưng suy nghĩ nàng cũng rất mau liền dời đi đề tài.

“Cha nói con còn nhỏ hiện tại không cần phiền não về cái này.” Vấn đề này nàng từ lúc thấy bạn mình trong đó có người xuất giá liền hỏi qua cha còn rất không cao hứng hỏi ngược lại con có phải hay không không thể chờ đợi được muốn rời nhà làm hại nàng còn liệu mình giải thích. Nàng sẽ muốn hỏi chỉ là thuần túy hiếu kỳ mà thôi, nàng tuyệt không hâm mộ bởi vì nàng cảm giác mình hiện tại đã rất hạnh phúc rồi, hận không thể có thể như vậy liên tục làm sao lại muốn có thêm 1 trượng phu làm cho cuộc sống biến hóa... Không đáng!

“Con nghĩ liên tục ở lại bên cạnh mọi người, con không muốn lập gia đình.” tiểu Ngải ngẩng đầu đối với Hàn Lạc cười ngọt ngào, lời phát ra từ nội tâm.

Hàn Lạc mỉm cười lại nhưng trong lòng lại rất muốn đem con trai chửi mắng một trận. Chính là Húc nhi có loại thái độ linh tinh này, làm cho nàng hoàn toàn không hiểu nó đang suy nghĩ gì.

Mấy năm gần đây, Húc nhi không hề trước mặt mọi người lộ ra cử chỉ yêu thương đối với tiểu Ngải, nàng đã từng lo qua có phải hay không là bọn họ mỗi người 1 chỉ hướng về sau là tiểu Ngải mấy lần lơ đãng nhắc tới, nàng mới biết được thì ra là những lãnh đạm kia tất cả đều là Húc nhi tận lực ẩn núp, tình cảm bọn nó bí mật, nàng cuối cùng cũng yên tâm.

Húc nhi là chờ tiểu Ngải lớn lên nhưng thời gian một năm lại một năm trôi qua, cái cô bé hơi khóc hay cười kia đã thành 1 cô nương yếu điệu mười tám tuổi, nàng đã không có biện pháp dùng lý do này thuyết phục chính mình.

“Vậy con có nghĩ qua một ngày kia Húc nhi sẽ lấy vợ, nó phải yêu thương thì đó sẽ là thê tử của nó, không thể lại giống như trước yêu thương con, vậy con lại làm cái gì bây giờ?”

Tiểu Ngải muốn cười to phản bác, đột nhiên ý niệm này vọt qua đầu óc dừng lại nàng “sẽ không” hai chữ này như thế nào cũng nói không nên lời.

Thật sự sẽ không sao? Chuyện này sẽ không xảy ra sao? Mình sao có thể xác định chứ? Đại phụ thân đối với nương ôn nhu bởi vì mẹ là thê tử mà cha yêu, nếu như tiểu phụ thân gặp được người cha yêu sâu đậm cũng sẽ không lại như vậy quan tâm mình ư?

Trong khoảng thời gian ngắn, nàng đầu óc trống rỗng.

“Con...con...” Từ trước đến nay rất ít khi nàng bị á khẩu thế này, giờ nghĩ chỉ cần có người sẽ thay thế nàng cướp đi những yêu thương che chở kia, nàng hoảng hốt, nàng không biết làm sao.

“Con không muốn...”

Đoan Mộc Ngải trong nháy mắt tái nhợt, Hàn Lạc thật cao hứng cũng rất hối hận chính mình không có sớm một chút tham gia.

Bởi vì Húc nhi cá tính như trượng phu, nàng biết rõ ép buộc chỉ biết không được cho nên mình cho tới bây giờ không can thiệp bước đi của nó nhưng Húc nhi thật sự kéo quá lâu, làm hại tiểu Ngải thành mục tiêu mọi người trong thôn, hảo ý cùng nhiệt tâm của mọi người đều bất tri bất giác thành một loại tổn thương vô hình.

Phương pháp tốt nhất cũng chỉ có thể dựa vào tiểu Ngải chủ động triển khai thế công, vấn đề là bây giờ tiểu Ngải đạo hạnh còn không có căn bản là đánh không lại Húc nhi sâu xa khó hiểu, nàng nhất định phải kích tiểu Ngải liều lĩnh bốc đồng như vậy mới có thể đem Húc nhi nhìn ra thái độ của mình.

“Kỳ thật con cũng không cần quá lo lắng, con không biết là Húc nhi đến bây giờ đều không có dự định thành thân rất có thể là vì...” Hàn Lạc chuyển lại chuyển qua đột nhiên câu đó... còn cố ý nói, lại dùng ánh mắt thâm ý khác cười ngó qua nàng.

Bị đe dọa cùng khích lệ luân chuyển kích thích như vậy vẽ ra tình cảm chân thật, mơ hồ thoáng chốc trở nên rõ ràng vô cùng làm cho nàng như bị đả thông kinh mạch, đem lời mọi người nói cha dối mình tốt, giữa hai người có cử chỉ thân mật hoàn toàn thành ... điều kiện chứng minh cho 1 chuyện thực...

“Con...” tiểu Ngải trái tim đập bịch bịch, chuyện vừa rồi làm cho nàng bài xích không thôi hôm nay lại ra 1 sự mong đợi.

“Cha đang đợi con lớn lên sao?” (L; cái này ta ko chắc.. ai biết tốt nhất cứ có tiểu tam vô đi tranh cho tên phụ thân kia sáng mắt ra..)

Nàng hoàn toàn không ngại là nữ nhi thành con dâu nuôi từ bé, chỉ cần có thể lưu lại ở bên cạnh cha, liên tục có được cha yêu thương nàng cái gì đều không để ý, nàng bây giờ chỉ hi vọng hi vọng lời a Bình nói toàn bộ là thật, cũng hi vọng mình không có đoán sai ám hiệu của mẹ.

Con bé một chút liên thông làm cho Hàn Lạc cảm thấy mừng rỡ không thôi. Tình yêu vui trong cát nhiều năm chỉ là đang đợi một thời cơ nảy sinh hôm nay.... nên đến lúc rồi.

“Có lẽ nên nói là nó muốn bảo hộ con.” Hàn Lạc đối với nàng nháy dưới mắt.

“Con nhất định phải cho nó biết tâm ý của con đừng làm cho hai bên lại phí thời gian.”

“Nhưng... cha biết rõ con đã trưởng thành, cũng biết con rất thích cha” Tiểu Ngải vẻ mặt hoang mang. Đây không phải là chuyện rất rõ ràng sao?

“Còn chưa đủ, con không ngần ngại xem 2 con trong lúc đó cùng cha mẹ, tiểu Thuận cùng Linh nhi có cái gì khác biệt?” Hàn Lạc anh mối, nói thêm gì nữa liền quá rõ ràng, nàng tin tưởng theo tiểu Ngải là thông tuệ nhất định sẽ hiểu được nàng đang nói cái gì.

Nghĩ đến trạng thái năm đó cũng là trải qua một việc mới bằng lòng thừa nhận hẳn đã bị nàng bắt lấy trái tim là chuyện thực, Hàn Lạc không khỏi tự đáy lòng cầu nguyện. Nàng không sợ hai đứa bé loằng ngoằng, nàng chỉ hi vọng tiểu Ngải có thể hiểu ra dự Húc nhi toát ra tình cảm chân chính mà không phải dẫm vào vết xe đổ của cha mình bị kiêu ngạo che mất trái tim.

“Bạo gan làm đi, cha mẹ tuyệt đối sẽ ủng hộ con.” Nên nói thì đã nói tất cả rồi, Hàn Lạc đứng dậy, để cho con gái ngồi một chỗ suy tư.

“Mẹ đi ra chích viện, mọi người vẫn chờ ta xem bệnh đây.”

“Nương... chờ một chút, con không hiểu...” Mặc kệ con bé gọi sao gọi, Hàn Lạc cũng không quay đầu lại, để nàng một mình ở lại chỗ này.

Tiểu Ngải đành phải dựa vào chính mình đau khổ suy tư.

Kém ở đâu nhỉ? Ờm, nên nắm tay đều có, cha trước kia còn để cho nàng ngồi tại trên đùi đây chỉ là gần đây tương đối ít mà thôi, này còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ muốn như cha đối với nương hôn lại hôn như vậy...

Nàng ngẩn ra.... huyết khí ầm ầm dâng trào, trước kia chỉ cảm thấy hình ảnh kia đẹp mắt, hôm nay sao lại làm cho nàng mặt hồng tim đập thế này.

Khác biệt kia thật sự rất lớn sao? Nếu không đại phụ thân đã già như thế vẫn ưa thích cùng nương khanh khanh ta ta đây?

Nghĩ đến người cha nuôi từ nhỏ mình sống chung là 1 nam tử rất tuấn tú lại sẽ ôn nhu hôn nàng như vậy, tiểu Ngải khuôn mặt trắng lộ hồng đỏ bừng, cái cảm giác chưa từng nhận thức qua kia làm cho nàng vừa thẹn thùng lại mong đợi.

Nàng thật muốn biết, thật muốn biết đó! Muốn tìm ai để hỏi bắt đầu tại bất an, nhưng nương đã đi xem bệnh chỗ kia người nhiều như vậy, cho dù nàng nhanh mồm nhanh miệng cũng không thể nói chuyện như vậy trước mặt mọi người được.

Nàng thực ngốc, trực tiếp tìm cha thử thì tốt rồi ư? Phát hiện nàng có ý định này tiểu Ngải gõ chính mình một cái. Chỉ tiếc là phụ thân hôm nay đi hàng xóm nói chuyện công việc rồi, ít nhất phải chạng vạng mới trở về được.

Nghĩ đến còn phải đợi, nàng ảo não cong môi.

Không có được không, nàng không thể ngồi ở chỗ này ngăn người, nàng phải nhanh giúp nương đem bệnh nhân xem hết, sau đó mới có biện pháp hướng nương hỏi kỹ, sau đó nàng muốn đi cùng a Bình xin lỗi thuận tiện cùng cậu ấy lãnh giáo một chút, nàng còn có thể hỏi tiểu Thuần, Linh nhi, đại phụ thân... Ách, nếu như có thể nàng thật sự là không muốn hỏi ông ấy.

Còn tưởng rằng thời gian dư thừa đột nhiên trở nên không đủ dùng, tiểu Ngải nhanh như bay trên mặt trần đầy hưng phấn, chạy gấp rời khỏi phòng.

Mức dừng cảm thái quá ập vào nàng, hồn nhiên không nghĩ sau này nếu bị cự tuyệt thì sẽ như thế nào....

Chờ cha sau khi trở lại nàng phải làm như thế nào đây? Điều này có thể phải từ từ suy nghĩ một chút...

5. Chương 5

“Con đang làm cái gì?”

Đoan Mộc Húc nhìn xem nữ nhi xinh đẹp này liệu mình muốn chen lên đùi bấp đùi mình, nhàn nhạt mở miệng.

Nha đầu này hôm nay lại dây thần kinh nào bị chấp mạnh nào rồi? Từ khi hắn trở về liền buồn bực không lên tiếng, không giống bình thường chỉ cần bạn này gặp được chuyện gì sẽ nói mọi lớn nhỏ cho hắn nghe còn hôm nay thậm chí ngay cả tầm mắt cũng không cùng không nhìn lại hắn, nhưng rồi lại bị hắn nhìn bắt được vẻ mặt liếc trộm hắn muốn nói lại thôi.

Đoán chắc nó sẽ giấu không được chuyện nên hắn cố ý bắt động thanh sắc chờ chính tính nó không chịu nổi mà khai, kết quả là ngay cả vào thư phòng hai người một chỗ theo thường lệ ngồi ở bên cạnh hắn nó lại không nói một câu.

Nếu là nó muốn cố ý thử kiên nhẫn hắn cũng sẽ phụng bồi, nhưng hết lần này tới lần khác lại cúi đầu giả bộ ngoan ngoãn nhưng người lại không an phận chuyển chuyển còn một bộ điềm nhiên như không chỉ là không cần thận mới ngồi trên đùi hắn ấy.

Vấn đề là nó giờ lớn như vậy muốn hắn phối hợp làm ra vẻ như không thấy thì quá ép buộc, hắn ngược lại rất muốn biết nó sẽ giải thích thế nào về cái tình huống “không cần thận” này.

Lâm vào cục diện bế tắc tiểu Ngải đang buồn rầu không biết làm như thế nào chỉ thể đem người chuyển đi lại bị cha không chút lưu tình như vậy hỏi, làm nàng không khỏi túm quần áo mặt.

A Bình nói kỳ thật bọn họ chỉ thiếu có 1 bước muốn nàng trước hết hãy như bình thường một cách tự nhiên đến gần hắn sau đó hết thấy sẽ nước chảy thành sông nhúng sao chuyện nghe rất đơn giản sao làm lên lại khó như vậy?

“Ai da, cha mặc kệ con!” Dù sao đã bị phát hiện nàng dứt khoát bấu víu cánh tay của cha nuôi, không khách khí chút coi cha như trâu bò túm lấy thôi.

Không trả lời vấn đề của hắn ngược lại không làm, đã làm thì cho xong? Chứng kiến mình thật vất vả mới rốt cục an ổn ngồi vào lòng cha nàng vẻ mặt vui vẻ, Đoan Mộc Húc nhíu mi giống như khuôn mặt lạnh lùng kỳ thật chứa đựng một tia không thể nhận ra là vui vẻ.

Hắn là đời trước thiếu nợ con bé này đi? Chỉ có nó là sẽ đem thứ hắn tự dè nén làm hắn dở khóc dở cười cho dù hắn tâm cơ sâu quỷ quyệt cơ hồ không người nào có thể địch thì vẫn không ngờ được phản ứng nhanh nhẹn của nó có lúc là ngạc nhiên mừng rỡ, có khi lại là kinh hãi, làm cho cuộc sống quấy đến long trời lở đất. Nhưng hắn lại vui vẻ chịu đựng.

“Đã tuổi nay rồi con đòi như trẻ con làm nũng?” Không muốn làm cho nó phát hiện mình cũng rất thích nó ỷ lại mình Đoan Mộc Húc cố ý lạnh giọng nói.

Hắn đã bao lâu không có cho nó ngồi trong ngực mình như vậy rồi? Phát hiện ra cái cảm thán cực này kỳ giống như lão nhân nhớ lại Đoan Mộc Húc không khỏi tự giễu câu dẫn ra khóe môi.

Hắn cũng không có mất công sức đi nhớ là từ khi nào thì bắt đầu, chỉ biết là khi hắn ý thức được nó đã trưởng thành, thân hình trở nên hấp dẫn đủ để câu dẫn ra một chút ý niệm không nên trong đầu lúc, mà những cái kia vốn là chỉ ở trước mặt người khác mới có thể xây lên phòng tuyến bắt đầu từ từ kéo dài ngay cả bọn họ một chỗ đều như xưa đứng sừng sững.

Hắn đương nhiên không có cảm thú đến mức đối với con gái của mình ra tay nhưng khi nó dùng cặp mắt hoàn toàn tin cậy trong suốt to cười nhìn hắn, làm người hắn mềm ra không biết lúc nào thì sát lại gần như bị lực hấp dẫn, phẳng phất nói cho hắn biết, hắn có thể muốn làm gì thì làm, hắn có thể ...

Mỗi lần ý nghĩ này dâng lên còn chưa kịp suy nghĩ sâu xa cũng sẽ bị hắn hung hăng đè xuống, đồng thời cũng đem khoảng cách giữa hai người càng thêm kéo ra.

Nó là nữ nhi của hắn bộ dạng có đẹp thế nào cũng là nữ nhi của hắn, không hơn. Hắn một lần lại một lần cường ngạnh tự nói với mình hoàn toàn không muốn suy nghĩ dưới đáy lòng sự tảo bạo kia đến tột cùng là vì sao mà tới.

“Con không phải là đang làm nũng.” tiểu Ngải không phục kháng nghị.

Nàng là đang dụ dỗ mà không thấy được ánh mắt của nàng muốn nói đối với cha nháy nháy sao? Không có phát hiện tay của nàng liên tục muốn dường như vòng quanh eo của cha sao? Tại sao có thể đem nàng nói như khi còn bé ngây thơ chứ... Nàng đột nhiên phát hiện những thứ cử chỉ này giống như trước kia là phương thức làm nũng thật sự không có gì khác biệt.

Rốt cuộc là kém ở đâu? Mới vừa bắt đầu liền cực kỳ không thuận làm nàng tâm tình uể oải. Dù cho thấy nhiều hơn nữa lại có tiền bối chỉ điểm, nhưng thiếu hụt kinh nghiệm thực tế nàng cũng chỉ biết học đến thế nào cũng khó dùng.

“Hãy mau xuống đi, con như vậy ta không thể làm việc được.” Đoan Mộc Húc Thẩm lạnh nhạt nói.

Có lẽ là quá lâu không có để nó sát gần mình như vậy, nhiều thứ thấy đã khác giờ hắn cũng nhận thức nó không còn bé nữa, giờ nó là 1 cô gái xinh đẹp rồi , một cái nhún mồm một nụ cười đều lộ ra vị kiêu mị của nữ nhân.

Nghe được cha muốn đuổi người, tiểu Ngải bắt đầu nóng nảy.

Nàng thật vất vả mới ngồi tới sao có thể liền như vậy? Nàng còn muốn làm như không để cầm tay của cha đây bên cạnh hỏi cha có thích nàng không, bàn tay then thùng nhỏ bé chạm lên lồng ngực của hắn...

Trần đầy khấn trương, tính toán kế sách hấp dẫn toàn bộ rối loạn bộ, sợ tay chân nàng không ủng hộ thôi làm luôn mục tiêu cuối cùng ..

Nàng ôm gáy của cha đem cha ôm lấy, dùng sức đưa lên môi của mình. Cử chỉ này hoàn toàn ngoài dự liệu làm cho Đoan Mộc Húc toàn thân cứng đờ, trừng mắt nhìn nó chưa bao giờ từng gần mình như thế này, lại còn ở trên miệng hắn hút lại cắn, đau đớn giãy vò lấy hai bên.

Nó rốt cuộc đang làm cái gì? (L: hôn chứ làm gì...)

Khiếp sợ rút đi, bay lên thành phần nộ, Đoan Mộc Húc cặp mắt từ trước đến nay sâu không lường được con người đen tức đến muốn phun ra lửa, tay nắm thành quyền, đè nén tức giận, lại dùng thái độ lạnh lùng chờ chính nó kết thúc sự náo loạn này.

Như thế nào... tuyệt không như nàng nghĩ? Cha không phản ứng chút nào chỉ có xúc cảm đau đớn làm cho nàng lúng túng đành chỉ trận đánh bất ngờ này, lại vẫn còn một tia hy vọng len lén quan sát lên nét mặt của hắn, đó là 1 đôi mắt bắn tia bén nhọn tán loạn làm lòng của nàng rơi đến đáy cốc.

“... Cha, cha không thích?” Dù cho khổ sở đến rất muốn tại chỗ lên tiếng khóc nhưng nàng cũng chỉ biết miễn cưỡng đối với hắn nở ra nụ cười. Nàng còn dám vẽ mặt vô tội như vậy nhìn xem hắn? Đoan Mộc Húc bỗng nhiên có gan muốn hung ác hôn lại để trả thù dục vọng của nó, phát hiện đến chính mình lại có loại ý niệm này trong đầu mà tầm mắt của hắn cũng không ý thức lại rơi vào đôi môi mê người đỏ tươi kia làm hắn lại càng tức đến không biết là muốn bóp chết nó hay bóp chết chính mình nữa.

“Con tại sao phải làm như vậy?” Hấn nhất định phải dùng hết tất cả kiềm chế mới có thể cắn răng hỏi ra những lời này mà không phải trực tiếp muốn nắm lấy đầu vai của nó thét.

Thái độ của cha làm cho nàng không dễ chịu bị tổn thương, không hiểu rốt cuộc là sai ở đâu. Vì cái gì cha tức giận như vậy? Cha cần phải rất vui vẻ chứ không phải sao? Chẳng lẽ là bọn họ đều nghĩ sai rồi, kỳ thật cha cũng không thích nàng?

Nghĩ đến chính mình yêu sao 1 người, nhưng người đó lại không hề giống như vậy làm lòng của nàng đau xót.

“Con đã trưởng thành không phải là tiểu cô nương.” Tiểu Ngải nhin không được ghen ngào, vẫn không lùi bước dừng cảm biểu đạt điều nàng muốn nói.

“Con rất yêu cha, muốn cùng cha thành thân. Muốn cùng cha làm xong thật nhiều chuyện tốt nếu như con làm không tốt, cha dạy sao con sẽ hảo hảo mà học được không?”

Nàng đơn thuần chỉ là muốn bảo đảm là nàng đã lớn đến đủ để trở thành một thê tử ôn nhu lại không hiểu được lần này lời nói thái quá như nói như không mà nam nhân kia nghe vào trong tai sẽ chuyển thành một loại hàm nghĩa khác huyết mạch căng phồng.

Đầu óc vọt ra hình ảnh nhu mì rung động hấn, Đoan Mộc Húc dù cho đem suy nghĩ không nên nén xuống nhưng tim không ngừng cuồng loạn.

Tình huống vượt qua ngoài tầm khống chế làm cho hấn quá giận, lại vừa giận con bé lại tức mình dễ dàng như vậy đã bị trêu chọc.

Khi còn bé là âm ỉ không nhận hấn là cha, thật vất vả nuôi lớn giải quyết xong thì lại âm ỉ muốn làm vợ của hấn, vì cái gì nó không thể an phận thủ thường với thân phận nữ nhi này? Nó rốt cuộc muốn đem hấn bức đến mức nào mới cam tâm?

Con coi ta là cái gì?” Ngực lửa giận càng rực lên, khẩu khí của hấn lại càng lạnh lẽo. Nó có thể nào như vậy xuyên tạc hấn đối nó yêu thương? Kia toàn bộ lại thành tàn nhẫn lên án hấn, lên án hấn tâm địa bất quỷ, lên án hấn mang lá cờ phụ thân nhưng kì thực đem nó độc chiếm!

“Ta dẫn con về đây chỉ là vì muốn một nữ nhi, ta cho tới bây giờ liền chưa từng có ý niệm muốn kết hôn để con làm vợ ta trong đầu.”

Hấn là ngẫu nhiên sẽ thác loạn nhưng hấn cho tới bây giờ sẽ không có bỏ mặc khi chính mình bước vào cái kia vạn kiếp bất phục! Đang nổi giận hấn cũng không có phát hiện kỳ thật chính cái ý nghĩ này đã đem tình cảm của hấn rõ ràng ràng, hấn lại chấp nhất chỉ kiên trì ngay từ đầu động cơ của mình là thuần khiết mà không nguyện đối mặt với phần tình cảm đã sinh ra thật kia.

“Nhưng...nhưng...” Nương không phải nói là...nàng sợ liên lụy đến người hỗ trợ nàng đành phải đem những lời kia nuốt trở vào, trong lúc nhất thời không cách nào phản bác nàng gấp đến độ nước mắt ở trong hốc mắt muốn chảy.

Không... nàng không thể khóc, như vậy cha sẽ cho rằng nàng là tại hồ nháo. Nàng cắn môi nín lệ muốn chính mình kiên định đưa những cái dùng để trấn an thành nghi vấn của bọn họ ..

“Nếu không sao cha tuổi còn trẻ tại sao phải dưỡng nữ nhi? Vì cái gì cha không để cho con lập gia đình? Vì cái gì cha đến bây giờ còn không lấy vợ? Vì cái gì cha muốn cho con gần cha như vậy? Điều này vô cùng... kỳ quái !”

Cũng là bởi vì những câu hỏi liên tục này manh mối chỉ hướng đến cùng một đáp án, nàng mới có thể tin tưởng kỳ thật cha cũng là thích nàng, không nghĩ tới...

Khó nhin thất vọng nàng vẫn còn khóc lên vừa rồi tình yêu chôn giấu nhiều năm sáng tỏ minh bạch, rồi lại tại cùng một ngày đã bị người ta cự tuyệt thật đả kích, biến hóa quá nhanh làm cho nàng căn bản là không chịu nổi.

Nếu như nàng bất quá có kinh nghiệm một chút, nàng sẽ phát hiện cha đang giấu đôi mắt mắt ở sâu trong, ngay cả chính hấn cũng chưa phát giác tình cảm cùng dự vọng của mình, nhưng nó chỉ là một người mới

từ u mê tỉnh ngộ, dù sao vì nàng mới là 1 thiếu nữ tinh khiết đã hoàn toàn trong lòng rối loạn căn bản cũng không có dư lực đi quan sát tình thế.

Bởi vì hắn nhầm chán, bởi vì nàng còn nhỏ, bởi vì hắn không muốn cười, bởi vì hắn từ nhỏ liền đích thân dẫn nàng đi!

Kia tất cả đều là những điều trước kia nó hỏi qua hắn, chỉ là hỏi ch có mà thôi, Đoan Mộc Húc rất rõ ràng chính mình là đã nói qua không dưới trăm lần giải

thích, đem nó á khẩu không trả lời được, kết quả tức cười giờ lại là ngược lại hắn.

Bởi vì lí do đó chỉ có thể nói cho qua qua khi đó nó còn nhỏ có thể thuyết phục, nhưng giờ nó đã trưởng thành.... Vấn đề là, hắn nếu nói sự thật sẽ càng dả thương con bé.

Hắn có thể nói ban đầu là vì muốn thay thế Tiểu Thảo mới mang nó trở về sao? Hắn có thể nói hắn đem nó giữ ở bên người là vì muốn được hưởng thụ cảm giác không chế người khác sao?

“Nếu như con muốn xuyên tạc hành vi ta đối với con vậy, tùy con.” Cuối cùng hắn chỉ có thể lựa chọn dùng mặt lạnh để đối mặt với nghi vấn của nó nhưng hắn cũng biết rõ rồi lại như trước giờ không hỏi, sau này ối húng đẹp trời lại hỏi... Nhưng tâm trạng nó thì...

Quả nhiên nàng dừng lại khóc thút thít ngẩng đầu nhìn cha nuôi, nước mắt tràn mi con mắt tràn đầy sự không thể tin.

Nương muốn nàng bạo gan đi nói, a Bình muốn nàng triển khai hấp dẫn nàng đều làm theo, đem tấm lòng của nàng trơ trọi móc đi nhưng cha lại vẫn giống như là đối phó một đứa trẻ cổ tình gây sự, hoàn toàn không có đem cổ găng của nàng để vào mắt.

Cha tại sao có thể?

“Nếu như cha còn lừa mình dối người thì tùy cha!” Quá nàng tức giận dùng hết toàn lực hô lên những lời này rồi xoay người chạy ra khỏi thư phòng.

Cho đến khi người kia đã đi xa, Đoan Mộc Húc vẫn kinh sợ ngồi ở tại chỗ, nó trước khi đi ánh mắt nói những lời này... rốt cuộc không tha cho những chuyện này.

Cặp mắt kia luôn lóng lánh to tròn đầy lần đầu tiên xuất oán hận thống khổ như thế, phảng phất trong giấy lát từ một cô bé ngây thơ lột xác thành cô gái trưởng thành quyến rũ, mặc kệ xem nhẹ khí thế, buộc hắn nhìn thẳng là nó trưởng thành.

Đoan Mộc Húc nhắm mắt lại nét mặt của con bé cứ lặp đi lặp lại trong mắt mình, hắn không khỏi bực bội đứng dậy.

Đáng giận rốt cuộc là ai xui nó có những thứ ý tưởng kỳ quái này ? Buổi sáng hắn ra cửa nó vẫn còn hảo hảo mà! Đoan Mộc Húc đi qua đi lại, tức giận đem tất cả tâm tình toàn bộ chôn vùi chất phẫn nộ hoàn toàn không muốn thừa nhận mọi việc qua khỏi sự khống chế của tay hắn, hắn bị nữ nhi kém mình 6 tuổi làm cho vô dụng, thất sách.

Thoáng nhìn trên bàn bên có phong thư chữ viết xinh đẹp, hắn ngừng lại, vốn là tâm tình phiền loạn lại càng hồng hồng bét lăm cho hắn rất muốn rống to.

Hắn đã có thể quên chuyện này, lúc trước hắn cũng không cảm thấy có bất cứ cái gì bất thường, hôm nay sau khi nhóc này đối với hắn biểu lộ tình yêu sau thì thấy lại khó giải quyết không thôi.

Vì cái gì hắn có cảm giác ông trời đang trừng trị hắn...?

Khi còn bé giận dỗi hành vi thì thế? Hắn cũng không tận tâm tận lực làm được một người cha tốt có trách nhiệm sao? Hắn không thẹn với lương tâm, căn bản cũng không cần bầm bưng bầm dạ tiếp nhận đùa bỡn như vậy!

Tức giận chuyển thành cao ngạo Đoan Mộc Húc một chút chần chừ, cầm lấy thư đem nó xé thành hai mảnh, bốn mảnh... cuối cùng thành mảnh vụn, xem ra vốn là tràn trề lửa giận bất bình tuấn dung đã khôi phục lạnh lẽo, con người đen sâu xa làm cho người ta nhìn không ra suy nghĩ gì.

Muốn khảo nghiệm hắc hay là trừng phạt hắc cứ việc đến, hắc Đao Mộc Húc tuyệt đối sẽ tiếp lấy phần khiêu chiến này!

àng biết giờ mình tâm tình là thế nào, thật không hiểu nên cao hứng hay là nên khổ sở.

Dù ột đêm kia nàng đã khóc đến mệt mỏi mà ngủ , hôm sau tỉnh lại nàng ngoại trừ hai mắt vừa đỏ vừa sưng nàng cũng chỉ biết tức cha cũng không được.

Đương Đao Mộc Húc lại dùng thái độ như không có chuyện gì phát sinh rất bình tĩnh nói với nàng, nàng cũng liền theo hắc vừa nói vừa cười lên, cho đến hắc đi ra cửa nường Hàn Lạc len lén hỏi nàng thế nào, nàng mới nhớ tới giữa bọn họ đã không còn như trước, ảo não dậm chân.

Mặc dù đã bị hung hăng cự tuyệt, nàng cũng chỉ biết phải tích cực may dạn mặt dày lớn mật đối với cha cầu ái, mỗi một lần không phải là hắc nói muốn nàng rời đi, chính là nàng bị tức đến chính mình khóc chạy đi nhưng nàng như xưa kiên cường.

Bởi vì khi biết thật ra mình là yêu cha nuôi, nàng không muốn buông tha, nếu là chỉ cam nguyện làm thân phận nữ nhi, sẽ bỏ qua cơ hội cùng cha bên cạnh vĩnh cửu.

Không thành công thì thành nhân, nàng liên tục ôm chặt niềm tin như thế thời gian đã không cho phép nàng ngốc mà chờ nữa, cho dù lại mất mặt khóc đến lại thảm, nàng cũng tuyệt không lùi bước, nàng không cần phải chờ đến lúc cha cưới người khác lại đến lúc đó hối hận đã muộn, nên phải tranh thủ.

Bị nó cuốn lấy phiền còn là muốn cho hai bên yên tĩnh một chút, Đao Mộc Húc lại còn nói muốn để nàng đi khỏi thôn, rời khỏi nơi này đến kinh thành nơi nàng chưa từng thấy qua, cha không nói thực sự làm nàng tức chết mà.

Dù ẹ Hàn Lạc cũng giúp nàng nói nhưng vẫn không cải biến được quyết định của cha, dưới cơn nóng giận bắt nàng phải đi theo bất cứ giá nào .

Đi thì đi chỉ cần không phải bức nàng lập gia đình là được rồi, nàng sẽ chứng minh nàng đối với cha tình cảm không phải chỉ là chia lìa ngắn ngủi này có thể phai nhạt !

Nàng cho rằng chỉ cần chịu đựng qua khảo nghiệm này, sẽ làm cha hiểu thêm quyết tâm kiên định của mình, nàng lại không nghĩ rằng thì ra là có một bó mật lớn nhất mà nàng từ đầu đến cuối đều góc mặt, chỉ là nàng chẳng hay biết gì ...

Khi nàng chờ hai ngày nữa tới kinh thành thì chạng vạng một đôi phu thê trẻ tuổi mang theo một đứa bé trai đi tới Đao Mộc phủ.

“Tiểu Thảo? Thật sự là con?” Chứng kiến hai người kia Hàn Lạc ôn nhu hôm nay lại kích động đến vừa khóc vừa cười.

“Tại sao về mà không nói chứ? Hại nường một chút chuẩn bị cũng không có, ta còn phải quét dọn nhà cửa, phải làm thêm chút ít đồ ăn... lão thiên à lão thiên ~~ “

Lần đầu tiên chứng kiến mẹ Hàn Lạc như vậy, bộ dáng tay chân luống cuống tiểu Ngải cảm thấy hơi buồn cười, nhưng từ tiếng gọi kia nàng đoán ra đó chính là vị nghĩa tỷ mà nàng chưa bao giờ thấy qua, nàng không khỏi tò mò nhìn mấy lần.

Chẳng biết tại sao, nàng cảm thấy gương mặt đó rất quen thuộc, giống như là nàng cũng không là lần đầu tiên gặp mặt, vấn đề là nàng căn bản không khả năng gặp qua bởi vì bọn họ kể từ khi thành thân thì liền hành tẩu giang hồ bốn phía giúp người nghèo khổ bình thường đều dựa vào thư liên lạc, lúc sau tiểu phụ thân thay thế cha mẹ đi thăm bọn họ, vậy là nhiều năm qua bọn họ lần đầu trở lại nhà mẹ đẻ.

“Con có viết thơ, cha mẹ không có nhận được sao?” Tiểu Thảo thật vất vả mới chen vào nói được.

Hàn Lạc sững sốt, lập tức nghĩ thông suốt ... Tiểu Thảo thư đều là do Húc nhi xem trước sau đó mới sẽ chuyển cho phu thê bọn họ, Húc nhi chẳng những che giấu chuyện này còn lại đúng lúc nhạy cảm này muốn đem tiểu Ngải đi kinh thành, không muốn làm cho hai người này chạm mặt nhau dụng ý quá rõ ràng.

Húc nhi có thể bắn khoán đến điểm này nàng đương nhiên thật cao hứng, điều này có nghĩa là nó có bắn khoán lo nghĩ tới cảm thụ của tiểu Ngải nhưng... nó sao lại không đoán ra tâm tình của mình chứ!

Liếc thấy nghĩa nữ vui sướng, làm cho Hàn Lạc ý thức được một vấn đề càng nghiêm trọng mà ngay cả việc phải nhìn qua đứa cháu lần đầu tiên nhìn cũng quên, trong lòng đang tính toán phải như thế nào không để lại dấu vết xử lý, Hoắc tiểu tử đột nhiên toát ra một câu nói mà làm cho nàng nghe mặt liền biến sắc.

“Rất giống mẹ.”

“Đúng vậy.” tiểu Ngải ngạc nhiên mừng rỡ thấp kêu, lúc này mới phát hiện nguyên lai là mỗi ngày soi gương đều sẽ thấy gương mặt này, nàng cùng nghĩa tỷ nhìn nhau, hai người nhìn nhau bèn cười.

“Bất quá Tiểu Thảo tỷ so với muội ôn nhu uyển chuyển, muội thì giống 1 nha đầu.”

“Em là cây ngải cứu, đúng không?” Về chuyện của cô bé này, Tiểu Thảo đều là từ Đoan Mộc Húc nghe được cho nên cũng liền theo nhóc đó gọi cô bé này là cây ngải cứu.

“Không nghĩ tới chúng ta không chỉ cùng tên, lớn lên còn giống.” Cho là sự trùng hợp nên mừng rỡ làm cho nói thêm vài câu.

Hàn Lạc bị hù dọa tim đập đều nhanh không ngừng, còn chưa kịp nói sang chuyện khác, cây ngải cứu đã mở miệng.

“Cùng tên?” Nàng khó hiểu nói nhỏ, lập tức nghĩ đến cây ngải cứu đúng là tên một loại dược thảo, bưng tỉnh đại ngộ vỗ tay.

“Bởi vì cha mẹ cũng gọi tỷ là Tiểu Thảo, bảo muội là tiểu Ngải, cho nên muội mới không có liên tưởng có liên quan, nếu không thì sớm nên phát hiện thật là đúng dịp đó, nương ngay cả nương là thần y cũng không còn chú ý tới đây!”

“Đúng vậy.” Hàn Lạc lẩn tránh tầm mắt của con bé, cười thanh âm cứng đờ, chuyển hướng phu thê nghĩa nữ.

“Hoắc Nhung, Tiểu Thảo hai con đi đường có mệt không? Có muốn đi rửa mặt không, sau chúng ta mới hàn huyền một chút?” Nàng phải lén lút cùng nghĩa nữ nói một chút, chứ không thể cho hai đứa tiếp tục nói chuyện theo vấn đề này

Nếu như không phải là Hàn Lạc quá mau đem chị kia mang đi thì khả năng cây ngải cứu còn sẽ không phát giác nhưng mà cử chỉ quá giấu đầu hở đuôi kia ngược lại dẫn tới nàng thấy nghi ngờ.

Không đúng nàng là vì thường bị người gọi tiểu Ngải nên không thấy có gì chung nhưng nương tinh thông dược thảo làm sao có thể lại không biết? Còn có chuyện mình và tỷ ấy giống nhau, người trong thôn gặp ít đi thì không nói làm gì, ngoài cha mẹ trong nhà còn rất nhiều lão nô bộc cũng có thể cũng biết chuyện này, sao không thấy ai nhắc tới...

Bọn họ tại sao phải tận lực giấu giếm? càng nghĩ lòng của nàng lại càng thấy run, không thể dung 2 cha “trùng hợp” để tự lừa dối mình.

Vậy tiểu phụ thân thì sao? Là tình cờ nhất mình hay là cố ý? Cha liên tục muốn mình điếm đạm nho nhã muốn nàng biến thành tiểu thư khuê các hay là có mục đích khác?

Nàng không muốn hoài nghi, nàng cũng rất nghĩ tự nói với mình cha đối tốt với nàng tất cả đều phát ra từ nội tâm, nhưng... Ở trong mắt hần nàng thật sự là nữ nhi sao?

Nàng nhìn về phía nghĩa tỷ, vốn là thấy rất hâm mộ tán thưởng tỷ ấy ưu nhã nhưng tổn thương này khiến nàng cực độ đau nhức, toàn thân lạnh như băng.

“Tiểu Ngải, không cần phải nghĩ lung tung.” Hàn Lạc vội vàng đến bên cạnh con bé nhưng câu nói kia lại chẳng khác gì là gián tiếp xác nhận suy đoán của nàng là đúng.

Cây ngải cứu nhắm mắt, cố gắng đem những toàn bộ suy nghĩ hỗn loạn kia đẩy dời đi đầu óc. Không cần phải nghĩ... không cần phải nghĩ, nàng muốn hỏi cha, có lẽ thật sự là trùng hợp mà thôi.. nàng muốn nghe cha trả lời...

Mặc dù đáp án đã rõ ràng như thế, nàng cũng chỉ biết ôm một tia chờ mong, nói cách khác kia chẳng khác gì là trực tiếp bỏ đi sự hiện hữu của mình trời đất sụp đổ.

Tiểu Thảo không biết mình nói sai cái gì, chỉ có thể cầm tay trưởng phu, yên lặng đứng ở một bên.

“Hai người tại sao ở đây rồi?”

Mới vừa vào nhà Đoan Mộc Húc nhìn thấy những người này, không có một câu hoan nghênh, cũng không có nhìn thấy nghĩa tử mà vui sướng, mà thái độ lạnh buốt vô tình như là một khách không mời mà đến.

ại nhìn đến cây ngải cứu về mặt đau lòng, con mắt đen nghiêm nghị kia thoáng hiện lên một tia ảo não cùng đau lòng rồi lại lập tức biến mất, hần dùng ánh mắt bén nhọn đến cực điểm bao trùm hết thấy. Hần cũng không muốn làm cho nó biết rõ, đã đem mọi chuyện an bài tốt mà kết quả lại vẫn bị rối loạn!

“Tiểu Thảo nghĩ nhanh đi tới để nhìn thấy nhạc phụ nhạc mẫu, chúng ta ở trên đường không dừng lại nhiều cho nên mới tới sớm hơn vài ngày.” Hoắc Nhung thay mặt thê tử mở miệng, tâm tư của hắn đã phát giác được tình huống có gì không đúng, hắn cũng không lãng phí thời gian vô vị khách sáo cùng hàn huyên, mà là trực tiếp có đáp án mong muốn.

Giờ khắc này Đoan Mộc Húc cơ hồ xúc động muốn nhìn trời kêu gào. Kế hoạch của hắn tử mĩ thậm chí sợ có chỗ sai còn đi trước khi họ đến, kết quả thiên tính vạn tính, không bằng người định....!

“Cây ngải cứu, tới đây.” Hần muốn chính mình như không nhìn thấy cặp mắt tràn đầy khổ sở kia, dùng giọng hồ hững hờ:

“Xin lỗi chúng ta đi trước không tiếp được.”

Hắn trực tiếp xoay người về hướng hành lang dài, không quay đầu lại, cũng biết con bé đã đi theo tới. Đây là hần nợ nó, nếu là đã không gạt được vậy liền nói rõ ràng đi.

Cây ngải cứu lẳng lặng đi theo phía sau tiểu phụ thân, trong lòng cảm thấy đầy ủy khuất.

Những năm gần đây khi cha ở trước mặt mọi người đối với nàng biểu hiện lãnh đạm nàng biết rõ đó là bởi vì hắn không muốn làm cho người ta cảm thấy hắn đủ chắc chắn cho nên nàng một chút cũng không để ý, chỉ cần cha vẫn len lút đối với nàng tốt như vậy thì được rồi.

Nhưng lúc này đây nàng thừa nhận tiểu Thảo tử tồn tại ảnh hưởng tới nàng, nàng cần một lời khẳng định để cho nàng biết rõ kỳ thật mình là rất quan trọng hay là cha hắn vẫn thái độ lãnh đạm như thế...

Ghen ghét sẽ cho người ta trưởng thành, cho tới nay cũng không biết nhưng sau khi thấy người rồi nhỏ nhỏ nghi ngờ sau liền trở thành vô hạn rộng lớn.

“Cha coi con là thể thân của tử tử Tiểu Thảo sao?” Trong lòng vội vàng đã làm cho nàng không chịu nổi vừa vào đến thư phòng, liền lập tức mở miệng.

Đoan Mộc Húc hít sâu một cái, đem tất cả cảm xúc tất cả giấu kín trong lòng, xoay người lại thẳng tắp nhìn nữ nhi.

“Đúng vậy bởi vì tử ấy xuất giá, cho nên nhất định phải có người thay thế vị trí này.”

“Là vì cha mẹ hay cha vì chính cha?” Đau lòng nàng đã bất chấp quên việc mình che dấu xem phu thê Hàn Lạc trở thành cha mẹ.

“Cha yêu tử ấy sao? Mang con về để đền bù tiếc nuối khi không có được tử ấy sao?”

Sự thiện lương giờ bị đau nhức rồi lại vẫn mang một tia hi vọng, coi như là mắng chửi cũng tốt, chỉ cần cha nói phủ nhận, nàng có thể không cần lại nghĩ ngợi lung tung nữa.

Con bé tự tiện xuyên tạc tâm tư của hắn! Đoan Mộc Húc trực giác muốn phải tức giận bác bỏ nhưng đối với đôi mắt tràn đầy tình yêu cùng khẩn cầu thì những lời kia đến bên môi lại nói không nên lời.

Cho dù nói không phải thì thế nào? Cho dù giải thích đây chẳng qua là khi còn trẻ ngu ngốc tham muốn giữ lấy thì như thế nào?

Làm cho nó nín khóc mỉm cười sau đó lại như mấy ngày nay, dùng sự kiêu mị ngây thơ đặc biệt đối với hắn cầu ái đem hắn từ từ mất khống chế bước ra khỏi phòng tuyến, để nó hiểu được lúc đó mình đang rất dễ nèn sao...?

Nghĩ đến con bé sẽ không hề giữ lại cho nhiệt tình của nó, mà đem hắt đổ đến toàn thân nóng lên rồi lại làm cho hắt đổ mồ hôi lạnh rùng rùng. Không... hắt tuyết không thể để cho chuyện như vậy phát sinh!

“Đúng vậy, ta từ nhỏ liền muốn kết hôn với Tiểu Thảo làm vợ, kết quả nàng lại bị Hoắc Nhung cướp đi, ta không chiếm được nàng, đành phải tìm một người giống như nàng đến bỏ vào chỗ trống, nhưng ...” Đoan Mộc Húc muốn chính mình coi thường khuôn mặt đã không có chút huyết sắc nào, lại hung hăng dậm xuống một đạo:

“Bề ngoài thì giống, nhưng con vĩnh viễn sẽ không là nàng.”

Nhìn qua khuôn mặt vô tình, tiểu Ngải toàn thân lạnh như băng, nàng thật là muốn khóc lớn, để cho nước mắt phóng ra thừa nhận đau đớn nhưng nàng lại hoàn toàn không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể kinh ngạc nhìn qua người làm cho nàng yêu đem cho nàng một vết thương nghiêm trọng chồng chất.

Thì ra là...hạnh phúc những năm gần đây cũng không phải là từ trên trời giáng xuống, mà là... một âm mưu. Tất cả mọi người giúp hắt giấu giếm, để cho nàng không chút nào phát giác ra sơ hở.

Nàng cho rằng cái thuộc về yêu thương của mình, tất cả đều là một loại chiếm hữu bệnh hoạn bởi vì hắt lưu không được người hắt yêu, cho nên hắt dùng tâm tư coi nàng như tượng gỗ, giữ ở bên người.

Nhưng nàng nguyện ý ư? Hắt vì cái gì cũng không hỏi nàng? Hắt dựa vào cái gì liền quyết định cuộc đời của nàng như vậy? Thật đáng buồn chính là... nếu hắt thực hỏi, có lẽ nàng cũng sẽ làm việc nghĩa không chùn bước tình nguyện làm kẻ thế thân...

“Con từ nhỏ đã không an tĩnh được làm cho cha rất thất vọng đi?” Khó trách hắt luôn muốn nàng ngậm miệng, tiểu Thảo tỷ là như vậy điềm đạm nho nhã nàng làm sao mà so với tỷ đó đây?

Nàng lại vẫn sợ sẽ có người thay thế vị trí của nàng? Nghĩ đến mình ngốc tiểu Ngải nở nụ cười. Cái vị trí kia đã sớm đã bị chiếm cứ, hắt là 1 kẻ vĩnh viễn không chiếm được người.

Mặc dù nhìn thấy nó cười,nhưng trên mặt vẻ mặt lại bị thương gần chết Đoan Mộc Húc chưa bao giờ từng gặp qua nó có vẻ mặt đau đớn như vậy làm cho hắt có một cổ xúc động muốn liều lĩnh đem nó ôm vào trong ngực nói cho nó biết hắt sớm đã không coi nó thành người khác, hắt chỉ muốn nàng là một tiểu Ngải nói nhiều, hoạt bát sẽ đem hắt chọc cho vừa giận, vừa buồn cười.

Nhưng hắt vẫn là lặng lẽ nắm chặt tay, lãnh khốc không nói một câu, tùy ý nhìn nó lệ trượt xuống khuôn mặt.

Hắt cùng nàng chu toàn đủ cực khổ rồi, cũng bị nó trêu chọc đến vô pháp xóa đi tâm tư xấu xa của hắt thay vì bị vui lấp khỏi vũng bùn thì hãy cho nó đau đến hoàn toàn làm cho nó tâm chết hoàn toàn chặt đứt ý nghĩ yêu hắt.

“Ta luôn phải tận lực.” Hắt giật giật khóe miệng giống như là đã đối với nàng không hề ôm bất kỳ mong đợi nào.

“Ta sẽ đến kinh thành nhờ người thân thích giúp con nhìn xem có đối tượng nào tốt không, đến nơi đó con sẽ có nhiều chọn lựa.”

Kỳ thật đó cũng không phải là mục đích hắt muốn nó đi kinh thành nhưng việc đã đến nước này là lúc hắt nên buông tay , con bé đã mười tám tuổi, bảo hộ nhiều hơn là hại chính nó.

Giúp nó tìm một kẻ chân chính tốt coi như đem hết chức trách của một phụ thân làm mà không phải rơi xuống tình cảnh ngay cả cha và con gái đều làm không được... Chỉ cần vừa nghĩ tới nó sẽ bị một nam nhân khác ôm vào trong ngực, thì điên cuồng bay lên, ghen tỵ liền cháy sạch hắt không cách nào hô hấp. (L; ghen thế mà nói ko yêu sao...)

Hắt lại cật lực tự nói với mình : đây chẳng qua là thân là phụ thân ý muốn bảo hộ sao khi ký thác ột nam nhân tốt thì hắt nhất định sẽ không khước mắc mà đưa nó lên kiệu hoa.

Sợ hãi lớn nhất đã trở thành sự thật, tiểu Ngải vội vàng giữ chặt tay áo của cha.

“Con chỉ muốn gả cho cha, nếu như không phải là cha, ai con cũng không muốn.” Thế thân cũng không sao cả... muốn nàng không tuân theo tính cách cũng không sao cả, nàng chỉ cần có thể đợi ở bên cạnh hắt....

“Con sẽ đổi..con sẽ an tĩnh, con thật sự sẽ không lại chọc cha tức giận, van cầu cha, đừng đưa con rời đi khỏi nhà này...”

Càng nói, nàng đã khóc không thành tiếng, tay vẫn nắm chặt tay áo của hắn không tha.

Vì cái gì đều đến khi nàng còn muốn yêu hắn? Lại muốn nó rốt cuộc ủy khuất đến mức nào mới cam tâm? Hắn mãnh liệt tự trách cùng đau lòng Đao Mộc Húc sắp duy trì không được vẻ mặt nguội lạnh, không cách nào tiếp nhận phần không hối hận mà hắn phải trả giá, chỉ có thể lựa chọn dùng cách dả thương đáp lại để phân cách giới tuyến giữa hai người.

“Nhưng người ta muốn cho tới bây giờ cũng không phải là con. Ta đối với con chỉ có tình cảm cha và con gái cũng đã chịu sự tùy hứng của con đủ rồi..chỉ muốn giữ lại một chút tình cảm là tốt đẹp, vì con thôi.”

Hắn dùng lực rút về tay của mình, cũng không quay đầu rời đi khỏi thư phòng.

6. Chương 6

Bóng đêm bao phủ đình viện, một vầng trăng sáng in bóng trên hồ nước lẳng lặng nằm ở giữa, bốn phía tràn đầy không khí yên tĩnh, nhưng nếu lắng nghe kĩ sẽ phát hiện ra 1 tiếng khóc lóc nhỏ bên bờ truyền đến, mặc dù khóc nhỏ nhưng bên trong là ẩn chứa sự đau thương cùng khổ sở rõ ràng.

Tiểu Ngải ngồi ở bên bờ, một bên cạnh tảng đá lớn đem mình ẩn núp trong bóng tối, vùi đầu trên đầu gối không ngừng khóc thút thít.

Nàng cũng không có đi dùng bữa tối cũng biết làm như vậy đối với 2 phu thê tiểu Thảo tỷ là rất thất lễ nhưng nàng không có bản khoản đến nhiều như vậy, nước mắt của nàng hoàn toàn không ngừng được nếu là xuất hiện ngược lại sẽ làm ọi người lúng túng, chẳng bằng trốn ở nơi không có người phát hiện như vậy đối với tất cả mọi người đều tốt.

Dù sao chính chủ xuất hiện kẻ thay thế như nàng có lý do gì mà mong đợi... Nàng tự nói với mình phải bình tĩnh tiếp nhận sự thật này nhưng trong lòng lại đau quá đau quá... Nàng hít sâu cố gắng không để cho tiếng khóc lóc bật ra.

Đây là lúc nàng cảm thấy khó khăn nhất từ lúc chào đời tới nay, mà thôi tất cả đều thành tránh chi cơ chứ.....

Khi có cha nàng cực kỳ ỷ lại nhưng hôm nay cha lại đem lòng của nàng xé thành những mảnh nhỏ, nường cho nàng ôn nhu an ủi nhưng lại là đồng loa giấu giếm sự thật.

Cho dù nàng dù thế nào hận không được vào lúc khi nàng mới vừa vận bị dả kích to lớn này nàng thà rằng trốn đi một mình xoa dịu vết thương, làm cho những đau nhức trong lòng kia mất đi, cũng không muốn gặp lại bọn họ.

Cảm xúc bị kích động nhiều loạn tâm thần, đợi đến khi nàng phát hiện bên cạnh đã thêm một người, người kia không biết đã đứng bao lâu.

Chứng kiến trên mặt đất bóng người cao to, nàng tim lỡ một nhịp, cấp vội ngẩng đầu, đập vào mi mắt chính là dung nhan hé ra tuần ngạo nhưng lại so với cha càng có mị lực hơn là Đao Mộc Bách Nhân.

Gì vậy mình ngốc thật? Chẳng lẽ nàng còn tưởng rằng hắn sẽ đến để an ủi nàng sao? Hắn chỉ muốn thoát khỏi nàng còn không kịp ...

Khổ sở lại xông lên bản khoản nhìn đến người bên cạnh, tiểu Ngải hít mũi một cái, dùng sức nuốt xuống ghen ngào.

Mặc dù đại phụ thân vừa rồi cũng không đây, nường cũng còn không có cơ hội nói với ngài ấy nhưng nàng tuyệt không hoài nghi cha đối với tất cả mọi chuyện rõ như bàn tay, nàng không hiểu được đại phụ thân là làm thế nào được vậy, nhưng cha đã ở đây thì sẽ không gì thoát được ánh mắt sắc bén của đại cao thủ này.

Đại phụ thân là an ủi mình sao? Đây rất không giống tác phong của ngài ấy...

Có lẽ là Đoan Mộc Bách Nhân luôn là một thái độ lãnh đạm việc không liên quan đến mình không để cho nàng cảm giác ngài ấy cũng là đồng lõa nhưng cũng có lẽ là ngài ấy bị ngoài ý định tham gia, để cho nàng đối với cử chỉ ngài ấy cảm thấy hiểu kỳ, ngay cả mẹ Hàn Lạc đều không muốn gặp lại nàng cũng không có bất kỳ cảm giác bài xích nhưng lại lẳng lặng chờ đợi phụ thân mở miệng.

Giây lát, chốc lát, không có bất cứ động tĩnh gì.

Nàng không khỏi giương mắt trộm dò xét đại phụ thân, người này lại vẫn nhìn về phía ánh trăng trên mặt nước phía trước, ánh mắt chuyên chú giống như là không có phát hiện sự tồn tại của mình, khóe môi vẫn không rõ cười hay không.

Mặc dù rất tối... mặc dù nàng cuộn mình nhưng cũng không có làm cho người ta làm như không thấy được chứ? Tiểu Ngải ở trong lòng nói thầm, không có phát hiện mình đã hoàn toàn ngừng khóc thút thít, còn tâm tư đi nghiên cứu tâm tư của đại phụ thân.

Đoan Mộc Bách Nhân liên tục trầm mặc không nói đột nhiên dịch bước ở trên đầu cô bé này, từ cao nhìn xuống nhìn thẳng hỏi ra 1 câu kỳ quái:

“Hôm nay trăng sáng rất tròn sao?”

Tiểu Ngải sửng sốt bị chặn tầm mắt nàng chỉ có thể buộc nhìn qua ánh sang trong bóng đêm lóe lên. Không phải chứ? Ngài ấy mới không phải là nhìn cả buổi sao? Vì sao còn muốn hỏi mình?

Không rõ là chuyện gì nàng đành phải thuận theo trả lời, nhưng mới mở ra, nàng lại phát hiện mình đáp không được.

“Chắc là tròn” Nàng nói xong lại chợt dạ, biết rõ chỉ nhìn kí liền có thể xác định nhưng nàng cũng không dám động bởi vì nàng có cảm giác, đại phụ thân muốn cũng không phải là muốn đáp án này.

“Không phải là gần ngay trước mắt sao? Như thế nào ngay cả cái này cũng không biết?” Đoan Mộc Bách Nhân cười khê, hướng bên cạnh lui ra.

Tiểu Ngải lúc này mới chú ý không trung là ánh trăng kia, toát ra ánh sáng ôn hòa.

“Bởi vì con rất khổ sở, căn bản không có tâm trạng ngắm nó.”

Đại phụ thân là đang ám chỉ cái gì ? Nhưng... nàng không hiểu!

“Vậy lúc con tâm tình tốt có chú ý qua nó sao ?” Đoan Mộc Bách Nhân cười liếc con bé một cái.

Tiểu Ngải bị hỏi khó, thật lâu mới trả lời thành thật:

“Rất ít.”

“Cũng không hẳn?” Đoan Mộc Bách Nhân nhìn lên không trung.

“Cũng bởi vì nó chỉ luôn ở 1 chỗ đó cho nên làm cho người ta đã quên nó đẹp đến thế nào, cho rằng mọi khi nó vẫn thế.”

Mặc dù cha đang nhìn chính là trăng nhưng nàng biết rõ cha nói rất đúng. Tiểu Ngải nhịn không được ghen ngào sự quan tâm vẫn ỉn này làm cho nàng rất cảm động.

“Đúng là con có... con rất cố gắng cho người ấy biết sự tồn tại của con nhưng người ấy.. không thích trăng...” Thật sự là không có thói quen cùng đại phụ thân tâm sự, nói xong lời này nàng cũng chỉ biết nhìn đi nhìn lại ánh trăng.

“Nếu như ánh trăng kia đột nhiên không thấy mọi người sẽ như thế nào?” Giọng điệu tự tin ung dung kia phảng phất ngài ấy thực có khả năng ngay lập tức làm cho trăng biến mất.

“Sẽ hù đến mọi người thất kinh...” Nói ra những lời này nàng dừng lại đột nhiên có vẻ như bưng bình 1 điều.

Trăng là quan trọng như thế, lại sẽ theo ngày tháng mà khi khuyết khi tròn nếu nó mà tạm thời không tồn tại người ta sẽ cảm thấy không sợ hãi, bởi vì mọi người đều biết nó sẽ lại xuất hiện.

Hắn và nàng quan hệ cũng là như thế sao? Bởi vì biết rõ nàng liên tục ở chỗ này chờ hắn cho nên mỗi một lần hắn cũng có thể đi rất tiêu sái, hoàn toàn không có nghĩ qua nàng sẽ có khả năng rời đi cũng không có đem tình cảm của nàng chân thành dâng tặng đến trước mặt để vào mắt.

“Nhưng... người ấu là thích là bầu trời có trăng sáng, không phải là ánh trăng in trong nước kia...” Vừa mới dâng lên được chút hi vọng nhưng bởi vì nhớ tới sự cự tuyệt lạnh băng của Đoàn Mộc Húc lại chìm xuống.

“Cho dù ánh trăng giả trong nước không thấy, thì người ấy cũng sẽ không để ý.”

Nàng không dám... nàng sợ hắn đuổi nàng còn không kịp, mình lại còn tự rời đi? Nếu cứ như vậy biết thời biết thế trực tiếp không cần làm nữ nhi của hắn thì làm sao bây giờ? Hắn nàng không dám thử!

“Không có thật giả, chỉ có làm như không thấy. Cũng bởi vì bầu trời trăng sáng với không đến mọi người mới có thể cho rằng đó là tốt nhất.” Đoàn Mộc Bách Nhân đem hòn đá nhỏ bên chân ném vào hồ, đem bóng trăng kia đánh tan.

“Nhưng nếu mọi người biết rõ cái ánh trăng nhìn dễ như trở bàn tay trong nước kỳ thật lại càng khó nắm giữ hơn, tâm tự nhiên sẽ nói cho kẻ đó biết đâu mới là thật...”

Tiểu Ngải nhìn bóng trăng tản ra, sau đó lại nhìn nước gợn lại từ từ bình lặng, theo lời nói đó lo sợ không yên, tâm bất an phảng phất lần lượt trở nên như bóng trăng kia rõ nét mà dần dần chân thực.

“Nếu như trăng không thấy, thật sự sẽ nghiêm trọng đến thiên hạ đại loạn sao?” Cho dù nàng đã bị thuyết phục, cũng không biết nên làm như thế nào, nàng cũng chỉ biết cần một chút lòng tin.

“Không thử vĩnh viễn sẽ không biết.” Đoàn Mộc Bách Nhân khơi mào nhú mi, khóe môi vui vẻ càng đậm.

“Cũng đừng ngốc đến lập tức bị người ta bắt trở lại, ít nhất phải làm cho người đó tìm tới mười ngày, nửa tháng mới được coi là biến mất.”

Đang sau lời nói này, nói xong lại rõ ràng quá.

Vì cái gì... Nàng cảm thấy đại phụ thân giống như có chút hả hê nhỉ? Nhìn lên khuôn mặt giờ lên nụ cười nhạt, nàng nháy mắt mấy cái sau đó cũng không tự chủ được cười theo.

Vừa rồi còn giống như tuyệt vọng tới mức thiên địa hủy diệt giờ như cách nàng rất xa, giờ có sức sống bùng lên tứ chi.

Nàng đánh cuộc... nàng không cần phải chỉ có thể ngây ngốc chờ làm nữ nhi ngoan của hắn, chính là như vậy hắn mới không có sợ hãi, rồi ngay cả muốn đem mình đi kinh thành cũng không lo lắng.

Lúc này phải đổi để hắn theo đuổi nàng, đổi hắn trở thành kẻ ngu ngốc mò trăng dưới đáy nước kia!

Trên mặt tản ra tia sáng chói mắt, nàng nhảy dựng lên phủi mông sạch bụi đất.

“Tốt lắm, trăng muốn biến mất, muốn hù dọa mọi người trốn mất há hốc mồm, làm ọi người biết rõ trăng có nhiều quan trọng!”

Nàng lòng tin tràn đầy biểu thị công khai nói xong, liền không thể chờ đợi muốn đi tiến hành đại kế biến mất của nàng, vừa mới chạy đi mấy bước, lại đột nhiên vọt trở lại, cho Đoàn Mộc Bách Nhân một cái ôm thật chặt.

“Cha! Cảm ơn ngài!” Không đợi đại phụ thân đáp lại, nàng liền vừa giống như chim sẻ nhỏ tung tăng nhảy dựng lên chạy đi.

Đoàn Mộc Bách Nhân cười khê, phất phất áo bị con bé làm nhăn. Tuy nói nó thành ra như vậy, hắn muốn thờ ơ nhưng nó quá hồn nhiên dễ dàng bị lợi dụng làm hắn cũng khó tránh khỏi có chút đau lòng.

Về phần cái tiểu tử của hắn nếu là nó không có mù quáng đến mức đối với tình cảm của mình làm như không thấy, hắn coi như là gia gia phải “trợ giúp” ra 1 cơ hội chứ?

Dưỡng nữ mới biết ân cha mẹ nhiều năm như vậy giờ phải để cho nó nếm mùi đau khổ... là coi như đối xử tử tế với nó quá rồi.

Chỉ dùng vài câu ẩn dụ mà nói, liền dễ dàng nghịch chuyển chiến cuộc Đao Mộc Bách Nhân vẫn là chứa đựng nụ cười lưỡi biếng, hai tay chấp sau lưng, dương dương tự đắc đi ra khỏi sân nhỏ.

Không xong, tiểu Ngải rời nhà đi rồi!”

Một hồi tiếng bước chân chạy dồn dập tới gần, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh hoàng Hàn Lạc chạy vào phòng khách.

Ngồi ở trên ghế dựa Đao Mộc Húc mặt biến sắc, lập tức lại găng bình tĩnh

“Con bé chỉ là cố ý trốn đi đâu mà thôi.” Đao Mộc Húc lãnh đạm hừ, giống như lơ đãng nhưng đứng dậy cướp đi thư trên tay mẫu thân cử động nhìn cũng biết hẩn nóng lòng rõ ràng rành rành.

“Mẹ đã tìm trong nhà cũng không thấy người, mẹ có phải người đi vào trong thôn tìm, nhưng...” Hàn Lạc gấp đến độ mau khóc. Vừa rồi nàng muốn đi khuyên tiểu Ngải ăn một chút gì đó nhưng lại không có bóng người trong phòng.

“Đồ của nó hình như có 1 chút mang đi, chắc là muốn đi thật.”

“Con bé sẽ không đi xa.” Đao Mộc Húc đem bất an trong lòng cường ngạnh đè xuống, hẩn không có phát hiện giấy thư trong tay đã bị hẩn nắm chặt bóp méo.

Nó chỉ là trẻ con đang đùa làm xiếc mà thôi, liên tục không muốn đến kinh thành, chống đối chính mình rời nhà đi? Hẩn cũng không tin nó chưa từng xa nhà nhìn xem nó có thể đi bao xa, chờ hẩn đem nó bắt trở lại, hẩn sẽ làm cho con bé biết rõ những thứ cử chỉ ngây thơ này cũng chỉ là vô ích!

“Khó nói... nó cười đi con ngựa tốt nhất của ta.” Nhân nhả đi vào Đao Mộc Bách Nhân lưỡi biếng mở miệng.

Đao Mộc Húc tâm đột nhiên rút xuống.

Hẩn biết rõ cha nhìn như lơ đãng nhắc tới với thái độ lạnh nhạt kỳ thật tất cả đều là thâm trầm tính kế chờ xem phản ứng của mình, hẩn không muốn thua, cũng không muốn bị trúng kế của cha...

Nhưng mà sự kiêu ngạo không dập tắt được cái sợ hãi điên cuồng trong lòng, làm cho hẩn đã lâu chưa từng trước mặt người khác lộ ra tâm tình, mắt lại như dao bắn về phía phụ thân.

Bởi vì chỉ cần phụ thân nhúng tay thì nguyên bản dễ như trở bàn tay sẽ trở thành chuyện khó giải quyết!

” Là vậy sao?” Cho dù phụ thân thừa nhận là tự mình đưa con bé lên ngựa, hẩn cũng không có chút ngoài ý muốn.

“Con đây là đang trách ta sao?” Đao Mộc Bách Nhân cười ngó qua con trai một cái, giống như tiếc hận, lại giống như khiển trách khe thờ dài.

“Kẻ đem con bé đẩy vào tuyệt cảnh không phải ta, kẻ tổn thương nó đau đớn cũng không phải là ta, kẻ cho nó hi vọng, ảo tưởng rồi tuyệt vọng không phải là ta, khách quan mà nói coi như là khoanh tay đứng nhìn cũng không có gì đáng trách đi?”

Đao Mộc Húc càng nghe càng kinh hãi, cũng bị ý của những lời kia kích động lửa giận cuồng nộ.

Hẩn liếc mình tự nói với chính mình đối với những lời kia bỏ qua, cũng không có bất kỳ đáp lại bởi vì chỉ cần hẩn nói gì thì liền đại biểu kẻ dụ dỗ không ra gì là hẩn!

Nhưng hẩn thật sự nhịn không được ...

“Nó là con gái của ai, cùng ngài không có quan hệ.” Hẩn lãnh nhạt dừng lại lời nói nhiều năm trước phụ thân nói cho á khẩu không trả lời được.

Năm đó chính là phụ thân nói một câu lạnh lùng giọng mỉa mai, khiến ình kiêu hãnh đi tìm 1 người thay thế làm cha để định đoạt, cha tự dừng lại nhúng tay vào chuyện này, bảo sao hẩn không tức?

Huống chi tất cả lời nói kia đề là lên án hẩn!

“Là cùng ta không có quan hệ.” Đoan Mộc Bách Nhân không có truy tiếp, chọn cái cười vẻ mặt tựa hồ còn có chút hài lòng.

“Ta tò mò là dù cho cưới tiểu Ngải cũng không hẳn là không thể, lại có cái gì phải kháng cự?”

“Ngài sẽ nghĩ muốn nhúng chàm Tiểu Thảo sao?” Đoan Mộc Húc khẩu khí âm trầm trả lời.

Chuyện như vậy còn cần hỏi sao? Hắn là cha con bé... cho dù chỉ lớn hơn sáu tuổi vẫn là cha, hắn nếu thỏa hiệp, chẳng khác nào chấp nhận những năm gần đây hắn đều là đang lợi dụng nó, coi nó là con cừu nhỏ chờ để bị ăn ngon lành, hắn không có biện pháp chịu được cử chỉ ti tiện này ở trên người mình!

“Tặc tặc, ta là loại cảm thú đó sao?” Đoan Mộc Bách Nhân tuy nhẹ khiển trách nhưng nụ cười trên mặt lại vui vẻ.

“Có vài người tính tình chưa chín chắn còn trẻ sẽ nhất thời sẽ bị lạc, lại không chịu vứt bỏ những tự tôn vớ vẩn kia, người ngoài cho dù muốn giúp cũng chỉ là lãng phí thời giờ.”

Đây là đang ám hiệu con bé rời nhà trốn đi là trải qua “cao nhân” chỉ điểm sao? Đoan Mộc Húc căng thẳng cương bách chính mình tỉnh táo.

Hắn biết rõ cha đã giở trò thì không ai bằng cũng biết cha am hiểu nhất dùng giả nói thật làm cho kẻ ngây ngốc khai ra tội trạng, nhưng hắn không hiểu được cha suy nghĩ chu toàn đến mức này.

Hắn rất xác định con bé sẽ không ngốc đến đem cha trở thành đối tượng để thổ lộ có một số việc thậm chí ngay cả nương đều không rõ ràng lắm, cha lại hoàn toàn đánh trúng yếu điểm, phảng phất cha liên tục ẩn vào chỗ tối quan sát ...Nhưng đây chuyện tuyệt không có khả năng, bọn họ là người nhà Đoan Mộc một thân nông nghênh cần bản khinh thường làm ra loại hành vi này.

Không... bây giờ không phải là lúc truy cứu cha tại sao lại biết rõ, rốt cuộc biết rõ bao nhiêu quan trọng là con bé đi...

Biết rõ chỉ cần hắn chịu hỏi phụ thân sẽ nói, bởi vì người nhìn như vô vị kia kỳ thật sẽ chờ hắn khúm núm. Nhưng trong lòng giãy giụa lại làm ấy chữ ứ tại cổ họng.

Những năm gần đây, hắn dùng sự tận tâm muốn chứng minh mình cũng có thể giống như cha vĩnh viễn ở vào thế mạnh... hôm nay, hắn lại nhất định phải nhờ vả cha.

Đoan Mộc Húc âm thầm nắm chặt tay, cắn chặt hàm răng cơ hồ kéo căng. Hắn làm không được... hắn không muốn nhận thua... hắn thà rằng bằng năng lực của mình đem khắp thiên hạ lật tung lên cũng không đem tôn nghiêm của mình bị giẫm dưới chân hướng cha cúi đầu! (L: cha con sao phải căng thẳng vậy..)

“Chàng đừng lại trêu chọc Húc nhi.” Liên tục trầm mặc Hàn Lạc nhin không được giúp con giải vây.

“Nếu như chàng biết tiểu Ngải đi đâu cũng nhanh chút nói ra, để cho Húc nhi đuổi theo đi.”

Khi thấy trượng phu mở miệng nàng cũng biết chuyện này tuyệt đối cùng hắn có liên quan lo lắng lập tức tiêu tán, bởi vì trượng phu chỉ làm chuyện khi đã nắm chắc, nàng đương nhiên mừng rỡ cho hắn thao túng toàn bộ.

Mặc dù nàng cảm thấy con trai làm cho tiểu Ngải bị nhiều đau khổ như vậy là nên bị hung hăng dạy dỗ nhưng sợ chuyện quá mức thì sẽ sôi hồng bỏng không. Nàng tin tưởng trượng phu thông minh tuyệt đối sẽ hiểu được đắn đo này là đúng mực nhưng khi hắn đúng mực vô cùng tiến tới ranh giới cuối cùng, nàng thấy run như cây sậy, hay là nhanh lên giúp con 1 chút nếu không sẽ làm hại mình bị hù chết.

“Ta có phái người âm thầm bảo vệ rồi, con chỉ cần theo manh mối rồi đuổi theo là được.” Thê tử thân yêu nói làm Đoan Mộc Bách Nhân lúc này mới nói ra phương thức liên lạc.

“Cha rảnh phái người theo dõi lại không có thời gian ngăn cản nó?” Đoan Mộc Húc tức đến muốn giết người, hung ác trừng mắt muốn trừ khử người gieo họa.

“Nó không phải là con gái của ta cùng ta không quan hệ.” Đoan Mộc Bách Nhân mi nháy lên, không nhanh không chậm dùng lời con trai vừa mới nói mà phản kích.

“Ta khuyên con vẫn là đem tranh thủ thời gian đi miễn cho tiểu Ngải đi xa quá đến lúc đó tìm sẽ không dễ dàng đâu.”

Dù cho Đoan Mộc Húc đang nổi giận thì chuyện hiện tại muốn làm nhất là xông lên một quyền trên mặt phụ thân ung dung nhưng lý trí cũng kịp thời giữ chặt hần.

Hần nhất định phải mau chóng xuất phát. Hần không sợ tìm không được nàng, chỉ sợ phụ thân lại âm thầm tạo ra cái bẫy nào đó, tốt nhất nên đem nó trở về để quyền không chế đoạt lại trong tay.

Tâm đã nhất định, Đoan Mộc Húc không lãng phí thời gian nữa, bước nhanh đi ra khỏi phòng khách, chứng kiến vợ chồng Tiểu Thảo có chạm mặt qua mà chỉ là thoáng gật đầu một cái, trong nháy mắt đã đi xa.

“Nó có sao không?” Tiểu Thảo đi đến bên Hàn Lạc, lo lắng hỏi.

Nương tối hôm qua có nói với nàng chân tướng sự việc, nàng rất đồng tình cho tiểu Ngải nhưng chuyện này nàng thực làm nàng ngại không dám nói, vì vậy nàng nghĩ trước nên khuyên nhủ tiểu Húc, thuận tiện quan sát nó đối với tiểu Ngải có tình cảm hay không... kết quả nó chỉ nhìn xung quanh hoàn toàn không để cho nàng đem đề tài về tiểu Ngải nói tới, làm cho nàng thấy rất kém cỏi, rất tức giận, không biết làm thế nào.

Hàn Lạc tâm tình trầm trọng, lòng mảy thanh tú vẩn lên.

Mặc dù nàng liên tục khẳng định nói với tiểu Ngải là Húc nhi là yêu nó, nhưng thái độ của Húc nhi quá kiên định, làm cho chính nàng cũng hoài nghi, có phải hay không Húc nhi chỉ là đem ý muốn độc chiếm đối với Tiểu Thảo tiếp tục đến trên người tiểu Ngải, kỳ thật căn bản không có tình yêu nam nữ?

Nhưng tối hôm qua trượng phu không để cho nàng đi tìm tiểu Ngải, sớm thành thói quen hần đối với mỗi việc luôn có bản lĩnh biết tới tường tận cao cường nên nàng không có hao tâm tổn trí cùng hần thuật lại chuyện con gái nuôi về nhà mà là thổ lộ nghi ngờ trong lòng cùng khổ sở, nàng cực sợ sự khích lệ của mình ngược lại sẽ trở thành tổn thương lớn nhất với tiểu Ngải.

Khi đó trượng phu chỉ là thần bí cười cười, cũng không có trả lời, thì ra là hần tối qua đã làm một chút chuyện mà nàng không biết. Nhưng mặc dù ngoài mặt xem ra trượng phu là giúp tiểu Ngải, nhưng thực ra là như thế sao? Kể từ tưởng khác hần với thường nhân như hần sẽ không cảm thấy phải giúp Húc nhi thoát khỏi tiểu Ngải mới là chính xác chứ?

Hàn Lạc càng nghĩ càng giận, lại tự trách nàng nhịn không được giận chó đánh mèo sang trượng phu.

” Ai biết được nó ra sao....Chàng nói xem nam nhân nhà Đoan Mộc chàng rốt cuộc là tâm tư gì vậy.” Hai cha con đều cùng một đức hạnh, luôn đem tâm tư ẩn sâu đến làm cho người ta nhìn không thấu, làm cho những người yêu họ vì tình yêu mà khổ sở nhận hết hành hạ.

“Thái độ của Húc nhi không phải là đã rất rõ ràng rồi sao?” Đoan Mộc Bách Nhân cười nhẹ. Thông tuệ như nàng kỳ thật sớm đã xem ra chân tướng sự tình, rồi lại bị lo cho nhiều mất tự tin.

“Tiểu Thảo thật vất vả mới về nhà mẹ đẻ một chuyến, nó lại hoàn toàn không thèm để ý, chỉ nhớ lấy nha đầu tiểu Ngải kia, tiểu Ngải trong lòng hần chiếm bao nhiêu nặng nề còn cần hoài nghi sao?”

Lời nói này định ra cội lòng của Hàn Lạc, nhớ đến con trai vừa rồi đối với Tiểu Thảo không rảnh mà xem nhẹ, trong lòng lập tức rõ lên mây mù tản đi.

“Thật tốt quá!” Hàn Lạc vui vẻ cầm tay con gái nuôi.

“Các con trở lại thật sự là quá tốt!”

Tiểu Thảo cũng cảm thấy thật cao hứng, nàng đối với hai người chính là bên ngoài cũng không có khúc mắc gì bởi vì tối hôm qua mặc dù chỉ là ở chung ngăn ngủi nhưng ánh mắt tiểu Húc nhìn tiểu Ngải đã để lộ ra hần biết rõ hai người là có sự bất đồng.

Đó là một đôi mắt thuộc về nam nhân bá đạo chỉ biết nhìn qua nữ nhân mình yêu sâu nhất, nàng hiểu bởi vì có nam nhân cũng là liên tục dùng ánh mắt như thế nhìn nàng. Tiểu Thảo quay đầu lại, nhìn vào tầm mắt ôn nhu, chuyên chú của Hoắc Nhung tình cảm chân thành mà không dùng ngôn ngữ nàng cũng có thể cảm thụ được.

Đoan Mộc Bách Nhân chú ý tới, trong mắt xẹt qua quẹt một cái sáng. Ở trước mặt hắn còn không hiểu được mà bột phóng tung, Hoắc Nhung tiểu tử này cũng không đem người nhạc phụ này để vào mắt.

“Húc nhi không có ở đây vừa vặn phải bị hắn quấy rầy cha và con gái chúng ta ôn lại thân tình.” Đoan Mộc Bách Nhân tham gia vào bọn họ, dường như đem con gái bảo hộ ở bên người, mang đi tới bàn ăn.

“Mấy ngày nay, con cùng cha hảo hảo nói chuyện.” Nói xong, hắn còn liếc ý hữu sở nhìn Hoắc Nhung một cái.

Khi thấy người kia mang thê tử đi ! Hoắc Nhung rất giận không nói, cố nén cái tay xúc động kia, trên mặt cười có chút ít dữ tợn.

Cử động của trưởng phu làm cho Hàn Lạc không biết nên khóc hay cười. Có 1 tấm gương xấu như này bảo sao Húc nhi mới có thể lẫn lộn tình cảm của mình như vậy. Bất quá, trưởng phu nói ngược lại đúng vậy, nàng đã lâu như vậy không có thấy con gái nuôi khó có được khi bọn nó về thật sự muốn tranh thủ từng khoảnh khắc.

“Ông ấy đối với nó thật sự chỉ là tình cảm cha và con gái đừng lo lắng.” Sợ con rể bị trúng kế, Hàn Lạc đi đến bên Hoắc Nhung an ủi.

“Con hiểu.” Bị nhạc mẫu nhìn ra tâm tình Hoắc Nhung có chút khốn quẫn, lập tức khôi phục thần sắc tự nhiên.

“Có nhạc mẫu xinh đẹp như vậy, 1 thê tử ôn nhu ở bên cạnh con tin tưởng sợ mẹ bị người đoạt ta đi còn không kịp đâu còn có tâm tư đi bán khoản cái khác đây?”

Hắn thuộc về kẻ lòng dạ thâm trầm, xảo ngôn đối với hắn mà nói chuyện rất khó, hướng chỉ là xuất từ tán thưởng chân thật? Phát giác được có đạo quang hướng hắn bắn tới, nụ cười sùng bái trên mặt Hoắc Nhung lại càng không chèn vào đâu được.

“Con... con nhất định phải chọc ông ấy như vậy sao?” Hàn Lạc đương nhiên biết rõ nó là đang phản kích, nhưng bị con rể khen ngợi thành khẩn như vậy, nàng vẫn không tự chủ được thẹn đỏ mặt, đem khuôn mặt xinh đẹp kia tăng thêm quyến rũ phong tình.

Hoắc Nhung còn chưa kịp khen ngợi thêm, thì đã bị 1 tiếng nói bình tĩnh truyền đến

“Một nhà ba người đoàn tụ, nàng còn đứng ở đằng kia làm cái gì? Mau tới đây.”

Rõ ràng ghen ghét muốn trực tiếp vọt tới lôi nàng đi, nhưng hắn vẫn còn phải cố làm ra vẻ tỉnh táo bất động ngồi ở đằng kia nói xong rất khinh miêu đậm tả.

Hàn Lạc quay đầu lại xem đến trên mặt trưởng phu vẫn mang theo nụ cười nhưng ánh mắt đã thay đổi ý ngọt đem lòng của nàng hòa tan. Đây chính là hắn, một kẻ nam nhân cao cao tại thượng nguyện ý vì nàng cúi đầu xưng thần đây là điều làm cho nàng cực yêu hắn.

“Ta sẽ không thể giúp con.” Mặc dù nói với Hoắc Nhung nhưng tầm mắt Hàn Lạc luôn không có rời gương mặt tuấn ngạo kia, nàng mang theo nụ cười ôn nhu đi về hướng trưởng phu.

Tình yêu sẽ làm người ta bị thương, cũng sẽ cho người ta dũng cảm, nàng tự đáy lòng hi vọng tiểu Ngải cũng có thể thành công chinh phục được nam tử kiêu ngạo của nó có được hạnh phúc chân chính.

7. Chương 7

Vì sao còn chưa tới?

Tiểu Ngải thất vọng thu hồi tầm mắt nhìn bát mì trước mắt dù thơm ngào ngạt nhưng khuôn mặt trắng mịn có vẻ uể oải, trong tay chiếc đũa như không gấp được, hoàn toàn ăn không vào.

Nàng đã rời nhà đã mười ngày.

Ghi nhớ lời đại phụ thân chỉ giáo nên khi đi đường để lại dấu vết, chỉ cần gặp ngã ba liền quay lưng lại ném cục đá, đi qua rừng núi đã trải qua thôn trang trên đường dùng y thuật của nàng đã giúp người, rồi không

có chỗ đặt chân qua đêm ở nông phu tốt bụng. Nàng không biết mình đi bao xa, cũng chưa từng hỏi qua đây là chỗ nào, bởi vì một khi biết rồi nàng rất có thể sẽ để ý hẩn lúc nào sẽ đuổi theo, có lẽ còn có thể bước chậm lại chờ hẩn cũng không chừng.

Nàng mới không cần! Sao nàng lại không buông ra 1 chút chứ... nàng lần đầu tiên rời nhà trốn đi muốn phải oanh oanh liệt liệt, muốn chấn động trời đất....

Nhưng bao sự điên cuồng, ngông nghênh cùng kiên định đều đánh không lại nỗi nhớ nhà, nàng thật nhớ nhà, thật là nhớ cái khuôn mặt tức giận kia.

Phát hiện mình nhanh đã khóc nàng vội vàng cúi đầu ăn mì, đem tâm tình ghen ngào cùng nhau nuốt vào trong bụng.

Thật vậy chẳng? Cha nuôi thật sự sẽ đến đuổi theo nàng sao? Thật sự sẽ phát hiện ra hẩn kỳ thật yêu bóng trắng trong nước này sao?

Nàng cũng không hiểu được chính mình tại sao lại dễ dàng bị kích động như vậy, lần to gan lớn nhất từ nhỏ đến giờ nhưng đại phụ thân như có một loại ma lực có thể làm cho người ta tự nhiên tin phục ngài ấy, cảm thấy theo như lời kia đều là đúng.

Nhưng.... tịch mịch thật sự rất khó chịu.... Nàng không tự chủ lại nhìn ra ngoài, khát vọng có thể tìm tới thân ảnh quen thuộc kia.

Nàng từ lúc mới bắt đầu đầy mong đợi, dần dần chuyển thành hoài nghi, càng về sau mất tự tin, mỗi khi tới 1 trấn nàng lại không tự chủ lưu lại thêm một ít thời gian, không phải là nàng ham chơi mà là như thế này nàng cũng sẽ không đi quá nhanh, hẩn mới tương đối dễ dàng đuổi theo nàng.

Chỉ là... vì cái gì hẩn còn chưa tới? Hẩn rốt cuộc là không muốn tìm nàng, hay là ngốc đến mức tìm không ra nàng? Nghĩ đi nghĩ lại nàng nhận không được tức giận nhưng mặc kệ dù nổi giận thế nào thì dưới đáy lòng không ngừng có sự thấp thỏm cùng hoảng hốt.

Nàng hiện tại đã không sợ bị hẩn tìm được mà nàng chỉ hi vọng hẩn sẽ đuổi theo, hạ xuống bậc thang mà không phải rơi vào tình cảm mất mặt cứ thế tự mình về nhà.

Tiểu Ngải thở dài, miễn cưỡng lại ăn vài miếng đang chuẩn bị gọi tiểu nhị đến trả tiền thì bên cạnh truyền đến tiếng tranh chấp.

“Đại gia ta xem trọng con gái của người là việc nên vui mừng mới đúng, người khóc cái gì!” Một nam nhân bộ dáng du côn ôm theo một cô nương, hung ác mà đem ông già gầy guộc đập ngã xuống đất.

“Chúng tôi là bán nghệ không bán thân, van cầu ngài... buông tha cho con gái của tôi đi!” Lão già khóc kêu, cho dù bị đập phải bò dậy không nổi cũng ôm chặt nam nhân kia không buông.

Chứng kiến cha con hát rong bị người ta khi dễ, nàng rất tức giận từ trong bọc quần áo cầm ra kim châm cứu, lập tức vọt tới.

“Người không thấy được cô nương ấy không thích người sao? Còn không mau buông ra?” Kết quả có người mau hơn nàng một bước, có một cô nương kiều mị đi vào trước mặt tráng hán kia, thân hình tuy mảnh khảnh nhưng khí thế không thua tên kia chút nào.

Cuối cùng có người ra tay giúp. Tiểu Ngải cũng không nhàn rồi, chuyển đi đem ông lão trên mặt đất đỡ dậy.

” Ông lão, lão có sao không?” Nàng bên cạnh nhìn thương thế của ông lão, một bên quan sát tình hình vừa vặn nhìn vào cô nương xinh đẹp đối diện kia... và 2 kẻ cùng chung ý chí hữu tình lập tức phát sinh.

Tráng hán đầu tiên là sửng sốt, gặp có một cô nương khác đẹp hơn tự động đưa tới cửa, sắc dục làm hẩn cười nheo mắt, lập tức dời đi mục tiêu.

“Tốt thôi, ta nghe lời nàng, đổi tới là nàng ~”

Thấy thế, tiểu Ngải nhanh chóng mang ngân châm ra, chuẩn bị hướng các huyết đạo của nam nhân hung ác đâm tới; nhưng cùng một thời gian đó cô nương nhìn như mảnh mai cũng dùng tốc độ sét đánh vật ngã tên kia, vẫn còn ở cầm hần dùng sức đánh mạnh một quyền.

Cô nương này không đơn giản! Phát hiện đối phương đều có chuẩn bị, các nàng vừa vui mừng nhìn thoáng qua nhau.

“Người thử động thủ 1 lần xem... ?” Tiểu Ngải còn muốn tặng hần thêm một cây châm lại kinh ngạc chứng kiến tráng hán ngã xuống đất kia đã hai mắt trợn trắng toàn thân còn liên tục run rẩy.

Làm sao vậy? Nàng đâm huyết đạo cùng lắm sẽ chỉ làm người ta đau nhức đến nước mắt chảy ròng sẽ không tới mức mất mạng chứ! Nàng đang muốn ngồi xổm nhìn xem lại đột nhiên lại có đến một cước đem tráng hán kia đá văng tiểu Ngải ngậy ngốc chỉ thấy một người mặt không chút thay đổi, 1 nam tử ngang tàng khom người đem tên này sưng sờ khiêng lên vai, không coi ai ra gì sải bước đi ra khỏi quán ăn.

“Không chết được, chỉ là sẽ 2 – 3 năm bất lực thôi.” (L: ... ác nhĩ...)

Cô nương kiều mị thanh thúy cười nói, đáng thương tha cùng nam tử kia rời đi.

Chỉ là bất lực mà thôi, may quá... Nàng vừa mới yên tâm ý thức thấy không đúng, lập tức lại bị lời nói không giống vẻ bề ngoài của vị cô nương kia ngôn từ tưng quăn đỏ mặt.

Phát hiện người ngoài kia một đôi mắt kinh ngạc toàn bộ rơi xuống trên người nàng, nàng vội vàng cầm bao đồ, bước nhanh đuổi theo.

Xuyên qua mấy con đường, cho đến khi cách quán ăn 1 đoạn, nam tử kia mới đem nam hán kia để xuống mà các nàng cũng đứng lúc tới, thở hồng hộc.

“Đừng bước chân đến cái thôn này nếu không lần tới không ai có thể cứu ngươi.” Đối với lão hán kia cảm động đến rơi nước mắt hoàn toàn làm như không thấy, cô nương kiều mị kia nói xuống 1 câu rồi dứt khoát cất bước rời đi.

Tiểu Ngải vẫn còn thở, đối với nữ hiệp này cảm thấy khâm phục không thôi, lại đột nhiên phát hiện mình càng ngày càng xa 2 cha ôm ôm nhau khóc kia.

“Chờ.. chờ một chút...”

Nàng, nàng làm chi ôm lấy nàng? Tiểu Ngải giật mình nhìn xem khuỷu tay có người túm lại.

Đối phương cũng không để ý tới nàng, còn đi thẳng dưới tình thế cấp bách, nàng đành phải vội vàng móc ra ngân lượng, cố gắng đuổi dài cánh tay, thật vất vả mới đưa ngân lượng nhét vào trong tay ông lão.

“Ông lão bảo trọng, 2 người mau rời đi đi ~~” Thân bất do kỷ nàng cất giọng nói, chứng kiến ông lão cùng nữ nhi của hần trên mặt vẻ mặt chuyển thành mừng đến phát khóc, nàng cũng bởi vì giúp người thành công mà cảm thấy rất vui vẻ.

Vừa rồi tại quán ăn mì nàng có cùng ông lão đó hàn huyên vài câu, biết rõ bọn họ không có chỗ ở cố định, đi đến chỗ nào hát đến đó, mong bọn họ về sau đừng gặp lại loại người xấu này...

“Khó có khi gặp người chung ý nghĩ, đến nhà ta ngồi một chút đi.” Khi đi xa 1 quãng cô nương xinh đẹp này thân mật ôm lấy nàng rất cục mịch mở miệng, khẩu khí giống như các nàng là bằng hữu quen biết nhiều năm.

“Ách...” Nàng nhìn một chút cô gái kia, lại nhìn một chút nam tử phía sau kia... không biết là hộ vệ hay là huynh đệ hoặc là bằng hữu chỉ thấy hần vẫn là 1 vẻ mặt không thay đổi.

“Nhưng... chúng ta mới quen ...” Cá tính của nàng đã đủ bình dị gần gũi rồi, không có nghĩ đến cô nương xinh đẹp này so với nàng còn không cầu nệ tiểu tiết hơn.

“Ta tên Linh Chi. Còn ngươi?” Cô nương xinh đẹp cười liếc nàng một cái.

Vẻ đẹp hồn nhiên kia nháy lên làm cho tiểu Ngải dù là nữ nhân cũng không nhịn mà đỏ mặt, sưng sốt một hồi lâu mới phản ứng tới là nàng đang hỏi tên mình.

“Đoan... Đoan Mộc Ngải.” Mọi người hỏi, nàng đương nhiên phải đáp.

Vị cô nương kia dừng bước lại, một đôi mắt thủy mâu thẳng nhìn nàng, lại bỗng đứng giương cao nụ cười chúng sinh điên đảo.

” Như này coi là quen biết rồi... Đi thôi.” Cặp tay kia lại lần nữa chiếm hữu khuỷu tay của nàng, không nói lời gì mà dẫn dắt nàng tiếp tục đi lên phía trước.

Cô ấy... cần phải... thật sự chỉ là... Hiếu khách đi? Lần đầu hành tẩu giang hồ Tiểu Ngải không rõ ràng cử chỉ như này rốt cuộc là bình thường hay là quỷ dị vẫn có chút chần trừ.

Dù sao võ công của nàng không tốt lắm, châm cứu lui địch là phương thức chỉ có thể đánh úp, cô nương này vừa rồi toàn bộ đều thấy được, chiêu này thành vô dụng, cộng thêm nam nhân đằng sau kia cảm giác rất thâm hậu nếu là bọn họ thật sự trong lòng có ý đồ xấu, nàng căn bản đánh không lại bọn họ.

Bất quá cô nương này nếu là người xấu vừa rồi cũng sẽ không ra tay giúp ông lão ... Nhớ lại tình cảnh vừa rồi liền thủ kháng địch, cảm giác hưng phấn tự nhiên sinh ra đem nghi ngờ còn sót lại tất cả đều xóa đi.

Chỉ là đi nhà cô ấy ngồi một chút cũng sẽ không sao, đi thì đi ... nàng cũng rất muốn thỉnh giáo cô ấy vừa rồi dùng cái gì mà thoảng cái liền chế trụ người xấu hỏi cách điều chế đây!

Đắm chìm tại niềm vui kết bạn mới, tiểu Ngải cao hứng bừng bừng , không chút phản kháng đi theo.

Đợi nàng phát hiện mình lên thuyền giặc là lúc đã không còn kịp nữa rồi...

“A ~ ừ ~ “

Ngồi ở trong lương đình nàng nghe tiếng quay đầu lại, chứng kiến Linh Chi quần áo không chỉnh tề đi về hướng mình, nàng vừa tán thưởng lại bội phục.

Vì sao lại có người trời sinh liền lộ ra kiêu mị rồi, ngay cả ngáp cũng có thể làm cho người ta mặt hồng tim đập ? Hết lần này tới lần khác Linh Chi lại không chút nào tiếc rẻ lộ ra mị lực của mình, dây lưng thoải mái buộc hờ, vạt áo rộng mở ngay cả cái yếm đều không che được.

“Cậu bị xem sạch rồi.” Tiểu Ngải mặt đỏ nói thầm.

Mặc dù mấy ngày nay chung đụng đã làm cho nàng đối với hành vi lớn mật của Linh Chi thấy nhưng không thể trách, nhưng có người hở bộ ngực sữa lộ ở trước mặt sáng ngời nàng cũng chỉ biết lúng túng con mắt không biết nên hướng chỗ bày.

“Hò... tối hôm qua chơi quá ác, thực mệt chết ta.” Linh Chi mặc kệ ngồi đến bên cạnh nàng, lại đánh cái ngáp thật dài.

“Cậu cũng cần phải biết, Quý Thủy trước khi đến luôn đặc biệt muốn...”

“Mình tinh thông chính là y thuật, không phải là phòng trung thuật.” Nàng cắn răng cắt đứt lời cô bạn mới nhưng trong đầu vẫn không tự chủ được hiện lên hình ảnh hương diễm nhu mì, nàng mặt càng đỏ hơn.

“Ồ... tiểu Ngải cũng động tình sao?” Linh Chi trông thấy, dùng đầu ngón tay cạo nhẹ qua cằm dưới cười.

“Có muốn hay không mình kêu Thiên Hải giúp cậu một chút, dẫn cậu đi lãnh hội cái tư vị mất hồn này?”

“Cậu còn nói?” Tiểu Ngải đẩy ra cái tay kia, giận trừng nàng.

“Ai ...2 người muốn tham vui cũng nên tìm địa phương kín đáo một chút hình ảnh kích thích như vậy mình không có biện pháp quên đây?”

Nàng hiện tại biết rồi, đi theo người xa lạ về nhà là chuyện thật không tốt.

Câu “đến nhà ta đi ngồi một chút “, làm cho nàng ngồi xe ngựa hai ngày, đi tới một nơi làm nàng ghen hòng trần trời.

Linh chi nói đến, bọn họ là “ bái nguyệt giáo” trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy, tinh thông thái dương bổ âm, điều hoà tình dục nam nữ mà cậu ấy thân là đại đệ tử, lại nói trong đó phòng nàng thậm chí còn có thể tùy thời cung cấp nam luyện cho nàng ấy, nam nữ hoan ái rất sung sướng.

Nàng là không hiểu thị phi trên giang hồ, cũng đúng không mang theo bất kỳ kỳ thị nào nhưng nàng không có biện pháp trông thấy nam nhân cứ như vậy lượn qua lại khiến người ta thật đỏ mặt! Không cần thận lại nghĩ tới hình ảnh kia không khỏi che mặt lại xấu hổ.

Trước hoa dưới trăng thật là làm cho người ta tìm lòng không được, nhưng Linh Chi biết rõ có nàng là khách ở đây chẳng lẽ không thể bớt phóng túng sao? Hại nàng đến bây giờ còn không dám nhìn thẳng Thiên Hải, mà Linh Chi thậm chí ngay cả Thiên Hải đem đi chia sẻ tình cũng nói ra miệng được?

“Như vậy đã bị hù?” Linh Chi cười.

” Hay đau lòng cho nam nhân không thương ăn mình, cậu hay là suy tính một chút làm cho Thiên Hải dạy cậu đi, bằng không cho dù đến ngày cậu có tình lang xuất hiện cũng vô dụng, người kia có bản lĩnh dụ hoặc ác hổ bỏ nhào dè đó?”

“Mình không cần phải, thân thể của mình chỉ có hân mới có thể dụng.” Nàng liếc mình lắc đầu, rồi sau đó nhỏ giọng lầm bầm:

” Nên phải học sao...”

Khi phát hiện đó nơi này là một nơi kinh hãi như thế không có làm cho nàng chạy trốn chết mới lạ

Cùng linh chi hợp ý là thứ nhất, cho dù quan niệm chênh lệch cực xa nhưng cá tính của các nàng lại ăn nhịp với nhau, ngăn ngừa mấy ngày các nàng đã tình như tỷ muội.

Sau đó, là Linh Chi theo như lời nói.

Nàng vốn là dấu không được chuyển lại gặp được một người bạn tốt hợp ý để nói, đương nhiên là đem nguyên nhân nàng rời nhà ra đi cùng bạn nói ra, cũng thuận tiện thỉnh giáo ý kiến của Linh Chi, cậu ấy hiểu nam nhân như vậy sẽ có sự giải thích.

“Loại nam nhân ra vẻ đạo mạo này mình hiểu nhất, chớ nhìn hân miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, kỳ thật trong đầu sớm đem cậu ăn sạch sẽ. Đừng nóng vội, tỷ tỷ sẽ thật tốt giúp cậu chờ hân đến đây xem phản ứng của hân nếu là như thế này ...thì cậu phải như vậy, hân nếu như là vẫn như vậy, tỷ tỷ có pháp bảo tốt giúp cậu

~~~“

Khi nghe thấy kết quả của Linh Chi nàng rất hưng phấn, nói thẳng giúp nàng, kêu nàng dù bạn vẫn ung dung đợi tại chỗ này đợi cá lớn tự chui đầu vào lưới, còn muốn nàng thừa dịp thời gian chờ đợi này học chút ít tình huống nam nữ chuẩn bị bất cứ hoàn cảnh nào... miễn cho khi thực thi có công dụng chứ không như sự gấp gáp lần trước.

Nàng rất nghiêm túc học, cũng đem mọi kế sách bạn cung cấp ghi nhớ trong lòng, cho dù lại hại nàng mỗi ngày xấu hổ ở trong đầu muốn đầu hàng nhưng muốn hân phải rút cuộc trốn không thoát, làm cho hân ngoan ngoãn cúi đầu xưng thần.....Vấn đề là, nếu là hân không đến những thứ này tất cả đều uống công sao!

“Cậu nói xem hân thật sự sẽ đến ư?” Tiểu Ngải thấp giọng hỏi. Dù cho Linh Chi vỗ ngực bảo đảm, nàng cũng vẫn sợ.

“Đều nhiều ngày như vậy nếu như hân thật sự có tìm mình thì đã tới rồi chứ...”

“Yên tâm đi, người của Bái Nguyệt giáo chúng ta trên giang hồ có nhiều kẻ không ưa? Cho dù hân không thương cậu nhưng nghe được nơi này cũng sẽ không thể nào có thể ngồi nhìn được.” Nói đến kinh miệt trên giang hồ Linh Chi chỉ cảm thấy kiêu ngạo.

“Nếu là hân thật sự không đến, cậu đúng lúc phải hết hy vọng, buông lòng dạ đi cảm thụ niềm vui nam nữ giao hợp đi.” (L: @@)

“Cậu rút cuộc là muốn an ủi mình hay chọc thêm mình vậy?” tiểu Ngải cứu ảo não chu miệng lên.

Khi nàng đi theo Linh Chi tới, Thiên Hải đã phát hiện nàng có người âm thầm bảo vệ lại cố làm ra vẻ không biết, tùy ý theo tới, chắc hân tai mắt... nàng vừa vào Bái Nguyệt giáo sẽ không rời đi, vì vậy người theo dõi đương nhiên cũng thấy rõ ràng tường tận.

Biết rõ hướng đi một mực trong lòng bàn tay của người nào đó lòng của nàng kinh hoảng ra không ít, nếu không nàng thật là sợ thật sự không ai tìm lấy được nàng, nàng cũng chỉ có thể không ngừng mà lang thang đi tiếp.

Nàng dám khẳng định tùy tùng kia nhất định là đại phụ thân phái tới, không đếm xỉa đến nhìn, lại hoàn toàn thao túng, ngoại trừ đại phụ thân thì cũng không còn người nào có khả năng này.

Nhưng nàng không hiểu nếu đã hành tung của nàng cũng đã rõ vậy, vì cái gì hần còn không đuổi theo? Hại nàng mỗi ngày càng chờ càng hoảng hốt, luôn bị lời Linh Chi nói đùa nhiều loạn đứng ngồi không yên.

Tức giận!

“Cậu không phải nói hần chỉ là bị lễ giáo trói buộc, kỳ thật nội tâm nhiệt tình như lửa sao?” Nàng ngửa lên dùng lời nói của bạn phản bác, đồng thời cũng là cường thế thuyết phục chính mình.

“Hần yêu mình... hần rất yêu! Hần nhất định sẽ đuổi theo !”

“Này không phải ...” Linh Chi chờ đúng là một câu này. Nếu không mỗi ngày nhìn bạn than thở, phiền đến chết .

“Có muốn hay không mình lại làm mẫu mấy chiêu cho cậu xem? Nếu không mình sợ đến lúc đó tình lang kia đến cậu lại không có dũng khí ra tay, dù có phương thức ứng biến mình chỉ cũng là uống công.”

Biết rõ bạn da mặt mỏng, nàng chỉ còn cố ý trêu chọc cô ấy.

“Không cần... mình cũng không muốn về sau chứng kiến Thiên Hải phải trốn.” Không cần đoán cũng biết Linh Chi sẽ tìm ai phối hợp làm mẫu, nàng xin miễn cho kẻ bất tài.

Khi đó nghe được cậu ấy nói Thiên Hải là nam luyện của cậu ấy, nàng quả thực cả kinh.

Bởi vì nhìn hần cao ngất lạnh lùng, lại có hơi thở cao ngạo căn bản cũng không giống như là người chơi trò luyện nô, nhưng nàng không cần thận bắt gặp người thường xuyên ở trong phòng Linh Chi truyền đến tiếng người ngậm nga, cũng rõ hần xác thực là công cụ làm vui cho bạn mình làm cho nàng cũng vẫn không tin lắm....

Với lai lịch của Thiên Hải không hiểu hần vì cái gì mà hần tình nguyện khuất phục thân phận này, liên tục cảm thấy thật tò mò, nhưng cái đề tài này thực quá cấm kỵ rất khó mở miệng, Linh Chi cũng không có chủ động đề cập qua, nàng cũng chỉ đặt ở trong lòng, mỗi lần chứng kiến hần như người hộ vệ lẳng lặng đi theo bạn mình vấn đề này lại nổi lên.....

“Vậy cậu bây giờ nên trốn còn chưa trốn?” Nhìn qua bên kia Linh Chi cười nói.

“Thiên Hải đến sao.”

“Cậu cũng đừng nói với hần.” Nàng cũng nhìn thấy vội vàng cùng Linh Chi dặn dò.

Các cô nương có bí mật cười cười nói nói là một chuyện, nếu như bị Thiên Hải biết rõ nàng vừa nhìn thấy hần liền hướng sự việc kia thì nàng một đầu đâm chết mất thôi.

Linh Chi chẳng nói đúng sai cười liếc nhìn bạn một cái, thật may là lúc Thiên Hải đến gần nàng cũng không có nói bất kỳ gì làm nàng khốn quẫn.

“Thiên Hải có chuyện gì?” Nàng cười, bên cạnh đưa tay phẩy phẩy, động tác này khiến cho 1 bên tà áo nghiêng, lộ ra bờ vai, có vẻ phong tình vạn chủng.

Tiểu Ngải lại mặt hồng tim đập, thật là muốn giúp nàng ấy đem y phục kéo lên. Linh Chi rốt cuộc là cố ý vẫn không có tự giác? Nàng len lén ngó qua hướng nam nhân kia dừng bước tại đình nghỉ mát, đối với hần mặt không đổi sắc thật sự rất bội phục.

Rất khó tưởng tượng người nội liêm như vậy cũng sẽ có sự mất khống chế mạnh mẽ như vậy... Thật vất vả hình ảnh tạm quên lại bắt đầu hiện lên, tiểu Ngải vội vàng nghĩ phải vững vàng , không dám lại loạn tưởng.

“Có khách.” Phảng phất đối cảnh mê người trước mắt tập mãi thành thói quen, Thiên Hải bình tĩnh đáp, lướt hướng Tiểu Ngải một cái.

“Đến tìm Đoàn Mộc cô nương .”

Lời này vừa nói ra, làm cho nàng cùng Linh Chi hai người đều ngạc nhiên mừng rỡ đứng lên.

“Trời à... rốt cuộc đã tới, thật tốt quá... thật tốt quá...” Liên tục như nắng hạn gặp mưa đột nhiên khiến cho tiểu Ngải không khỏi nghẹn ngào, kích động không ngừng thì thầm.

“Rốt cục đến.” Còn lại Linh Chi vẻ mặt như trò hay bắt đầu hưng phấn.

“Đi... tiếp khách đi.”

Nàng lập tức đi khỏi đình nghỉ mát, lại bị tiểu Ngải kéo lại.

“Cậu.... cậu không thể cứ như vậy đi gặp cha mình.” Dù cho Linh Chi sẽ cười nàng thích ăn dấm chua cũng không sao cả, nàng không muốn tầm mắt của hắn dừng lại trên nữ nhân khác, nhất là người có hương điểm kích thích như vậy bất kể là kinh ngạc hoặc là sợ hãi cũng không được.

“Sách... cổ hủ!” Ngoài miệng mặc dù cười mắng nhưng Linh Chi cầm quần áo sửa sang lại cho tốt. Cho dù nàng dù thế nào cũng không muốn làm cho tỷ muội có chỗ bất an.

“Như vậy được rồi đi?”

“Ừ.” Tiểu Ngải lúc này mới giương lên cười.

“Chúng ta đi mau, mau mau mau!”

Nàng chờ thật lâu thật lâu, hắn sẽ là vẻ mặt gì đây? Sẽ tức giận? Sẽ lo lắng? Hay là sẽ nghĩ đến nguyện ý ở trước mặt người khác tháo xuống vẻ mặt tỉnh táo vẻ mặt đây?

Tiểu Ngải tim đập thật nhanh, trên mặt tràn đầy mong đợi không thể che hết cùng vui sướng. Hắn thật sự đuổi theo làm cho nàng tin tưởng hắn xác thực là yêu nàng.

Nàng rất nhớ hắn đó... nàng rốt cục có thể nhìn thấy hắn!

8. Chương 8

Từ lúc chào đời tới nay Đoàn Mộc Húc lần đầu tiên ném đến loại tư vị đứng như đồng lửa ngồi như đồng than này.

Mặc dù khuôn mặt xem ra lãnh ngạo vẫn bình thản ung dung giống như đối với sự vật quanh mình đều làm như không thấy nhưng kỳ thật trong lồng ngực hắn nóng chảy lửa giận làm cho hắn sắp xúc động ức chế tới mức muốn từng bước đem tiểu ngu ngốc kia tóm ra ngoài.

Trong đầu nó rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Cho dù không hiểu ân oán giang hồ thì cái chỗ không khí quỷ dị này rành rành ra đó nó lại còn có thể ở nơi này nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy!

Từ khi vào cửa chính, từ bức hoạ đông cung chỗ có thể thấy được, rồi những pho tượng dáng người giao hợp trông rất sống động càng như sợ hãi kẻ xem nhẹ, trên cao, xuống dưới làm cho người ta có thấy mọi góc độ tường tận.

Nghĩ đến nó cũng đều thấy được những vật này Đoàn Mộc Húc trong nội tâm tức giận càng tăng lên, vịn chặt tay ghế, lực đạo to lớn, gỗ vỡ vài đoạn.

Hắn hiện tại muốn nhất đem kẻ bầm thây vạn mảnh, một người là kẻ tự tiện rời nhà làm cho hắn đuổi cái nơi này , một kẻ còn lại là phụ thân hiện tại đang ở nhà chờ xem kịch vui.

Nếu không phải là phụ thân tận lực lừa gạt, hắn sẽ lãng phí thời giờ như này sao?

Đầu tiên là lộ ra nó cưỡi ngựa rời nhà, sau đó lại dùng manh mối giả đem hắn dẫn hướng ngược lại, khi hắn tổn công một phen rốt cục vượt qua con ngựa kia lại phát hiện kẻ cưỡi người cũng không phải là nó. Nếu không phải từ miệng cái tên thuộc hạ nghe lệnh làm việc kia hỏi ra manh mối đúng thì hắn tuyệt đối sẽ làm cho hắn phải hối hận mình sao lại nhận lấy nhiệm vụ này.

Bị trì hoãn như vậy đã làm cho hấn lòng nóng như lửa đốt, mỗi một ngày ngựa đều không dừng gấp rút lên đường, chính là vì đuổi theo nó, ai ngờ đợi hấn thật sự tìm được cái tên thuộc hạ chịu trách nhiệm bảo hộ nó chờ hấn nói ra 1 tin tức làm hấn muốn giết người.

“Người vì cái gì không ngăn cản nó? !” Khi đó hấn mãnh liệt lo lắng cùng phần nộ làm cho hấn hoàn toàn mất đi không chế, túm lấy áo kẻ tùy tùng kia ép hỏi, hung ác cơ hồ muốn xé xác .

Bái Nguyệt giáo trên giang hồ nổi tiếng dùng tình thông phòng trung thuật, đối với chuyện nam nữ không hề kiêng kỵ, chỉ cần người hơi có đạo đức lương tri tối đều làm bạn mà cái thuộc hạ chết tiệt này lại khoan tay đứng nhìn?

“Gia... phân phó... chỉ là còn sống... khi nào nguy hiểm đến tính mạng.. còn lại không được nhúng tay...” Tên tùy tùng kia bởi vì thở không nổi mà đỏ bừng mặt, ngay cả lời nói thiếu chút nữa nói không nên lời.

Chỉ cần nghĩ đến trả lời kia, Đoan Mộc Húc vẫn có ý nghĩ muốn giết người. Khá lắm... nguy hiểm tính mạng!

Nếu nó ở trên đường bị người ta khi dễ, cái tên tùy tùng kia được phụ thân căn dặn dám tự tiện ra tay sao? Phụ thân hạ lệnh như vậy cũng may mắn con bé dọc đường đi đều bình an vô sự, nếu không cho dù thiên địa khó dung hấn cũng muốn giết người cha này!

Một hồi tiếng bước chân từ xa đến gần kéo trở lại tâm tư của hấn.

“Đoan Mộc công tử thật đúng là tuần tú lịch sự, cũng khó trách muội muội tiểu Ngải của chúng ta liên tục nhớ mong, ngưỡng mộ đã lâu... ngưỡng mộ đã lâu.”

Linh Chi gơ lên tiếng cười như chuông bạc đi vào đại sảnh, không có hàn huyền khách sáo như bình thường mà vừa mở miệng là chế nhạo.

“Nói thì hay.” Đoan Mộc Húc lạnh giọng đáp lại, lại đối mặt với người trước mắt cô gái nổi tiếng trong giang hồ hoàn toàn làm như không thấy, tầm mắt của hấn liên tục nhìn kẻ đang núp ở phía sau.

Hấn rất cuộc tìm được nó... tìm được nó! Cổ đề nén mừng như điên trong ngực xông tới, hấn vừa muốn ôm chặt nó, lại muốn hoà nó vào máu thịt để không cách nào tách ra.

Chống lại ánh mắt của hấn trái tim nàng đập nhanh không thôi, nàng cho phép mình cúi đầu.

Cha rất tức giận sao? Tại sao phải liên tục trừng mắt nàng như thế? Nàng nhìn không thấu nét mặt của hấn... Chưa từng gặp qua đôi mắt đó có xúc động nhanh như vậy không rõ là chuyện gì tiểu Ngải sợ hãi, rồi lại bị ánh mắt cuồng tứ chiếm hữu kia làm cho nàng toàn thân nóng lên, nếu không tránh đi hấn nhìn chăm chú, nàng căn bản là không có thể hô hấp.

“Cây ngải cứu” Đoan Mộc Húc không thể tin được cảnh trước mắt. Nó sợ hấn? Đáng nhẽ chia lìa những ngày qua nên làm cho nó trực tiếp phóng tới hấn chứ, nó thậm chí ngay cả nhìn thẳng hấn đều không được?

Nghe được tiếng gọi kia , nàng chấn động mau khắc chế xúc động muốn chạy về phía hấn.

Nàng thật là nhớ rất nhớ hấn... nghĩ muốn ôm chặt lấy hấn, để hấn mang nàng về nhà nhưng nếu như vậy những tịch mịch thời gian qua liền tất cả đều uổng phí...

Nghĩ đến Linh Chi trước khi vào cửa còn ân cần dạy bảo mình, nàng cắn môi cả người núp sau Linh Chi như là như thế này có thể giấu được mình đang bắt đầu dao động không muốn bị hấn phát hiện.

Nàng không hiểu dự vọng nam nhân , nhưng Linh Chi lại rõ như lòng bàn tay.

Tiểu Ngải ngốc này lo lắng cái gì? Ánh mắt của nam nhân kia đói khát giống như là đem người kia nuốt vào bụng, ai mà tin hấn đối với cô bé kia chỉ có tình cảm cha và con gái.

“Không biết Đoan Mộc công tử đến thăm chúng ta có chuyện gì?” Linh Chi cười quyền rũ nói.

“Có phải chuyện phòng the có vấn đề hay là muốn lãnh giáo vài chiêu của bổ dương? Ngải cứ mở miệng, ta Linh Chi tuyệt đối dốc sức giúp đỡ.”

Tiếng nũng nịu mềm kia từng mềm vô số con người rần rỗi, nhưng mà tai Đoan Mộc Húc nghe vào chẳng những kích không dậy nổi chút tình dục nào ngược lại còn tức đến nổi trợn lồi đình.

Những ngày này con bé rốt cuộc nghe qua bao nhiêu lời tương tự đây? Nghĩ đến nó đơn thuần vô cùng khả năng bị người ta dụ vào lạc lối, Đoan Mộc Húc không khỏi run như cầy sấy, hần hít sâu một cái, muốn chính mình tạm thời đem những ý niệm trong đầu kia tất cả đều bài trừ đi.

Kia không quan trọng ... hiện tại quan trọng nhất là dẫn nó cách xa nơi này, về phần nó muốn như thế nào ép hỏi nó, coi như làm sau đi .

“Xin tha thứ cho kinh nghiệm sống của tiểu nữ chưa nhiều, ở trong phủ quấy rầy hồi lâu. Thỉnh cho phép ta dẫn nó trở về quần giáo, ngày khác lại phái người mang đến đại lễ tạ ơn.”

Đợi hần mở miệng tiếng nói đã khôi phục lại bình tĩnh, mặc dù tìm từ hữu lễ chu đáo nhưng trong giọng nói mang ý cường hãn hàm xúc nhưng lại rất rõ ràng.

ự nữ nhân này vừa mới tiến vào câu nói đầu tiên thì đã để lộ ra nó biết rõ quan hệ giữa hai người bọn họ, cũng không chút nào giấu giếm nhìn 1 chút nữ nhi ở bên cạnh đã như vậy, hần cũng không muốn tổn nhiều nước miếng giải thích, cho dù phải dùng sức cũng phải dẫn nó đi.

“Làm chi nói giống như là ta đây trói chặt cô ấy vậy? Là tiểu Ngải chính mình không muốn trở về, ta cũng không có biện pháp.” Linh Chi che miệng cười duyên đối với ánh mắt bắn thẳng đến lạnh lẽo mà bất vi sở động, phát cánh tay hướng về sau.

“Thôi trò chuyện đi nha, nếu không cha cậu đều coi mình như người xấu.”

Đến phiên nàng. Tiểu Ngải nuốt ngụm nước miếng, sẽ phải tranh thủ hạnh phúc của chính mình làm nàng thật khẩn trương, nàng dùng sức hít sâu một hơi.

“Nếu như con trở về với cha, cha sẽ một lần nữa cân nhắc quan hệ giữa chúng ta sao?” Nàng một hơi nói xong, trái tim cuồng loạn ngừng thở chờ đợi câu trả lời.

Không cần hỏi hần yêu nàng hay không... không cần hỏi hần có nhớ nàng không..., nàng biết rõ hỏi như vậy là đủ rồi, để cho kẻ kiêu ngạo như hần có đường sống mà trả lời mà không phải đáp án cũng không mở miệng.

Chỉ cần hần nói nguyện ý nàng liền tin tưởng, bởi vì tự mình rất cao hần là không thể nào sẽ dùng lời qua loa lừa gạt nàng, hần thậm chí ngay cả một câu sẽ khiến cho lời không muốn nói mở miệng, cũng là bởi vì như thế nàng mới có thể yên và bất an như vậy, yêu không có tự tin như vậy.

Đoan Mộc Húc Thầm giận không nói, nhìn thẳng phương hướng của con bé như là có thể xuyên thấu cái người vương bên phía trước, thẳng tắp nhìn kẻ chỉ dám núp ở phía sau kia đang nghĩ gì.

“Nữ nhi nghe lời của phụ thân là đạo lý hiển nhiên, muốn ân đoạn nghĩa tuyệt hay là ngoan ngoãn trở về thì do chính con quyết định.” Càng bị uy hiếp Đoan Mộc Húc càng không nhượng bộ.

Hần đem tất cả chuyện kia đều bỏ xuống, tốn gần nửa tháng tìm nó đã đủ hết lòng quan tâm giúp đỡ lắm rồi nếu là nó lại khư khư cố chấp như vậy đừng trách hần vô tình.

Nàng dùng sức cắn môi, kìm nén nước mắt không ngừng ửng lên hốc mắt. Mặc dù trước Linh Chi đã dự đoán đến có khả năng này, cũng đã sớm nghĩ phương pháp đối ứng nhưng khi thấy hần vẫn kiên định như trước nàng cũng chỉ biết rất tức giận... tức chết rồi ...tức chết rồi!

“Cha cũng chỉ sẽ nói những lời này sao?” Mặc dù rất giận nhưng nàng cũng chỉ biết nhịn thốt ra lời nói ra.

“Không quan tâm nữ nhi này, muốn đem ta lập gia đình, muốn đem ta đuổi đi có bản lĩnh liền thật sự làm đi làm chi chỉ biết dùng lời nói dọa con sợ?”

“

“Con nghĩ rằng ta không dám?”

Cảm xúc tích lũy nhiều ngày đã đạt tới giới hạn, thêm lần đầu tiên bị nó chống đối như vậy, Đoan Mộc Húc giận dữ tiếng nói càng thêm lạnh lùng.

“Ai nha, tiểu Ngải muội muội, sao lại có thể nào đối cha cậu nói chuyện như vậy đây?” Linh Chi thấy tình huống không đúng, vội vàng ngăn cản hai người, thuận tay đem tiểu Ngải kéo ra phía sau.

“Đoan Mộc công tử ngài cũng đừng nóng giận, tiểu hài tử còn không hiểu chuyện, chuyện gì cũng phải từ từ.”

Thối tiểu Ngải, lại hại nàng trở thành đại thẩm khuyên can. Linh Chi ngẫm bực véo bạn 1 cái. Không phải là đều dạy rồi sao loại nam nhân này rất sĩ diện, một khi đem lời đã nói thì chết liền không quay đầu về, cứng rắn chỉ hỏng việc!

Biết là chính mình không đúng, Tiểu Ngải nhịn đau không có phát ra tiếng, nhưng nước mắt đầy ngập ứ khuất cùng khổ sở càng không ngừng rơi. Nàng những ngày này bị tương tư khổ sở hành hạ rất cuộc làm cái gì? Hắn vẫn không có nhận thức tầm quan trọng của bóng trăng kia...

Đoan Mộc Húc đương nhiên biết rõ Linh Chi là đang diễn trò, nhưng nghĩ đến chính mình lại bị kích động thiếu chút nữa nói ra lời tuyệt tình hắn không khỏi toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Mà cái khuôn mặt cần môi cổ nén tiếng khóc như roi lại quất vào trong lòng hắn, hết lần này tới lần khác hắn không có biện pháp muốn đem nó ôm vào trong ngực bởi vì nàng đã không còn là tiểu cô nương kia, bởi vì sự an ủi của nàng hắn căn bản cấp không nổi!

Đau lòng chuyển thành lửa giận làm cho hắn càng giận con bé.

Nó vì cái gì nhất định phải đem hắn bức đến mức này? Hắn thương nó tận xương như vậy còn chưa đủ ư? Nó lại muốn ồn ào long trời lở đất đem một đồng người không liên quan toàn bộ lôi vào đến làm rối hắn.

“Đoan Mộc công tử, như vậy đi... ta trước phái người chuẩn bị gian cho ngài nghỉ ngơi, cho tiểu Ngải một ít thời gian ngẫm lại, đợi con bé tỉnh táo lại sẽ đi tìm ngài nói chuyện như vậy đối với hai bên đều tốt.” Hứa Linh Chi lại trộm véo tiểu Ngải một cái, một mặt là cảnh cáo nó không cần phải lại hành động thiếu suy nghĩ, một cũng là nhắc nhở cô bạn nên tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch.

Nghe vậy, Đoan Mộc Húc ép mình tỉnh táo. Hắn có dự cảm đây chỉ là một mưu kế khác, nữ nhân kia trong mắt lộ ra một cổ tà mị sẽ không thể nào dễ dàng như vậy dừng tay.

Rốt cuộc là lão thiên gia quá thương nó, hay là lão thiên gia quá hận hắn? Vì cái gì luôn có người giúp nó, vô luận là phụ thân xảo trá cái gì đều không để vào mắt, hoặc là nữ nhân tà đạo này tất cả đều như tre già măng mọc vì nó hiến kế buộc hắn nhảy vào cái hố bọ họ đào.

Hắn lạnh lùng nhìn về phía các nàng, lúc này tiểu Ngải vừa vịn len lén thăm dò dò xét hắn, chống lại ánh mắt sâu lạnh kia nàng co rúm lại vội vàng lại rút trở về.

Mặc dù chỉ là chợt lóe lên thế nhưng khuôn mặt hơi hồng dừng lại tiếng khóc thút thít đã rơi vào mắt Đoan Mộc Húc, giống như là có tật giật mình làm cho hắn càng xác định phỏng đoán của mình, ngạo khí không cam lòng bị người ta bài bố tự nhiên sinh ra.

Hắn chính là không muốn cưới nó, hắn chính là muốn coi nó như nữ nhi, xem bọn họ có thể làm gì được hắn!

“Được thôi... liền theo Hứa cô nương làm phiên cô.”

Đoan Mộc Húc được nô bộc mang đến một gian sương phòng, hắn không có tâm tư chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

Mấy ngày này vì muốn đuổi kịp nó hắn không có chính thức nghỉ ngơi qua, hơn nữa bài trí trong phòng này vẫn dùng xuân sắc là chính, thay vì càng xem càng nổi giận chẳng thà nhắm mắt làm ngơ ở nơi này không cần lo lắng an nguy ngăn ngừa, phải nghỉ ngơi dưỡng sức 1 chút.

Bởi vì trận đấu tiếp theo sẽ tới rất nhanh.

Không ngoài dự liệu qua thời gian hoàng hôn, tiểu Ngải bùng thức ăn đến đây, hai gò má nhuộm hồng có chút lúng túng, có chút e lệ, vào phòng liền cúi đầu không nói lời nào.

Đoan Mộc Húc cũng liền theo mà tận lực trầm mặc, vẫn ung dung chờ nó muốn bắt đầu như thế nào.

“... Cha còn đang tức giận?” Giây lát, chốc lát nàng mở miệng, cắn môi cúi đầu bộ dáng lấm bầm giống hệt nàng khi còn bé muốn cầu hòa làm cho người ta trù mến.

Phát hiện mình có xu thế lòng mềm Đao Mộc Húc vội vàng giả có tâm tư, tiếng nói lạnh băng không mang theo tâm tình gì.

“Con lần này thật là quá đáng.”

Người quá đáng là hần mà đúng không? Nàng ai oán liếc hần một cái, nghĩ đến mục đích của chính mình quyết tâm chiến đấu, nàng hít sâu một cái muốn đem tức giận của chính mình tất cả đều tạm thời vứt bỏ.

“Thực xin lỗi sao... không nên tức giận, con biết rõ cha rất vất vả, ăn một chút gì được không?” Kỳ thật cũng không khó, chỉ cần trở lại cái vẻ ngây ngô kia không biết yêu là được rồi, một lòng chỉ muốn làm hần vui, cho hần điều tốt nhất, đem hần đặt ở vị trí quan trọng nhất.

Nhìn qua nụ cười xem ra không hề khúc mắc chân thành, Đao Mộc Húc không biết nên tin tưởng nó hay vẫn nên tin tưởng trực giác của mình, nhiều lần giây giụa tiếng xấu của Bái Nguyệt giáo làm cho hần vẫn là nên lựa chọn phòng bị.

“Ta không đói bụng.”

Cũng đã đi vào hang ổ đặc biệt là đối phương lại nổi tiếng dùng mị thuật trên giang hồ, cộng thêm từng cử động của con bé làm như muốn hần chú ý, suy tính hần không thể không phòng bị.

Tiểu Ngải lộ mặt vẻ thất vọng, đầu vai xụ xuống.

“Con không phải cố ý liên tục muốn chọc giận cha, chỉ là...”

Không thể khóc, nàng hiện tại phải làm chính là cảm thấy nàng rất đẹp. Nàng cố gắng nhịn xuống ghen ngào cho đến khi có thể đối với hần gương cao nụ cười sáng lạn mới lại tiếp tục nói:

“Có thể hay không giống như trước kia ôm con một cái được không? Lâu rồi cha không có ôm con.”

Đao Mộc Húc không ngừng tự nói với mình phải lạnh giọng cự tuyệt, nhưng nhìn khuôn mặt nó lã chã chực khóc cố gắng nặn ra nụ cười, bức tường thật vất vả xây lên đang từng mảnh tan rã.

Phụ thân yêu thương nữ nhi có cái gì không đúng? Hần liên tục cự nó mới là giấu đầu lòi đuôi đi? Ngược lại cứ làm như trước kia mới có thể chứng minh chính mình rất nghiêm chính.

Hần không phải là nhớ khi nó ỷ lại mình, cũng không phải là ý chí không rắn... hần chỉ là một phụ thân nên có yêu thương không hơn. Hần tự nói với mình lý do đó.

“Tới đây đi.” Đánh không lại, Đao Mộc Húc vẫn mềm lòng.

Được hần cho phép, nàng vui vẻ cười, nhào vào trong ngực hần.

“Con rất nhớ cha...rất nhớ ... rất nhớ cha...” Nàng hít sâu ôm gáy của hần, không ngừng không ngừng bên tai hần nỉ non.

Đao Mộc Húc vòng cánh tay đem con bé ôm vào trong lòng, cái ấm áp này làm cho hần nghĩ than thở. Trận tranh chấp này duy trì quá lâu, mặc dù cuối cùng nhận thua vẫn là nó nhưng hần cũng gần như tâm lực lao lực quá độ.

Cho đến giờ phút này đem nó ôm chặt vào lòng tâm mới thật sự được an ủi, nhưng còn lại bao lâu? Nó cuối cùng sẽ phải lập gia đình sẽ rời hần đi, sẽ bởi vì bản khoán trưởng phu mà cùng hần giữ khoảng cách...

Cái ý niệm này vọt qua trong đầu làm cho tim hần căng thẳng, Đao Mộc Húc nhắm mắt đem cảm xúc hỗn loạn tất cả đều nén lại, chỉ chuyên tâm cảm thụ nó ỷ lại mình.

Bất quá thời khắc cảm động ấm này không bao lâu liền bị phá hư.

Đao Mộc Húc phát hiện con bé vốn là ngoan ngoãn ngồi ở trên đùi hần bắt đầu không an phận nóng nảy, khoảng cách quá thân cận cộng thêm hần lại còn chưa kịp củng cố tâm thần mất phòng thủ bị nó động đến địa phương không nên động lửa giận cùng dục hỏa bị nó nhen nhóm.

“Con đi xuống cho ta!” Vì cái gì nó không cách nào ghi nhớ dạy dỗ đây? Đoan Mộc Húc giận dữ đứng lên kéo ra kẻ vịn ở trong lồng ngực hắn.

“Không cần phải..con muốn ôm cha...” Nàng hai gò má đỏ hồng, 2 mắt sinh ra quyến rũ lại tiến sát trong ngực hắn.

“Con ngã bệnh?” Phát giác nhiệt độ cơ thể nó cực cao, Đoan Mộc Húc cả kinh, nguyên bản muốn đẩy ra nó chuyển thành bắt mạch chẩn đoán bệnh.

“Con không có... Không có sinh bệnh...”

Thì thầm tiếng nói thở khê, nàng mềm mại dựa vào trong ngực hắn, trong cơ thể khắp nơi nóng rang làm cho nàng không tự chủ được muốn dựa gần hơn.

Linh Chi nói muốn cho người cha kiêu ngạo như vậy cởi ra gương mặt kia thì phải gạo nấu thành cơm, cho nên mặc kệ nàng xấu hổ như nào.... lại sợ hắn tức giận, cũng muốn phóng tay một lần nếu không nàng liền thật sự chỉ có thể làm 1 nữ nhi vô duyên.

Đoan Mộc Húc mặc dù không có chí hướng học y thuật nhưng vì lo trước khỏi hoạ hắn vẫn đi theo Hàn Lạc học y thuật cơ bản.

Tay bắt mạch con bé, mạch đập nhanh giống làm cho hắn hơi hoảng, nhìn nó 2 má đã xuất mồ hôi, hắn lại càng chẩn kinh đến khó có thể nói.

“Con... con tự mình bỏ thuốc?” Ngàn phòng vạn phòng, hắn không uống nước không đụng thức ăn nhưng hắn như thế nào cũng không nghĩ ra nó thế nhưng đem xuân dược hạ tại trên người mình!

“Bởi vì thiếp muốn chàng...” Nàng không ngừng hướng hắn nỉ non, hai người cùng nhau hưởng giường ngủ.

“Thiếp thật khó chịu, van cầu chàng ôm ta...”

Linh Chi dạy nàng rất nhiều, nhưng... vì cái gì nàng đều không nhớ ra? Trong đầu loạn lên có gắng nhớ ra gì đó phải nhớ là làm những thứ gì, lại cũng không biết nên làm như thế nào, bàn tay nhỏ bé lung tung tại trên người hắn lục lọi nhưng lại cũng không giải được.

Dự đoán nàng học tập nhiều hơn đều là uống phí, hôm nay nàng hoàn toàn chỉ theo bản năng không bắt được trọng điểm trên người hắn liếm, nàng lại không biết đây đối với hắn mà nói đã là đủ.

Thăm dò không lưu loát đều là hấp dẫn trí mạng với hắn con bé bị được tính thúc giục hơi thở nóng hập đều trên choker hắn mất khống chế, dục vọng cho tới nay cường chế đè nén thành mãnh thú hung ác vỗ cấn nuốt lý trí của hắn.

Khi Đoan Mộc Húc còn không có ý thức được mình làm cái gì, thân thể của hắn đã có động tác của mình, xoay người đè con bé dưới thân thể, cúi đầu hôn đôi môi kia.

Không biết phải như thế nào đáp lại, nàng chỉ có thể ngửa đầu nghênh hợp với hắn, làm cho hắn dùng sự khát cầu đốt hủy nàng đã còn thừa không có mấy thanh tỉnh, nàng hi vọng hắn có thể liên tục hôn mình như vậy, lại hi vọng hắn nhiều hơn nữa làm những gì, nàng khó nhịn để ỉnh có thể càng gần sát hắn, phát ra lời mời dụ người.

Đoan Mộc Húc cảm nhận được, nhiệt tình của nàng cùng chủ động làm cho hắn không cách nào tự kiềm chế, kiên trì quên đi chỉ muốn theo bản năng mà đi, có được nàng... lấy lòng nàng, chiếm lĩnh nàng!

Môi của hắn bắt đầu xâm lược đi xuống, tê dại làm cho nàng trận trận khê run, móng lung kiếm cảm giác kỳ diệu.

Khi thấy tuần dung kia nàng không tự chủ được gọi ra xưng hô quen thuộc

“Cha... con muốn cha...”

Tiếng nói lười biếng kia lại tựa như một thùng nước lạnh phủ đầu hắn, Đoan Mộc Húc toàn thân dừng lại. Phát hiện môi của nàng đã bị hôn đến đỏ tươi, kiều mị lệ dung đầy tình dục hắn lại càng hoảng sợ nhảy nhanh khỏi giường.

Hắn đang làm cái gì? Hắn nên là hung hăng mắng tỉnh nó chứ mà không phải như cầm thú nhào vào trên người nó! Hắn phóng ra cửa phòng muốn thoát đi cái không gian làm hắn mất khống chế, lại phát hiện cửa phòng bị khóa trái mặc hắn rung chuyển thế nào đều mở không ra.

Chết tiệt! Tức giận vô cùng hắn vận công lực, then cửa không chịu nổi bị hắn phá hư, gỗ vỡ vụn lộ ra miếng sắt ở giữa cánh cửa, hắn buông tay lui về phía sau hiểu chính mình rơi vào một cái bẫy không cách nào hé ra.

“Không cần phải bỏ lại con, van cầu cha...”

Nàng không biết mình đã làm sai điều gì, nàng chỉ biết là hắn vừa mới khó nhịn giả ra nhưng bởi vì hắn rời đi lại dâng lên.

Vì cái gì không lại giống như vừa rồi hôn nàng? Nàng rất thích...

Đoan Mộc Húc quay đầu lại, chứng kiến con bé ngang dọc trên giường được tính phát tác không tự chủ an ủi thân thể của mình, hình ảnh tuyệt hảo kia làm cho dục hỏa trong cơ thể hắn càng rực, làm cho hắn nhất định phải dùng lửa giận cường đại hơn mới có thể đem bao trùm.

“Gọi bọn họ mở cửa ra!” Hắn lạnh lùng nói.

” Buổi sáng ngày mai...”

Nàng không cách nào suy tư chỉ là theo vấn đề của hắn trả lời. Linh Chi nói nàng mặc kệ nghe được thanh âm gì cũng sẽ không mở cửa, đem hắn vây hãm kẻ ngốc mới không hoàn thành.

Đoan Mộc Húc cắn răng, toàn thân bởi vì giận mà da căng thật chặt. Hắn sẽ không như mong muốn của bọn họ, cho dù đem hắn giam tại trong nhà này cũng đừng hòng bắt hắn làm theo kế hoạch của các nàng!

“Há mồm.” Hắn tiến lên, lấy ra viên thuốc tùy thân nhét vào trong miệng nàng, ép mình đối cảnh đẹp trước mắt làm như không thấy.

“Ôm con...”

Cảm giác hắn đến gần, nàng lập tức nhào tới, nghĩ kéo hắn sẽ đến gần bên cạnh mình, đối với viên thuốc ở trong miệng còn giống như chưa tỉnh.

Đoan Mộc Húc lại ngượng lạnh kiềm chế hai cổ tay của nàng, quắp đến đầu, kéo lên đai lưng đem hai tay của con bé trói ở đầu giường, làm cho nó rất cuộc đụng hắn không được.

“Không cần phải...”

Khi nàng phát hiện hắn làm cái gì kinh hoảng dắt tay lại kéo không ra trói buộc kia.

Cha không được như vậy, thả con ra!”

“Vậy để con sờ tác sờ vì sao?”

Đoan Mộc Húc lui đến một cái ghế, hắn bị đẩy lên dục vọng mãnh liệt, khẩu khí của hắn có nhiều giận dữ.

” Ngay cả đối với mình bỏ thuốc chuyện như vậy đều làm...Nhìn xem con kết giao loại bạn bè gì!”

“Van cầu cha, con thật khó chịu, không cần phải như vậy..., van cầu cha...”

Nàng khóc ròng, cái loại ham muốn chưa từng nhận thức qua quá mạnh mẽ, làm cho nàng bất lực uốn éo người lại vẫn không cách nào thoát khỏi trói buộc.

“Chính con phạm lỗi thì phải gánh chịu quả đắng.” Đoan Mộc Húc khuôn mặt lạnh lùng, muốn chính mình bắt vì sở động.

“Ta đã cho con uống thuốc một hồi sau liền qua .”

Đau lòng khiến cho tình dục bị tình dục lý trí thoáng trở lại, nàng lúc này mới ý thức hắn ỉn ăn cái gì. Đó là dược liệu tùy thân của bọn họ, có thể giải bách độc nhưng hết thuốc phải đúng bệnh thì tốc độ chậm hơn, nàng nhất định phải tiếp nhận thống khổ khó qua.

Vì cái gì? Cứu người có rất nhiều cách vì cái gì hấn lựa chọn phương thức này hành hạ nàng? Niềm kiêu ngạo của hấn so với nàng còn quan trọng hơn sao? Hấn lại nhần tâm nhìn nàng như thế?

“Con cũng không có bức cha yêu con, con chỉ là muốn cha thừa nhận, thừa nhận thì tốt rồi! Vì cái gì cha làm không được...”

Nàng khàn khóc kêu, từng lời làm cho sâu trong lòng nàng đau nhức.

“Bởi vì ta không thương con, muốn ta như thế nào thừa nhận?” Doan Mộc Húc tức giận đáp lại.

“Con lại nhất định phải làm cho ta vượt qua, tình huống này thật buồn nôn... Ta thà rằng đi tìm kỹ nữ, cũng không đụng con gái của mình!”

Bị buộc đến mất đi không chế cùng lửa giận làm cho hấn nói không nghĩ, từng chữ từng câu đều hóa thành lời trách mắng nghiêm khắc nhất.

Những lời kia đem lòng của nàng vỡ thành mảnh vụn, nhưng mà đó cũng không phải thống khổ cực hạn, mà từng đợt rồi lại từng đợt dậy sóng mau bức điên nàng rồi.

“Thả con ra, tự con giải quyết...”

Nàng nói không được, nàng không biết nên hận hấn vô tình, hay là nên hận mình tự rước lấy nhục.

“Thả con ra... a...”

Lại một sóng tình triều mãnh liệt làm cho nàng bật ra tiếng ngậm kiêu mị, nàng cảm thấy thật là khó có thể, nhưng nàng đã bất chấp xấu hổ liệt hỏa kia làm cho phần thân thể nàng thống khổ nàng không có biện pháp tiếp nhận.

“Ta không thể thả cho con, đây là trừng phạt con.” Doan Mộc Húc cắn răng cứng rắn nói.

Nó tại sao có thể cho là hấn sẽ làm nó thành như vậy? Chung sống một phòng, lại nhìn nàng ở trước mặt làm ra những cử động kia khiến huyết mạch căng phồng so với tội trực tiếp đụng nó thì càng không thể tha, mà ngay cả nghe được nàng khàn khàn đều là một loại kinh hãi!

Một nghĩ đến đây... Doan Mộc Húc càng giận nó làm ỉn lâm vào tình huống không cách nào đào thoát, tức giận đem mọi cái đau lòng đều áp lại, làm cho hấn nhần tâm quay đầu, không nghe, không nhìn, không để ý tới, chỉ có như vậy hấn và nó mới có thể toàn thân lui.

Hấn có thể tàn nhẫn như vậy sao? Nàng nước mắt rơi như mưa, dự vọng không cách giả khiến thân thể rất đau, nhưng đau hơn là tâm của nàng bị hấn không chịu tháo xuống phòng vệ kiêu ngạo kia đau thấu.

Nàng tuyệt không lại cầu xin hấn, cũng không cần lại làm cho hấn nghe được nàng yếu ớt! Nàng sát sao căn môi dù cho đầu lưỡi nếm đến mùi máu nàng cũng không nhả ra.

Nàng muốn dùng ý chí sống qua đoạn thống khổ này, nhưng được tính quá mạnh mẽ khó có cách nàng vẫn bị được tính dụ dỗ uốn éo người.

Trong phòng bị trầm mặc bao phủ, nàng hơi thở trầm trọng cùng tiếng động rất nhỏ xột xoạt kia trở nên rõ ràng như thế, Doan Mộc Húc mặc dù tận lực không nhìn hướng này nhưng dòng suy nghĩ của hấn lại vẫn bị tác động, ngồi ở trên ghế dựa hấn cũng nhận hết mọi hành hạ.

Rốt cục, thuốc hấn bức nàng nuốt vào phát huy tác dụng, nàng dừng lại giống như là mệt đến ngủ thiếp đi, nằm ở đằng kia cũng không nhúc nhích.

Doan Mộc Húc cho đến khi củng cố tất cả phòng bị mới đứng dậy đến gần.

Đầu của nàng nghiêng về bên trong, mái tóc rối che đi khuôn mặt hơn phân nửa, chỉ nhìn thấy nàng lệ dung còn nhuộm tình triều nhàn nhạt đỏ ửng, cổ tay da thịt không chịu nổi ma sát đã phiếm rách da để lộ ra nàng mới vừa thừa nhận mãnh liệt thống khổ bao nhiêu.

Doan Mộc Húc muốn chính mình đối với hết thảy đều làm như không thấy, chỉ cởi bỏ trói buộc sau đó lại lui về tại chỗ, thống khổ hai mắt nhắm nghiền.

Giấy lát, chốc lát, tiểu Ngải vốn là nằm thẳng trên giường xoay mặt vào trong vẫn không có phát ra tiếng vang gì mà đầu vai mảnh khảnh bởi vì cố nén khóc mà nhẹ run rẩy.

Hai người các vậy... một đêm không chớp mắt? Hoặc là chỉ có thể trốn vào mộng đẹp? Không có người nào hiểu được một đêm cứ như vậy đã qua.

Khi ngoài cửa truyền tới tiếng mở khóa rất nhỏ, tiểu Ngải giống như ngủ say xuống giường, lảo đảo hướng cửa đi đến.

Linh Chi mở ra khóa liền định rời đi lại chứng kiến cửa bị kéo ra, nàng tâm vui mừng đang chuẩn bị chúc mừng, dù sao thuốc cũng uống, giường cũng có nếu là kẻ vô tích sự thì nam kia xác định vững chắc rung không chuyển

Nhưng mà khuôn mặt nụ cười nhìn đến bạn khuôn mặt tràn đầy nước mắt cứng đờ, Linh Chi lập tức hiểu hết thấy.

“Dẫn mình đi...”

Tiểu Ngải nghẹn ngào nói nhỏ, nắm chặt tay Linh Chi, thân thể run rẩy mà lạnh như băng giống như là nhất định phải dựa vào nàng mới có thể đứng thẳng.

“Có tỷ tỷ ở đây, đừng sợ.” Nàng giống là chuyện gì cũng không còn phát sinh cho bạn một cái nụ cười kiên định, đỡ bạn đi về hướng hành lang.

Một chút tiếng vang làm cho Linh Chi quay đầu lại, chứng kiến Đoan Mộc Húc đứng ở trước phòng nhìn về phía các nàng, tức giận trong lòng nàng lười không thèm cùng hắn giả bộ cười, mà dùng ánh mắt bén nhọn không cam lòng yếu thế trừng.

Nếu là hắn dám mở miệng cùng nàng cướp người, nàng tuyệt đối sẽ làm cho hắn đời này làm người rốt cuộc không ngóc đầu lên được!

Đoan Mộc Húc đối với ánh mắt giết người kia dường như làm như không thấy, tầm mắt của hắn khóa chặt vào thân ảnh cuộn mình bất lực kia.

Hắn không biết mình đuổi theo ra tới đây làm cái gì, hắn không có tàn nhẫn đến lúc đó còn muốn cất giọng gọi nó cùng hắn đi, nhưng hắn chính là không yên lòng, dù ỉn đem nó bị thương thành người như vậy....

Tiểu Ngải không có ngẩng đầu cũng cảm giác được sự hiện hữu của hắn.

Nên kết thúc... nàng có thể làm gì đều làm qua... cứ như vậy đi, nàng không cần phải mong đợi...cứ như trước đây ít nhất nàng còn sẽ có cha mẹ thương nàng, nàng đã không cần tiểu phụ thân này...

Nàng nhắm mắt lại, hít sâu một cái, nhẹ nhàng mở miệng.

“Nói cho hắn biết mình sẽ trở về, nhưng để 1 mình mình đi.”

9. Chương 9

Tiểu Ngải theo lời hứa của mình, hôm sao trở về nhà Đoan Mộc.

Chỉ là... nàng cũng không là nàng nữa.... (L: tâm đã chết còn là mình sao...)

Nàng trở nên trầm mặc, khuôn mặt luôn hoạt bát kia mất đi nụ cười xán lạn như là chỉ là 1 cái xác trở về, hồn của nàng cùng sức sống đã bị đánh nát bay mất không lưu lại.

Hàn Lạc thật lo lắng liên tục hỏi nàng trong khoảng thời gian kia phát sinh chuyện gì, vốn dĩ nghĩ rằng nàng sẽ thổ lộ bí mật nhưng tiểu Ngải lại trầm tĩnh không nói, đối với bất kỳ truy vấn gì cũng chỉ là nhẹ nhàng lắc đầu.

Nàng không phải là đối với nương lạnh nhạt, cũng không phải là vẫn còn giận mẹ giấu giếm mà là tâm của nàng đã suy sụp tổn thương hóa thành bụi đất đem nhưng chuyện có quan hệ tới hắn tất cả đều che giấu, nàng không muốn khơi lại.. vô lực nhớ lại...

Đây hết thấy làm cho Đoan Mộc Húc thấy kinh hoàng.

Nguyên là muốn đến kinh thành hẳn lại chậm chạp chưa đi, tính cách của con bé làm cho hẳn không an tâm, cần bản không có biện pháp rồi đi.

Nó chỉ là đang giận dữ, theo tính tình nó tuyệt đối chống đỡ không lâu . Hẳn cứ như vậy tự nói với mình, muốn chính mình an bình bất động, chờ nó chủ động tới cùng hẳn sám hối nó làm sai.

Nhưng mà hẳn lại đợi không được cặp mắt kia chớp động áy náy mắt to mỉm cười.

Từ sau khi về đến nhà nó rất cuộc chưa từng tới thư phòng, nàng sẽ không tận lực tránh hẳn chẳng qua là khi có hẳn lại sẽ không lại đối với hẳn vui vẻ nói, cũng sẽ không lại dính lấy hẳn , thái độ nàng đối với hẳn tựa như hẳn chỉ là 1 người xa lạ.

Mỗi khi ánh mắt của nó lướt qua hẳn nhìn về nơi khác, lồng ngực của hẳn nhói lên, đau lòng làm cho hẳn cơ hồ không cách nào hô hấp.

Nhiều lần hẳn đều nhanh mắt đi kiên nhẫn muốn xông lên chất vấn nó rất cuộc muốn nháo tới khi nào nhưng cứ chỉ xem như hẳn là kẻ bên cạnh dư thừa khiến hẳn đem xúc động này thả lại trong lòng, tiếp tục duy trì vẻ mặt lạnh lùng.

Kỳ thật chỉ cần nó lén lút tìm đến hẳn, hẳn sẽ tha thứ ... Xác thực mà nói, hẳn là muốn nghe xin lỗi. Đoan Mộc Húc không muốn thừa nhận nhưng trong lòng có một thanh âm một mực trách cứ hẳn.

Mặc dù nó dùng sai phương thức, mặc dù hẳn kiên định lập trường của mình nhưng đem nó đến như thế thực không phải là mong muốn của hẳn, hẳn cần một cơ hội đi khuyên bảo nó, một mặt cũng biểu đạt áy náy của hẳn, làm cho nó có thể lại tính ngay thẳng lại hoạt bát kia mà không phải bộ dạng làm cho người ta đau lòng như vậy.

Không muốn lại dè xuống, lần đầu tiên Đoan Mộc Húc chủ động cầu hòa chuyện này giữa bọn họ là chưa từng phát sinh qua .

Hôm đó sau khi dùng qua bữa tối, Đoan Mộc Húc tại hành lang ngăn lại con gái.

“Đừng có như vậy, giận dữ đối với chuyện này không giải quyết được gì.”

Hẳn biết rõ khẩu khí này không giống như là đang nói xin nhưng đối kẻ 1 thời gian dài liên tục ở vào thế mạnh như hẳn muốn chủ động nói ra những lời này đã rất không dễ dàng.

Tiểu Ngải không lên tiếng chỉ là lẳng lặng nhìn hẳn, trong đôi mắt kia không có vui sướng, cũng không có tức giận, đôi mắt như che đi tất cả .

“Con không có giận dữ.”

Giấy lát, chốc lát, nàng rũ xuống lông mi nhẹ nhàng nói ra, mà không phải như trước đây tức giận chu môi, muốn tự biện minh ình.

Phát hiện mình lại nhìn không thấu nó, bất an mãnh liệt trong lòng dần dâng lên, Đoan Mộc Húc cố ý không thèm để ý nhưng cảm giác vô lực này không chịu khống chế làm hẳn cáu lên.

“Nếu không sao con đối với ta làm như không thấy, cũng không có bất kỳ hình vi như trước đây là thái độ của một nữ nhi nên có sao?” Hẳn muốn gắng giữ tỉnh táo nhưng khẩu khí vẫn không ý thức trở nên hùng hổ dọa người.

Tiểu Ngải co rúm lại những lời kia như có người dùng cái xéng trong lòng hẳn liềm mình đào, đào ra nàng đang chôn sâu trong đau nhức.

Hẳn có thể nào lại bá đạo như vậy? Nàng đã bỏ đi tình yêu với hẳn yêu là hy vọng xa vời, chỉ muốn phong bế tâm tư đem cuộc sống này trôi qua thật tốt vì cái gì hẳn ngay cả tâm nguyện nhỏ nhỏ này cũng không thành toàn cho nàng?

Nàng không muốn tỉnh lại, nàng chỉ muốn quên 1 đêm không chịu nổi kia.... quên mất nàng chẳng biết xấu hổ.... quên mất hẳn đối nàng thế nào... nàng nhất định phải dùng hết tâm lực mới có thể làm được không muốn lại nhớ tới, nhưng hẳn vẫn còn trách nàng...

Cặp mắt vốn là trống rỗng vô thần kia bị đau thương dính lâm màu sắc, tiểu Ngải cắn môi vẫn miễn cưỡng đối kháng, nằng hất sâu một cái... lại hất sâu một cái thật vất vả mới đem ghen ngào nén xuống.

“Con chỉ là thay đổi an tĩnh giống như dạng cha liên tục muốn.” Hấn nên cao hứng không phải sao? Nàng ủy khuất nghĩ, một cỗ xúc động đột nhiên xuất hiện làm cho nàng lại bổ sung một câu:

“Giống như Tiểu Thảo tỷ vậy.”

Câu nói kia làm cho hấn cảm xúc tích tụ những ngày này hoàn toàn bộc phát, kể cả đối nàng vô kế khả thi, còn đối với dự vọng không bị khống chế của mình toàn bộ hóa thành lửa giận hướng nó trút vào.

“Con cho rằng như vậy có thể thay đổi gì sao? Đây chẳng qua là đang bắt chước mà thôi!” Lời nói vừa mới mở miệng hấn liền hối hận, rõ ràng mình là đến năn nỉ nó, rồi lại dùng lời nói tổn thương nó.

Nhưng hấn nuốt không nổi cơn tức giận này vì nó mà ngay cả Tiểu Thảo tỷ khó được khi về nhà mẹ đẻ hấn không đếm xỉa tới, hiện tại người cũng đã đi, nặng nề thế nào còn chưa đủ rõ ràng sao? Nó lại cứ muốn dùng lời này nói hấn!

Bắt chước? ! Nàng không thể tin ngẩng đầu.

“Nếu không cha muốn con làm như thế nào? Con tích cực theo đuổi cũng không đúng, yên lặng không nói gì cũng không đúng, là cha đã nói cha chỉ yêu người như vậy con chỉ là trôi chảy làm theo tâm ý của cha như vậy còn không tốt ư?” Đau lòng làm cho nàng đỏ mắt nhưng lớn hơn nữa là cơn phẫn nộ thái độ tức đến nắm chặt tay rống to.

“Con đã không cầu cha yêu con nhưng ít ra cho con một câu tán thưởng rất khó ư?”

Đôi mắt xán lạn kia đột sáng thật sâu in dấu vào tâm của hấn, làm cho hấn chỗ trống trong đầu hấn rung chuyển, rồi lại làm cho hấn không hiểu ra ánh mắt.

Những năm gần đây hấn đối với nó tạo thành bao nhiêu tổn thương? Không ngừng mà gièm pha ... không ngừng muốn nó trở thành một người khác, thậm chí dùng mọi lý do làm cho nó hết hy vọng.

Kỳ thật hấn sớm đã hiểu chính mình đối với Tiểu Thảo không có quyền luyến. Hấn vẫn nguyện vì tỷ ấy đi vào nơi nước sôi lửa bỏng nhưng đây chẳng qua là yêu thương của em trai đối với tỷ kính yêu.

Mà nó... con bé luôn khóc cười đến kinh thiên động địa mới là thật sâu chiếm cứ ở trong lòng hấn, nhưng hấn vẫn cố gắng coi thường sự thật này, đem nó liên tục tổn thương.

Hấn rất cuộc làm sai bao nhiêu chuyện? Nhưng mà hấn luôn cây ngay không sợ chết đứng trách mắng nó, muốn nó cúi đầu hấn như vậy khác gì kẻ bảo thủ?

“Con chỉ cần duy trì là con thì tốt rồi không cần ủy khuất chính mình.” Hấn muốn ôm nàng vào trong ngực an ủi, lại bị nó tránh ra.

“Con làm không được.” Nàng gạt lệ đi nhưng lệ vẫn không ngừng tuôn ra.

“Không cần để ý con, cha mau tìm một người đem con gả đi, van cha đó...”

Muốn nàng có thể nào giống như trước kia sao... lại không muốn yêu hấn sao? Nàng không có lợi hại như vậy, nàng muốn duy nhất có thể là cách hấn thật xa chặt đứt những ý niệm kia không nên có trong đầu.

Hành động cùng lời nói của nó đều níu lấy tâm của hấn, nghĩ đến hấn cứ như vậy mất đi nó thì một cỗ xúc động làm cho hấn khàn giọng rống to.

“Ta tuyệt không cho con gả ra ngoài!”

Ý thức được chính mình nói gì Đoan Mộc Húc hung hăng chấn động, trong phút chốc vất ngang trong lòng lập tức tản đi, hấn đột nhiên phát hiện mình không chỉ là đi nhầm đường, mà còn cây mạnh không muốn thừa nhận sai lầm của mình.

Sớm đã không biết bắt đầu từ lúc nào hấn lại không coi nó như nữ nhi đối đãi lại bởi vì tự phụ, bởi vì không muốn thừa nhận cái ý chính mình định hấn càng không ngừng phủ nhận, phủ nhận đến chính mình cũng tin là thật, dùng phong thái ngạo nghễ tự tin đem tình yêu của nàng vứt bỏ.

Hắn yêu cô bé...hắn coi nàng như một nữ nhân thật sâu yêu!

Tiểu Ngải đầu tiên là sưng sốt, sau đó bị ánh mắt của hắn không tiếp tục ẩn núp tình cảm kích động. Hắn không hiểu ... Hắn rốt cục nguyện ý thừa nhận đối với nàng có tình cảm sao?

“Vì cái gì?” Nàng ngừng thở không dám nháy mắt, cũng không dám làm cho nước mắt vui sướng lại rơi sợ đây chỉ là một giấc mộng mà thôi.

“Ta...”

Hắn muốn thỉnh cầu sự tha thứ của nàng, nhưng lời nói đến bên miệng lại cứng lại, Đoan Mộc Húc khó có được lúc khốn quẫn quanh co này.

Đột nhiên hiểu tình cảm của mình thành một lực cường đại đánh thẳng vào, mà bỏ qua tất cả kiêu ngạo đối với nàng thẳng thắn lại là một núi cao khó có thể vượt qua, lại chống lại ánh mắt mong đợi của nàng xúc động mãnh liệt ngược lại đem hắn nuốt hết, làm cho hắn một chữ cũng nói không nên lời.

“Cha sẽ giống như trước như vậy thương con.” Hắn chỉ có thể tránh mình, muốn ôm nàng vào trong ngực, không để cho nàng nhìn thấy hắn đã bắt đầu đỏ mặt lên.

Hắn lại muốn rút về ? Nàng không thể tin phát hiện điểm này. Khi nàng làm nhiều như vậy đem tôn nghiêm hoàn toàn bỏ đi chỉ cầu hắn thẳng thắn nhìn lại tình cảm của mình khó sao? Nàng không muốn hắn khúm núm, không muốn hắn than thở khóc lóc, chỉ là muốn một câu nói hắn ngay cả như vậy cũng làm không được sao?

“Không nên đụng vào con.”

Nàng lại một lần nữa tránh ra tay của hắn, tức giận trừng mắt hắn.

” Khi cha không có biện pháp trả lời vấn đề kia, cha cũng không nên gần con!”

Nàng thở phì phì đi, bỏ lại hắn đứng tại nguyên chỗ.

Lần này không chỉ là tình thế nghịch chuyển, hơn nữa còn là phong thủy luân chuyển.

Đáng giận hắn câu nói kia ý tứ lại quá rõ ràng...nàng cần phải hiểu chứ ! Đoan Mộc Húc lại túng quẫn vừa giận, ảo não phát hiện mình lại làm hư chuyện .

Hết lần này tới lần khác có người cố ý bỏ đá xuống giếng.

“Nếu không cũng đừng đến nơi người ta đi tới, nếu không có thể đầy đủ nắm chắc thu phục ngay lần thứ nhất làm cho người làm cha như ta không dám xuất hiện.”

Đoan Mộc Húc đã không có tinh tâm lại phải duy trì vẻ mặt điềm nhiên như không, tối tăm quay đầu lại trừng mắt nhìn thấy phụ thân nhàn nhã bước tới.

“Nếu như ngài tìm không được phòng ngủ con có thể dẫn đường.” Hắn nhìn không được nói ra giọng mỉa mai. Người nào tới đây chứ... Lúc này căn bản sẽ không có người đi qua nơi này.

“Đối mặt với 1 con trai muốn phụ thân chìa tay giúp đỡ thì không tốt lắm đâu?” Đoan Mộc Bách Nhân cười nhẹ, luôn lấy tức giận của con trai làm thú vui.

“Không cần.” Đoan Mộc Húc trực tiếp từ chối.

Trước phụ thân “hỗ trợ ” hại hắn lãng phí hơn mười ngày mới có thể để cho nó làm kết giao bạn xấu, hắn hận không thể muốn phụ thân khoanh tay đứng nhìn, vĩnh viễn đừng xen vào chuyện của hắn.

“Cần gì cự người như vậy?” Đoan Mộc Bách Nhân cười đến càng vui vẻ.

“Quá kiêu ngạo chỉ sẽ hỏng việc, con còn không hiểu sao?”

Đoan Mộc Húc muốn phản kích lại đột nhiên phát giác được câu nói kia ẩn chứa thâm ý, về mặt chuyển thành suy nghĩ sâu xa cứ như vậy trầm mặc lại.

Đoan Mộc Bách Nhân biết rõ hắn nghe lọt được, trong mắt hiện lên tia vui vẻ. Coi như là một chút bồi thường nho nhỏ đi, trước con trai chịu khổ cũng đủ nhiều .

“Có đôi khi yếu thế mới là cường hãn, hiểu được suy nghĩ của người thua mới là người thắng.” Cười một cái, Đoan Mộc Bách Nhân xoay người rời đi.

Cho đến khi người đã đi xa Đoan Mộc Húc vẫn đứng nguyên tại chỗ, đem những lời kia suy nghĩ.

Này là kinh nghiệm sao? Trình độ tự phụ của hắn so với cha chỉ có hơn chứ không kém, nếu hắn bởi vì quá mức kiêu ngạo mà đầy bùn đất sao?

Hắn thực tại rất khó tưởng tượng.

Nhưng hắn tin tưởng những lời kia, hắn đã biết nên làm như thế nào .

Vừa rồi trong lòng còn đầy vô kế khả thi đã hoàn toàn bỏ đi, hôm nay tất cả đều là tràn đầy lòng tin, Đoan Mộc Húc giường cao nộ cười tự tin bước chân rời đi.

Cho đến khi chuẩn bị đi ngủ , Tiểu Ngải vẫn là rất tức giận.

Từ ánh mắt của nàng đã nhìn ra hắn cũng phát hiện đối với nàng có tình cảm liền chỉ là một câu mà thôi vì cái gì hắn nói không nên lời? Mặt mũi thật sự quan trọng như vậy sao? Quan trọng đến mức hắn thà rằng tro mắt nhìn nàng gả đi, cũng không chịu đem tình cảm nói ra?

“A ~”

Phát hiện mình ở trong phòng lẩn qua lẩn lại, lại còn nhiều lần thiếu chút nữa nhịn không được muốn đi tìm hắn hỏi rõ ràng, nàng ảo não vui mặt trong chăn buồn bực kêu, vừa tức hắn trêu chọc, tâm ý của mình không kiên định.

Đều là hắn...vốn là nàng có thể làm được không để ý tới hắn, kết quả hắn lại chủ động tới tìm nàng, còn lộ ra cái loại ánh mắt thâm tình đó làm hại nàng thật vất vả mới hết hy vọng lại bị nó một lần nữa đốt lên, hơn nữa còn là hy vọng thật lớn làm cho nàng đứng ngồi không yên, trong lòng bởi vì mong đợi dâng lên lại cùng thất bại dầy vò.

Nàng hối hận khi quảng xuống câu nói kia nếu như hắn nửa đường bỏ cuộc thì làm sao bây giờ? Nếu như hắn vẫn luôn không trả lời nàng làm sao bây giờ? Chẳng lẽ hắn không nói nàng liền tiếp tục chờ đợi như vậy sao?

“A ~” nghĩ đến mình quá xúc động nàng lại phát ra buồn bực rống.

Nàng cựa mạnh cái gì? Hắn tính sĩ diện nàng không phải không rõ sao, nhường hắn một chút thì không tốt sao? Hắn đều nói sẽ giống như trước thương nàng lại có thể vui ở trong ngực hắn có cái gì không tốt? Được hắn vây quanh ấm áp chẳng phải hơn 1 câu nói sao!

Nàng cắn môi trong lòng không ngừng giãy giụa, cuối cùng nàng nhảy dựng lên.

Thôi... nàng không cần phải chờ câu trả lời của hắn , chỉ cần hắn đừng có lại như cách ngàn dặm nàng liền đủ hài lòng rồi. Mặc dù vòng lớn như vậy cuối cùng vẫn trở lại tại chỗ nhưng ít ra nàng đã xác định hắn đối với nàng là có cảm tình như vậy là đủ rồi.

Đang khi nàng quyết định muốn đi tìm hắn thì có người gõ cửa.

Khi nàng mở cửa, chứng kiến người nam tử nhiều loạn đầu óc nàng đứng ở trước mặt, trong khoảng thời gian ngắn nàng vừa muốn cười vừa muốn khóc, tâm tình hỗn loạn chợt tuôn ra mà làm cho nàng chỉ có thể kinh ngạc nhìn hắn.

“Để cho ta đi vào.” Đoan Mộc Húc nói nhỏ, tiếng nói so với bình thường lại khàn khàn hơn chút ít giống như là phát hiện đến mình vội vàng hắn lại bổ sung một câu:

“Được không?”

Tuy là hỏi thăm nhưng hắn khê nghiêng người tư thế so với bên ngoài là hơi thở cường hãn đã để lộ ra hắn tình thế bất buộc.

Nàng ngừng thở, không biết là do bóng đêm hay là cảm giác của nàng, nàng cảm thấy hắc trước mắt không giống như bình thường, trong mắt của hắc có một cổ lửa sáng như muốn xuyên thấu mình, tựa như khi hắc đi Bái Nguyệt giáo muốn dẫn nàng đi.

Bất đồng là lần này nàng không thể núp ở sau Linh Chi mà ánh mắt của hắc so với trước kia càng một tia gần như điên cuồng mất khống chế.

Nàng không khỏi lui bước, tâm cuồng loạn làm cho nàng nói không ra lời, nàng muốn chạy trốn, nhưng thân thể mềm không cách nào di động chỉ có thể nhìn hắc đóng cửa lại, đi vào phòng của nàng.

“Ta là tới trả lời vấn đề của con.”

Đoan Mộc Húc cười cười, tầm mắt bắt đầu nhìn mọi nơi.

Hắc đang tìm cái gì? Tiểu Ngải cảm thấy khó hiểu, cũng phát hiện mắt của hắc có chút hồng đây đối với kẻ khuôn mặt luôn lãnh nghiêm là rất khó gặp, cái cử chỉ kia làm cho người ta lại thấy có vẻ... thật đáng yêu.

“Cha cứ nói con đang nghe.”

Hắc uống rượu say sao? Hiếu kỳ thấy thật thú vị làm cho nàng đã quên ánh mắt lúc hắc mới vừa vào cửa, còn có tâm tư nháo hắc.

Đoan Mộc Húc cũng không trả lời, mà là chọn cái ghế có tay ngồi xuống sau đó đem chính mình trói vào.

Nhìn xem hắc tay phải trói tay trái, sau đó lại miệng sử dụng đem tay phải trói ở trên ghế, nàng giật mình ngạc nhiên mở to mắt.

“Cha, cha làm gì thế?” Nàng thật vất vả mới tìm được thanh âm của mình. Hắc không phải là đến muốn trả lời vấn đề của nàng sao? Như thế nào...

“Ta...”

Mới vừa mở miệng, Đoan Mộc Húc liền dừng lại hai mắt nhắm nghiền giống như là chịu một cổ đau đớn đột nhiên xuất hiện. Giây lát, chốc lát, hắc mới mở mắt, khuôn mặt tuần dung hơi hồng, trong mắt hào quang kia càng trở nên nóng bỏng.

Tốt đó... Thật đáng yêu! Nếu không phải hắc khóa chặt tầm mắt của nàng làm cho nàng lại lần nữa toàn thân vô lực, nàng thật sự sẽ nhịn không được tiến lên cắn gò má hắc.

” Tới đây.” Thấy nàng như thỏ nhỏ chỉ nhút nhát e lệ chần chờ theo dõi hắc, Đoan Mộc Húc cười khẽ.

“Ta sẽ không ăn con .”

Mới vừa nói xong, thì sóng triều thật không dễ dàng đè nén dậy lên, Đoan Mộc Húc hít sâu một cái cắn răng cố nén. Hắc đáng đời, biết rõ muốn tận lực giữ tĩnh táo còn nói ra cái loại từ đây ý nghĩa kia.

“Cha ngã bệnh sao?”

Hắc thật sự thật kỳ quái. Nàng bị hù đến vội vàng tiến lên, muốn giúp hắc bắt mạch nhưng mà còn không có đụng hắc lúc, đã bị hắc hét ngừng.

“Đừng đụng ta, đừng... đụng... ta.”

Đoan Mộc Húc nói nhỏ, tay trói tại trên ghế bởi vì nhẫn nại mà buộc chặt. Ngày đó nàng khi đó cũng bị hành hạ mãnh liệt như vậy...

Nàng ngẩn ra, đột nhiên cảm thấy một màn này có cảm giác quen, chỉ là khi đó nàng bị trói chặt, mà nàng... tự mình ăn vào xuân dược.

“Cha... Ăn sai đồ sao?”

Nàng không dám như dạng hùng hổ dọa người kia, chỉ thử dò xét hỏi. Bởi vì đoán sai rất mất mặt, hơn nữa... Hắc không có lý do gì làm như vậy !

“Ta nghĩ... ta cũng vậy nên ném thử qua tư vị này như vậy mới có thành ý.” Hành hạ hơi chìm xuống, Đoan Mộc Húc mới có thể cười khổ xác nhận suy đoán của nàng.

Nàng kinh ngạc không thôi. Thì ra là hắn làm cho người ta muốn trộm cắn đồ mật, trong mắt của hắn có cuồng sắc tất cả đều là được tính đưa tới? Nàng vừa rồi lại vẫn chỉ lo động ý biến thái?

“Cha chỗ nào tìm được thuốc này?” Không đúng nha, hắn không nên sẽ có loại thuốc này.

Đoan Mộc Húc càng đỏ hơn, không chỉ là bởi vì trong cơ thể dậy sóng mà có một phần khốn quẫn đưa lên.

“Ta đi mời nương giúp ta .”

Khi đó vẻ mặt mẫu thân rất giống như hắn đột nhiên dài ra ba đầu sáu tay, sau khi lấy lại tinh thần rồi lại thẳng cười trộm, không ngừng coi mình như ánh mắt trẻ đã trưởng thành vui mừng, mặc dù cả cái quá trình phi thường thuận lợi, nhưng hắn vẫn có loại cảm giác sống không bằng.

Nàng phải hít sao che miệng mới có thể nén khóc.

Coi như là nàng cũng không có dũng khí tìm nương muốn loại thuốc này, mà hắn... kiêu ngạo như hắn lại muốn biết nàng thông khổ như nào mà đem tôn nghiêm của mình ném qua một bên.

Nàng vẫn còn ở đây cưỡng cầu cái gì? Hắn làm như vậy so với bất kỳ lời hứa hẹn nào đều đã động lòng của nàng, chứng minh hắn là coi trọng nàng, nguyện ý liều lĩnh yêu nàng.

“Ngốc.”

Nàng ghen ngào sảng giọng, đi đến trước mặt hắn ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua mu bàn tay của hắn, cảm giác được hắn bởi vì cố nén mà run rẩy, nàng đau lòng muốn ôm chặt hắn.

“Rất khó chịu sao?” Nàng nhẹ hỏi.

Dịu dàng chạm vào vùng lên nhưng lại vọt qua sống lưng làm cho Đoan Mộc Húc phun ra tiếng khó nhẹn dù cho nhắm mắt, hương thơm của nàng gần sát hắn đều đem được tính đốt đau hắn.

“Con có thể xa thêm chút nữa một chút, chỉ cần đừng làm cho ta đau phải con là tốt rồi.” Hắn gần như tự làm khổ bản thân nói.

Bởi vì cái dạng thông khổ của hắn sẽ sâu hơn, hắn chỉ cầu nguyện cái ghế này đủ chắc chắn, nếu không tránh thoát thì hắn rất có thể sẽ mất đi lý trí, đem trừng phạt của mình biến thành một loại cướp đoạt.

Lời của hắn làm cho lòng của nàng hoàn toàn hòa tan, tiểu Ngải yêu say đắm nhìn xem hắn, đem hắn trở trụi hiện ra ở trước mặt nàng thần phục in vào trong mắt.

Linh Chi nói lạt mềm buộc chặt, đừng quá mau làm cho nam nhân nếm ngon ngọt nhưng nàng hiện tại chỉ muốn trực tiếp bổ nhào vào lòng hắn đầu còn chú ý cái gì dục vọng lên chứ?

Bất quá nên nhớ nàng cũng chỉ biết đều nên nhớ. Nàng thản nhiên cười, chen vào chân của hắn làm cho hắn trở thành không cách nào kiên cường.

” Vậy thiếp có thể đừng chàng sao?” Nàng nháy mắt, vô tội nhìn hắn, dùng khẩu khí tà mị nói ra:

“Như vậy chàng sẽ càng khó chịu đi?”

Vội vàng cùng cơ thể đối kháng dậy sóng, Đoan Mộc Húc đã mất nhạy cảm bình thường, cũng không có phát giác được nàng ánh mắt xinh đẹp cho rằng nàng thật sự muốn trả thù hắn.

Nhưng hắn không có bất kỳ câu oán hận nào cũng đừng cảm thừa nhận, bất quá điều kiện tiên quyết hắn nhất định phải nhắc nhở nàng, miễn cho đến cuối cùng ngược lại biến thành 1 cái khen thưởng.

“Chỉ cần đừng động đến phần từ eo trở xuống, tùy con.” Đây đều là hắn nên trả bất cứ giá nào !

Được cho phép, bàn tay thon dài dọc theo cánh tay của hắn bắt đầu mạo hiểm, bò qua đầu vai của hắn sau đó sờ gáy của hắn theo vạt áo dò xét đi vào.

“Cha khi đó có giống muốn con giống như vậy đừng cha sao?” Nàng bên tai hắn nói nhỏ, dùng hơi thở ấm áp đầu độc hắn.

Rõ ràng người uống là hắn, thân thể của nàng lại nóng lên theo này chứng minh lúc đó cũng không chịu nổi, nàng còn hắn nên cái gì đây?

Hắn chần chờ.

“Có.”

Cảm giác được lòng bàn tay của nàng dán lên da thịt của hắn, Đoan Mộc Húc cố gắng phải tự khắc chế ngừng tự cường đại hơn mới có thể kiềm chế đau đớn này, đương nhiên cũng lại càng không có dư lực nói ra những lời khác.

Mặc dù chỉ là 1 chữ ngắn ngủi nhưng đối với nàng mà nói đã đại biểu tất cả. Bởi vì nếu như hắn như trước, cho dù cắn nát hàm cũng tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Nàng cúi đầu, rốt cục đã được như ý nguyện một mực cắn gương mặt của hắn, mà tay bưng bình cũng vượt qua lời hắn dặn dò, đi tới một chỗ nàng nghe thấy đã lâu nhưng chưa bao giờ chính thức tiếp xúc qua cấm địa.

“Con...” Đoan Mộc Húc thở hắt vì kinh ngạc.

Nàng mặc dù xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt vẫn không chút nào lùi bước nhìn ánh mắt hắn trở nên càng thêm rừng rực, muốn đem tình yêu hoàn toàn truyền cho hắn.

“Cha lần này còn muốn cho con khó chịu như này sao?” Nàng đưa tay cởi trói sợi dây.

Đoan Mộc Húc không thể tin được nàng sẽ làm ra hành động này.

“Nhưng là ta vẫn chưa trả lời...” Câu nói kế tiếp bị nàng dùng miệng hôn mà cắt đứt.

Đôi môi mềm mại của nàng đem lí trí còn sót lại của hắn hoàn toàn thiêu đốt, 2 tay được tự do lập tức đem nàng ôm chặt vào, dùng cái hôn khao khát đem hơi thở 2 người đều trở nên rối loạn.

“Không quan trọng...”

Nàng thật vất vả mới có cơ hội trả lời, lập tức lại bị hắn hôn tới mức thôn tính, nàng không nói nữa thỏa mãn nhắm mắt lại, tùy ý để hắn nhu tình vây quanh nàng.

Đúng vậy tất cả đều không quan trọng, quan trọng là nàng có thể rúc vào trong ngực của hắn được hưởng tình yêu của hắn... nàng cũng chỉ biết vậy mà thôi.

Nàng yêu sâu cũng vĩnh viễn không xa tiểu phụ thân này....

10. Chương 10: O^{oo}“” vĩ Thanh “”^{oo}o

Cha, nhanh lên nhanh lên, con đợi không kịp” Nàng hưng phấn thúc giục, trên vai đeo túi xách nàng không thể chờ đợi được nghĩ phải lên đường.

“Hử?” Đang kiểm tra hành lí Đoan Mộc Húc động tác dừng lại, hừ cảnh cáo một tiếng.

“Kêu chục năm, người ta thói quen ~” nắm eo của hắn, nàng làm nũng nói, sau đó lại thúc giục.

“Xong chưa? Nếu không mặt trời sẽ phải lặn về phía tây!”

Đoan Mộc Húc rất muốn dùng hung ác hôn coi như trừng phạt, nhưng bản khoản đến quanh mình có một đôi kia rõ ràng hứng thú dạt dào mắt lại diễm nhiên như không, đem dục vọng kia của hắn hóa thành lực đạo, dùng sức buộc chặt dây thừng.

“Ai, thiếp nóng ruột nóng gan đến tối hôm qua ngủ không ngon, kết quả con lại tuyệt không để ý.” Một bên truyền đến tiếng thở dài.

Nàng quay đầu lại, chứng kiến mẹ Hàn Lạc đang vừa bực mình vừa buồn cười nhìn nàng, lập tức nhào vào trong ngực mẹ.

“Con đương nhiên để ý chỉ là đem tưởng niệm để ở trong lòng thôi.”

Nàng thật sự không bỏ được nương, chỉ là chuyện mừng rỡ lớn hơn kia làm cho nàng cười hì hì .

“Nương, con nhất định sẽ nhớ ngài nhiều .”

“Hoa ngôn xảo ngữ.”

Hàn Lạc cười mắng nghĩ đến con bé rốt cục có thể quang minh chính đại kêu nàng một tiếng nương, không khỏi hốc mắt phiếm hồng đem nó ôm chặt.

Cũng khó trách tiểu Ngải vui vẻ như vậy, lần trước là thừa dịp lúc ban đêm lén lén lút lút rời nhà trốn đi, còn rất đáng thương dùng hai chân đi bộ mà lần này lại có tướng công cả đường làm bạn, đương nhiên sẽ cười không khép miệng rồi.

“Nếu ngày nào đó thật sự muốn chuyển ra thì tiếp tục diễn loại lời này còn không trễ.” Chậm rãi đi vào đình viện Đoan Mộc Bách Nhân hừ lạnh.

“Không phải là muốn mau xuất phát sao... Tới đây.” Đoan Mộc Húc tự mình động thủ đem thê tử xoay lại bên cạnh.

Quản gì mẹ con 2 người này... cho dù đều là nữ nhân thì chứng kiến vậy vẫn có hoài bão độc chiếm, vẫn cảm thấy như này rất chói mắt.

Trông nom tốt người của mình ... hai cha con liếc mắt nhìn nhau, trong mắt cảnh cáo như nhau. (L: bó tay..)

“Bọn nó chuyển đi này ít nhất nửa tháng không thể để cho thiếp cùng tiểu Ngải nói vài câu sao?” Hàn Lạc đối với trưởng phu kháng nghị.

“Thiếp sẽ liên cả đường ở cùng chàng không nên tức giận.” Còn lại tiểu Ngải là khoác tay trưởng phu dùng nụ cười ngọt ngào thỏa mãn hân tham muốn giữ lấy.

“Ta không có tức giận.” Dĩ vãng ở trước mặt mọi người biểu hiện lãnh đạm Đoan Mộc Húc hôm nay lại cho nàng một cái nụ cười an ủi, mặc dù rất nhẹ nhưng vẫn là 1 nụ cười.

Nàng rất cảm động, mặt mũi tràn đầy hạnh phúc rúc vào cánh tay của hắn.

Cha... Không.. là tướng công, nàng phải nhớ đổi giọng, tướng công bởi vì nàng trễ thời gian đi kinh thành nhưng mới vừa thành thân nàng lại không bỏ được cùng hắn chia lìa, nên liền biến thành thuận đường mang nàng đi du sơn ngoạn thủy đến kinh thành.

Quãng đường này còn thuận đường muốn đi thăm nhà Tiểu Thảo tỷ ở thêm mấy ngày, bọn họ lần trước về nàng không có cùng Tiểu Thảo tỷ hàn huyền nên trong lòng vẫn tiếc nuối, vừa vặn bọn họ cũng đã ở nơi đường kia nghe nói chỗ đó sơn minh thủy tú, không thua nơi này, thừa dịp dò hỏi để tìm biết nhau thêm 1 chút

“Đi thôi.” Đoan Mộc Húc đem nàng lên lưng ngựa, lập tức nhảy lên dùng cầm cương vòng cánh tay một không gian ổn định.

Hắn quen rời nhà nên một chút tâm tình cũng không có, nhưng lần này là dẫn người hắn yêu thương cùng đi xa, nghĩ đến nàng sẽ không lại bị mẫu thân chiếm đi thời gian, khóe môi không tự chủ nhếch ra, người không thể chờ đợi được xuất phát đổi lại là hắn.

“Chúng ta đi.”

Phát tay mang theo thê tử chạy về phía hành trình bọn họ mong đợi.

“Nương, cha, con sẽ nhớ 2 người~~ “

Nàng không ngừng phát tay càng đi càng xa.

Hàn Lạc phát tay đưa tiễn, cho đến khi không thấy người, lúc này mới thả tay xuống.

“Làm sao bây giờ? Thiếp đã bắt đầu nhớ nó.” Nàng thở dài.

Lần trước tiểu Ngải rời nhà tâm tình lo lắng chiếm đi hết thầy, hôm nay biết có người sẽ che chở nó tâm là an nhưng lại cảm thấy không nữa.

“Có ta ở đây nàng còn có tinh thần nhớ người khác?” Đoan Mộc Bách Nhân vòng ở eo của nàng, mang nàng đi vào.

Giọng nói kia cũng như mang theo ngạo thị lạnh nhạt thường nhưng biết hẳn như vậy Hàn Lạc lập tức cảm giác được trượng phu đang vui sướng.

“Đây cũng là quỷ kế của chàng có đúng không?” Nàng nhớ tới lúc trước chính là hẳn giống như thuận miệng nói một câu, mới để cho Húc nhi mới muốn mang theo tiểu Ngải cùng nhau xuất môn. Hàn Lạc giận liếc hẳn một cái.

“Cho dù không đem con đuổi ra ngoài, thiếp vẫn là của chàng!”

Đoan Mộc Bách Nhân nhếch mi mắt.

Vấn đề là lòng của nàng phân cho thật nhiều người, mặc dù hẳn chiếm đóng một khối to, nhưng... đương nhiên là có thể vợ vết bao nhiêu liền vợ vết.

“Nàng giúp Húc nhi có loại thuốc kia khiến ta thật kinh ngạc.” Đoan Mộc Bách Nhân không có trả lời mà là dời đi đề tài này.

Nghĩ đến chính mình đem y thuật dùng thành phương pháp không đứng đắn Hàn Lạc mặt ửng đỏ. Nhưng nếu không phải là nàng phóng tay một lần Húc nhi cùng tiểu Ngải đến nay khả năng vẫn còn lãng phí thời gian đây.

“Đều là chàng, gả cho chàng nhiều năm như vậy cũng bị lây chút tà ác của chàng.” Nàng dựa vào trượng phu, phi thường xác định chính mình không có làm sai.

“Phải không? Ta còn có 1 mặt tà ác hơn, nàng còn chưa nhận thức đến đây sao.” Đoan Mộc Bách Nhân cười nhẹ.

Phát hiện trượng phu mang theo nàng hướng phòng ngủ Hàn Lạc mặt càng đỏ hơn nhưng không có vạch trần hẳn.

“Vậy thiếp sẽ chờ xem sao...”

Bởi vì nàng cũng là không thể chờ đợi được!

27/05/2012 22.45 p.m

Cảm nhận của editor : Tình yêu như 1 thói quen, đến lúc nào ko ai biết, cứ cho là thể thân đi.. nhưng con người luôn có những sự khác biệt, có thể nào trắng là trắng, ánh trắng trong nước là trắng trong nước.

Quá tự cao, quá tự tin sẽ mất đi những thứ quý giá

Tại sao ko học cách cúi đầu, học cách cảm nhận cảm giác đau đớn của đối phương, đặt mình vào vị trí của người đó để biết tình yêu là hi sinh thế nào, bao dung cỡ nào, là đau khổ, ầm áp siết bao....

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cha-nuoi-co-ly>